

- 3 Mavisel Yener Röportaj
- 6 Çiçek Öyküleri
- 9 Benim Annem
- 12 Barış Sembolü
- 14 Hayvan Dostlarımız
- 17 Bir Yer, Bir Nesne, Bir Eylem

- 20 Oyuncak Müzesi
- 23 Yazar Söyleşi
- 28 Bahattin
- 30 Neydi Ne Oldu
- 33 Erik Ağacı
- 35 Hafıza Bahçesinde Kokular
- 38 Hayaller ve Gerçekler
- 40 Bir Hediye Ver, Hayat Değiştir
- 42 Huzurun Anahtarı
- 44 Zaman Makinesi
- 46 Ayak İzleri
- 47 Ayla Çınaroğlu Röportaj

Künye

Sahibi
Anabilim Eğitim Kurumları
www.anabilim.k12.tr
Genel Yayın Yönetmeni
Nedret Oba

Yazı İşleri Müdürü
Nedret Oba
Yazı İşleri
Selda Aktaş
Görsel Yönetmen
Cansu İslamoğlu

Yayın Kurulu
Elif Açarlı
Nergiz İlimen
Ayben Tatlıcı
Göksev Erkutay
Aylin Yılmaz
Murat Arslan

Gülşah Yılmaz
Çakır Topaloğlu
Nergiz Aksu
Begüm Selçuk

İletişim
Şenol Güneş Bulvarı İkbal Cad.
Kahraman Sok. No: 1 Çamlık
K. Ataşehir/İstanbul
Tel: 0216 415 00 00
E-posta: anabilim@anabilim.k12.tr

MAVİSEL YENER RÖPORTAJ

Nefin Zengin: Öncelikle okulumuza hoş geldiniz. Hazırsanız röportajımıza başlayalım. Hepimizin hayran olduğu ve kendini yerine koyduğu bir çizgi film kahramanı vardır. Sizin de olmuştur. Şu anki çocukların üretmek yerine tüketmek odaklı olduğunu düşünürsek siz en sevdiğiniz kahramanı bir kitabın başkarakteri yapsanız bu karakter nasıl şekillenirdi?

Mavisel Yener: Şu anki çizgi filmlerden söz ediyorsak onları çok bilmiyorum açıkçası. Ama kitap karakterleri üzerinde gidersek eğer “Alis Harikalar Diyarında” kitabında yaratılan Alis’i çok sevdim. Onun aracılığı ile çocuklara okuma heyecanını vermeyi düşünebilirdim.

Berke Açıbay: “Çocuklar göremeyeceğimiz bir zamana gönderdiğimiz canlı mesajlardır.” der Namık Kemal. Yazdığınız kitaplarla siz geleceğe nasıl bir mesaj göndermeyi planlıyorsunuz?

Mavisel Yener: Aslında kitaplardan çok geleceğe okurlarımı gönderiyorum. Çünkü onlar geleceğin iyi okurlarıdır. Türkiye baktığımız zaman okuma düzeyinde dünya ortalamasının çok gerisindedir. Ama benim okurlarım ilerinin iyi okurları olacak ve ülkemizi çok kitap okunan bir ülke haline getirecekler diye düşünüyorum. Ve geleceğe sizleri yani okurlarımı gönderiyorum.

Nefin Zengin: “Annem yalan söyledi, dadım yalan söyledi, öğretmenim yalan söyledi. Söylenenlerin tam tersi bir dünyada ne yapabileceğini ben nereden bilebilirdim ki?” diyen Benjamin Franklin gerçeklerin çocuklardan saklanmasından şikâyetçidir. Çocuklara hitap eden bir yazar olarak siz gerçeklerin çocuklara ne kadar ve nasıl anlatılması gerektiğini düşünüyorsunuz?

Mavisel Yener: Gerçekleri çocuklar zaten kendisi yaşıyor. Gerçeklerden onları koparamayız. Koparırsak onların sevecekleri kitaplar olmaz bunlar. O nedenle artık çocukların her şeye tanık olduğu bir yüzyılda yaşıyoruz.

Evet, çocuklara kitaplarda ben her şeyi anlatabilirim. Ama hangi dille anlattığım çok önemli. Dilime çok dikkat ederim. Ölümü de anlatabilirim onlara çünkü çocuklar bunu da yaşıyorlar ve görüyorlar. Her şeyi konuşurum onlarla ama dilime dikkat ederim.

Berke Açıbay: Ortaya çıkan her eser muhakkak sizin için özeldir. O eserlerinizde yarattığınız kahramanlar ile hayatınız arasında nasıl bir bağ kuruyorsunuz, sizi en çok heyecanlandıran ve kendinize yakın

bulduğunuz karakter hangisidir?

Mavisel Yener: O karakterleri ben yarattığım için hepsini yakın buluyorum. Çünkü hepsi yaşamın içinden koparıp aldığım karakterler. Ama bunların içinde ikisi çok özeldir. Özel olmasının nedeni şu: Hem ilk kitabımın karakterleri olması hem de benim iki kızıma da çok benzemeleri. Biri Birce biri de Ece'dir. Kızlarımın isimleri başka ama Birce ve Ece onların karakter yapılarına çok benziyorlar. Onları okurlarım da çok sevdiği için birçok

kitabımda Birce ve Ece karakterleriyle karşılaşabiliyorsunuz.

Nefin Zengin: Komik Şiirler kitabınızda yer alan “Kumbara” adlı şiirinizde diyorsunuz ki: Kumbarama / Sevinç atsam / Birkince / Hasta çocuklara dağıtsam...

Para değil, sevinç birikmeli; biriken sevinç orada kalmamalı, üzgün olanlarla paylaşılmalı. Sizin sevinç biriktirme yöntemleriniz nelerdi? Günümüz çocukları kumbaralarında neler biriktiriyor?

Mavisel Yener: Artık kumbaraları yok galiba günümüz çocuklarının. Neler biriktirdiklerini onlara sormak lazım ama çocukların her zaman sevinç biriktirmesini isterim. Çocukluğumda neler biriktirdim? En çok kitaplarımı biriktirdim. Çünkü çocukluğumda okuduğum kitapları hâlâ saklıyorum. Hatta bazı kitaplarımda yazarların üstünü karalayıp kendi ismini yazmışım. Bu da benim kütüphanemde anı olarak duruyor. Galiba en çok çocukluğumda kitap biriktirdim.

Berke Açıbay: Teşekkürler. Masallar ait oldukları toplumların ruhunu barındırır içlerinde ama ne var ki alınan dersler, yaşanan olaylar bir o kadar da evrenseldir. Birce'nin macerası bizim topraklarımız kokuyor Mavi Zamanlar' da. Merakı, korkuları, cesareti ise her çocuktan bir parça taşıyor âdeta. Sizin hayatta merak ettikleriniz ve hayata dair korkularınız neler, bu korkularla nasıl baş ediyorsunuz?

Mavisel Yener: İnsanoğluna dair duyguları zaman zaman hepimiz yaşıyoruz. Örneğin hepimiz öfkeleniyoruz. Önemli olan bunlarla başa çıkmayı bilmektir. Bu yüzden kitaplarımda bu öfke kontrolünün nasıl yapılacağına dair satır arası bilgiler vermeye çalışıyorum gençlere. Buna benzer vurgular kitaplarımda fazlaca yer alıyor. Ama bunları doğrudan vermek yerine satır arasında veriyorum.

Nefin Zengin: Bir röportajınızda “Çocuklar kendilerine dayatma yapan hiç kimseyi, hiç bir şeyi yüreklerine almazlar. Çocuk okurlar onların ‘yerine’ düşünen kitapları

sevmezler. Soru sorduran, düşünsel özgürlüklerini hissettiren kitaplardan hoşlanırlar.” diyorsunuz. Çocuklara hitap edişiniz ve kitaplarınızın onlar tarafından ilgiyle okunmasının sebebini buna mı bağlıyorsunuz? Sizce çocukları en çok cezbeden konular nelerdir?

Mavisel Yener: Bunu size sormak lazım aslında. Birazdan sorarım. Bakalım, örtüşecek mi düşüncelerimiz. Evet, gerçekten de çocuklara herkes bir şeyler öğretmeye çalışıyor. Okulda zaten öğreniyoruz. Yolda karşılaştığınız sizden büyük olan yetişkinler bile size bir şeyler öğretmeye çalışıyor. O nedenle ben çocuklara parmak sallayarak bir şeyler yaptırmayı sevmiyorum. Kendi çocuklarıma da böyle yapmadım. Kitap okumanın birinci amacı zevk almak olmalı. Eğlenmek, keyif almak olmalı. Tabii ki keyif alırken, eğlenirken düşünecek. Ama benim asıl amacım öğretmek olursa ders kitabından farksız olur benim kitabım. O zaman benim kitabımı okumaz, ders kitabı okur. O nedenle kitap okumanın o sevincini, o zevkini versin istiyorum. Galiba da çok okunan bir yazar olmamın sebeplerinden birisi de bu. Çocuklara öncelikle öğretmeyi istemiyorum, kitapla olan o sıcak ilişkiyi vermeye çalışıyorum. Çocukların okuma zevkleri ise yaş grubuna göre değişiyor. Çok küçük yaş grupları masallardan hoşlanır. Biraz daha büyüyünce macera, heyecan, sır dolu kitaplardan hoşlanırlar. Ben de onları çok seviyorum. Bilimkurgu çok sevdiğim bir türdür. Bilimkurgu yazmaya da çalışıyorum. Saçmalamadan fantastik yazmaya çalışıyorum. Fantastiğin bir ayağı yerde bir ayağı gökte olmalı çünkü. Tahmin ettiğim kadarıyla gençler de böyle kitaplardan hoşlanıyor. Şimdi de ben size sorayım.

Berke Açıbay: Macera, aksiyon, bilimkurgu tarzı kitaplar ilgimi çekiyor.

Nefin Zengin: Benim de öyle fakat Harry Potter'ın gerçek hayattan kopmaması çok hoşuma gidiyor.

Mavisel Yener: İşte ben de “Bir ayağı yerde, bir ayağı gökte” derken bunu demek istedim. Bir tarafı burada, bir tarafı hayaller dünya-

sında olması gerektiğini anlatmak istedim.

Nefin Zengin: Aslında böyle bir şey var da sen fark edemiyorsun gibi.

Mavisel Yener: Düşün nerede başladığı nerede bittiği belli olmuyor.

Berke Açıbay: Yunan Mitolojisinde de bunu yapıyorlar.

Mavisel Yener: Mitolojide genellikle onu yapıyorlar. Bu geçişi hissedemiyorsun. Ne kadarı gerçek ne kadarı hayal anlamıyorsun. Onu başarabiliyorsa gerçekten iyi bir kitaptır. İyi fantastik kitaplar böyledir. İyi olmayan kitaplar, gençlerin deyimiyle saçmalıyor dedikleri, ayağı yere basmayan kitaplardır.

Berke Açıbay: Mavi... Yeşil ile menekşe rengi arasında bir renk, bulutsuz gökyüzü rengi... Birçoğumuz için geniş ufukların, engin denizlerin, özgürlüğün simgesi... “Mavi Zamanlar, Mavi Ay, Mavi Masallar” yapıtlarınızdan da anlaşılacağı üzere “mavi”ye gönül vermiş bir yazar olarak “mavi” sizin için ne anlama geliyor?

Mavisel Yener: Mavi benim için özgürlük demektir. Gökyüzü ise annemin gözleri demektir.

Nefin Zengin: Dolunay Dedektifleri- Mumya Dükkanı'nda “Yarattığın her şey eninde sonunda seni yaralar!” cümlesi dökülüyor ağzınızdan. Ama yaratıcılıktan da vazgeçmiyorsunuz. Peki, yarattığınız şeyler sizi yaraladı mı? Ya da bunlar edebiyata bıraktığınız bir iz mi oldu?

Mavisel Yener: Orada anlatılmak istenen, olumsuz bir şey yaratıyorsanız sizi yaralar ama olumlu bir şey yaratıyorsanız sizi yönlendirir. O nedenle ben olumlu şeyler yaratmaya çalışmışımdır ki bunlar bana ve çevremdekilere güzellikler olarak geri dönsün. Ama bir olumsuzluk yaratmışsam mutlaka onun beni ve çevremdekileri yaralayacağını çok iyi bilirim. Orada biraz olumsuzluklara gönderme var.

Berke Açıbay: “YETKE'de sevgilerini tüke-

ten karı kocanın tek paylaşamadıkları kedi, “Gidersem dönmem.” diyor geride bıraktığı çifte...” Ve siz herkesin bir “Gitme, dönmezsın.” hikâyesi olduğunu söylüyorsunuz. Sizin “Gitme, dönmezsın.” hikâyeniz nedir? Bunu hangi imgelerle anlatırsınız?

Mavisel Yener: Evet, doğru sorulara geldik çocuklar. Herkesin bir gitme, dönmezsın hikâyesi vardır. Benim babamla yaşamış olduğum gitme, dönmezsın hikâyem var. Gidip dönmeyen bir babam var. Bu kadarını söylemiş olayım.

Nefin Zengin: “Bıldırcınlar ışığa, madenciler karanlığa uçar evlat... Oraya gitme dönmezsın. Kimi ölüme ışık, kimi ölüme karanlık katk olur... Gökyüzünün nerde başladığını bıldırcın bilir, yeryüzünün nerde bittiğini madenci...” Bu hikâyenizle “Abdullah Baştürk İşçi Öyküleri Armağanı”nı kazandınız. Türkiye’nin kanayan bir yarası olan işçi ölümlerinin en acısını daha geçen sene yaşadık ve yaşamaya da devam ediyoruz. Bu hikâyelerinizle sosyal mesajlar veriyorsunuz. Bu mesajlarınız hem çocuklar hem yetişkinler içindir, diyebilir miyiz?

Mavisel Yener: Bu örnek verdiğiniz kitap benim yetişkinler için yazmış olduğum bir kitaptı. Lise çağı ve üstüne hitap ediyor. Sizler için biraz ağır olduğunu düşünüyorum ama

çok güzel değerlendirme yapmışsınız. Çok iyi okurlar olduğunuzu düşünüyorum. Çocuklara hitap ederek yazmadığım için bir mesaj vereceğini düşünmüyorum. Ama çocuklara anlatacak olsam farklı bir dille anlatırdım. Burada biraz daha ağır bir dil kullandım.

Berke Açıbay: “Yerli yazarlardan, Kemalettin Tuğcu ve şiiri bana sevdiiren Fazıl Hüsni Dağlarca. Yabancı yazarlardan da Jules Verne hayranıydım.” diyorsunuz bir röportajınızda. Bu yazarlar yazın hayatınızı etkiledi mi ve bu etkileri nasıl örneklendirirsiniz?

Mavisel Yener: Jules Verne çok etkiledi. Kendisi bilimkurgu yazarıdır aslında. “Mustafa Kemal’in Kayıp Seslerinin İzinde” isminde bilimkurgu kitabınızı yazarken onun kitaplarından çok etkilenerek yazdığımı fark ettim. Kopyalamak anlamında değil de esin kaynağı anlamında demek istedim. Fazıl Hüsni Dağlarca da benim yazmış olduğum şiirlere her zaman ışık tuttu. Onun Türkçeyi kullanmasını örnek almışımdır. Bu yüzden yazdığım şiirlerde Fazıl Hüsni Dağlarca’nın, mutlaka, emeği vardır diye düşünüyorum.

Nefin Zengin: “Mutlu Olalım Projesi” kapsamında onkoloji tedavisi gören çocuklara ücretsiz dağıtılan “Hastanede Şenlik Var” adlı bir kitabınız olduğunu biliyoruz. Sizi pek çok sosyal sorumluluk projesinde gör-

mek mümkün... Her kitabın sizin için manevi değeri vardır elbet ama bu kitabın yeri farklıdır herhalde. “Hastanede Şenlik Var”ın sizdeki yerini anlatır mısınız?

Mavisel Yener: Onkoloji tedavisi gören çocuklara kitap ücretsiz olarak dağıtıldı. Ve onlara umut veren bir kitaptı. Onların o kitap aracılığı ile hayata tutunması, hastalıklarının yaşamlarının sonu olmadığını anlamaları, bunları hissetmeleri bir çocuk yazarı olarak benim sorumluluğumdu ve bunu o kitapta yapmaya çalıştım. Bunu vurguladığınız için de özellikle teşekkür ederim. Çünkü o satılan bir kitap değildi, Ressam Aytül Akal ile yürüttüğümüz gönüllü bir çalışmaydı.

Berke Açıbay: Bu güzel röportajımız için teşekkür ederiz.

Mavisel Yener: Ben teşekkür ederim. Çok derinlikli sorular seçilmişti. Soruları nasıl hazırladığınızı merak ediyorum.

Nefin Zengin: Öğretmenlerimiz ile birlikte hazırladık.

Mavisel Yener: İnanılmaz sorulardı. Hatta beni dağıtan nitelikte sorulardı. Gerçekten kutluyorum. Sıradan bir röportaj değildi. Benim için çok özeldi.

Bazı çiçekler güzellikleriyle zihinlere yer etmiş ve efsanelere konu olmuştur. Öğrencilerimizden sevdikleri çiçeklerle ilgili bir efsane oluşturmalarını istedik. Bakalım öğrencilerimizin hayal dünyalarında yaptıkları yolculuk bizleri hangi çiçeğin efsanesi ile buluşturacak.

AŞKIN İKİ RENGİ

Viking kralı eli kılıç tutan, dövüşüp savaşabilecek herkesi kalkanın arkasına, savaşa çağırıyordu. Pete, daha 16 yaşında bir gençti ama savaşmak için fazla hevesliydi ve bu haberden çok mutlu olmuştu. Pete ilk savaşı için can atıyordu.

Juliana'nın ağabeyi Björn ordunun en yetenekli ve en güçlü askeriydi. Kralın bu mesajını duyar duymaz Juliana, Björn'le konuşmaya gitti. Juliana, Pete'nin yaşaması için ağabeyinden yardım istedi. Björn kardeşini kırmadı ve onun bu teklifini kabul etti. Pete zırhını kuşanmış, kalkanını ve kılıcını alıp savaşa hazırlanmıştı. Pete, Juliana'yı son kez görmek için onun yanına gitti. Juliana, Pete'nin git-

mesini istemiyordu. Juliana Pete'ye, "Gitme kaçalım buralardan!" demişti ama Pete buna karşı çıktı çünkü savaşmak istiyordu. Pete orduyla beraber yola koyuldu. Björn'ün gözü Pete'nin üstündeydi. Pete düşmana çocuk gibi dengesizce saldırıyordu. Björn birçok kez onu kurtardı. Savaş şimdilik kazanılmıştı lakin çok fazla kayıp vardı. Ordu köye geri döndü. Juliana, Pete'yi görünce çok mutlu oldu ve sevgilisini son kez görürcesine öpüp ona sarılmıştı. Gece eğlence vardı. İçkiler içildi, şarkılar söylendi, dans edildi. İki sevgili, Pete'ye babasından kalan ormandaki minik kulübeye gittiler. Bütün geceyi beraber geçirdiler. Sabah olduğunda köye doğru yola çıktılar. Köye gittiklerinde bütün evler yanıyordu. Köye baskın

yapılmıştı. Savaşmaya çalışılıyordu ama düşman çok güçlüydü. Köyün yarısı yok olmuştu. Yine de pes etmeyen köy halkı direniyordu. Düşman, geri çekilmeye başlarken Pete düşmanın üstüne saldırdı. Björn bunu görünce onu durdurmak için yanına gitti ama Pete durmadı, durdurulamadı. Düşman okçuları, Pete ve Björn'ü kışkırtmak için yaylarına sarıldı. Björn'ün koluna ok isabet etmişti. Pete yardım etmek için onun yanına gitti. Kalkanla onu korumaya çalışıyordu. Pete, Björn'ü taşırken kalkanı düşürdü ve Pete'nin sırtına ok isabet etti. Uzaklardan bunu gören Juliana sevgilisini yanına gitti.

Juliana ağlamamak için uğraşıyordu ama kendine hâkim olamadı ve gözyaşları damla damla akmaya başladı.

Pete bilincini kaybediyordu. Sevgilisini son kez öpmek istedi. Juliana, Pete'yi öperken yere bir damla kan düştü. Pete ebediyete doğru giderken arkasında bıraktığı şey kanlı gözyaşları olmuştu. O kan toprağa öylesine işlemişti ki hiçbir doğa olayı kanı yerinden silemedi.

Juliana her gün Pete'nin öldüğü yere gidiyor, Pete'nin son anlarını hayal ediyordu. Gün geçtikçe toprakta yeşeren bir çiçek fark etti. Yemyeşil bir tomurcuğun içinden kırmızı bir yaprak göz kırpyordu Juliana'ya. Dikenli olan bu çiçeğe Juliana dışında kimse dokunamıyordu.

Pete'den kalan bu son hatıra, Juliana'nın tek yaşam sevinci olmuştu. Onu her gördüğünde sanki Pete'ye gülüyor, gözlerinden özlemle bir damla yaş akıyordu. Juliana'yı güldürmeyi başarabilen tek şey artık o çiçekti. Dillere destan olan bu olayda Juliana'nın gülme sebebi olan bu çiçeğe "gül" adı verildi.

Bu hasrete dayanamayan Juliana ise kısa bir süre sonra hayata veda etti. Björn kız kardeşini kırmızı gülün yanına gömdü. Böylelikle iki sevgili kavuşmuş oldu. Ertesi gün herkes şaşkıncı. Çünkü kırmızı gülün yanına ışıltılı parlayan beyaz bir gül gelmişti. Pete ve Juliana'nın aşklarının adı "Güllerin Aşkı" olarak asırlarca anıldı.

Poyraz TÛTÛNCÛ HZ-A

GÜN BATARKEN

Uzun yıllar önce bir kralın çok güzel, iyi niyetli ve yardımsever bir kızı varmış. Bir gün dışarıda dolaşırken zor durumda olan yaşlı bir kadına rastlamış. Kadın aslında bir cadıymış. Kadına yardım edeyim derken cadı onu bayıltmış. Cadı kızı sarayın önüne bırakıp kaçmış. Kral en iyi hekimleri saraya çağırtmış fakat kimse kızı uyandıramamış. Güzel kız, hava kararmaya başlayınca ancak kendine gelebilmiş. Kral bayram etmiş fakat hava aydınlanınca kız yine bayılmış. Yıllar yılları kovalamış. Kızın durumunda ne bir değişiklik olmuş ne de bu durumla ilgili bir umut kapısı aralanmış. Kızcağız, akşama kadar baygın yatıyor, uyanınca kendini yalnız hissediyormuş. Bir gün kral, hizmetçilerinden; kızına benzeyen birini bulmalarını istemiş. Günler sonra hizmetçiler, ellerinde kocaman bir saksı içinde çiçeklerle gelmiş. Kral sinirlenip: "Kızıma benzeyen biri olarak bir saksı solgun çiçek mi buldunuz!" demiş. Ancak getirdikleri çiçeğin bir özelliği varmış. Bu çiçekler sadece akşamları açarmış. Uyanan kız, çiçekleri çok beğenmiş. Artık dertlerini bu çiçeklere anlatır, onlarla yarenlik edermiş. O günden sonra da bu çiçekler "Akşamsefası" olarak anılır olmuş.

*Sevgi KIRMIZIBEKMEZ
Sancaktepe 5-B*

ÇOCUKLARIN ÇİÇEĞİ

Eski çağlarda yaşayan Azalea; on beş yaşında, iyi kalpli, çocukları çok seven bir kızmış. Azalea, Doğa Tanrısı Dogarius'un çocuklardan nefret etmesine çok üzülüyormuş ve gördüğü, bildiği tüm çocukları korumayı görev bilmiş. Azalea bir gün dayanamamış bütün çocukları toplayarak ormanın derinliklerinde bir yere götürmüştü. Çocuklardan biri Azalea'nın bastığı her adımda, ardından çiçek açtığını fark etmiş. Bir zaman sonra Dogarius'a Azalea'nın yaptıklarının haberi gelmiş. Dogarius bu duruma çok sinirlenmiş. Kendi topraklarında yaşayan bu çocukları ne yaptıysa da bulamamış. Günler, haftalar derken aradan on beş yıl geçmiş, çocuklar büyümüş. Azalea onları bu yaşa kadar korumuş, saklamış, sonunda ailelerine teslim etmiş.

Geçen zaman içinde Azalea hastalanmış. Çocuklar onu ziyarete geldiğinde Azalea durumunu onlara hissettirmemiş. Yine ziyarete geldikleri bir gün Azalea'yı nehrin kıyısında elinde bir çiçekle yatarken görmüşler. O an anlamışlar ki Azalea hayata gözlerini yummuş. Çocuklar, ormanın en güzel yerine, onun için bir mezar yapmışlar ve onu ziyaret etmeye devam etmişler. Gel zaman git zaman mezarının üstünde eşi benzeri görülmeyen çiçekler açtığını fark etmişler. Çocuklardan biri bu çiçeklerin, Azalea'nın adımlarını takip eden çiçekler olduğunu anlamış ve bu çiçeklere "Azalea(açelya)" adını vermiş.

*Alara AKER
Sancaktepe 5-A*

BAHÇENİN ELLERİ

Çok eski zamanlarda, bilinmeyen diyarlarda çalışkan mı çalışkan, güzel mi güzel bir dokumacı yaşamış. Bu dokumacı, güzel halılar, kıyafetler dokurmuş. Öyle ki insanlar ta şehirden onun dokuduğu şeyleri almaya gelirmiş.

Bu dokumacı, kocasını ve çiçekleri çok sevmiş. Dağdaki evlerinin önlerinde adını bilmediği çiçekler yetiştirmiş. Bu çiçekler hiçbir zaman tomurcuklarını açmamış. Ne yapılırsa yapılsın hiç kimse bu efsunlu çiçekleri açtıramıyormuş. Çiçeklerin onlara vermek istedikleri mesajı, o kara günün haberini hiç kimse önceden anlayamamış.

Bir de bu bilinmeyen ülkenin adaleti ile ünlü hükümdarı ve bu hükümdarın maharetli eşi Rua varmış. Rua da çok iyi dokuma yaparmış. Hırsı ile meşhur olan Rua, dağdaki mütevazı dokumacıyı hep kıskanmış. Çünkü herkes dağdaki dokumacının ortaya koyduğu mahareti konuşmaktaymış.

Kocasını da dâhil olmak üzere kimse dağdaki dokumacının adını bilmezmiş. Bu yüzdendir ki yöredeki herkes bu kadını "Hanım" diye çağırır olmuş.

Bir gün Rua, ormanda yürürken aklına bir fikir gelmiş. Hemen kocasının yanına koşmuş ve anlatmaya başlamış. Rua bir dokuma yarışması düzenlemek istiyormuş. Kazananı belirleyecek olan jüri de devletin başındaki kişi yani Rua'nın eşi olacaktı. Kazanan ise "dünyadaki en iyi dokumacı" unvanını kazanacaktı.

Bu yarışma tüm halka duyurulmuş. Duyurulduktan sonraki günlerde dağda bir kargaşa başlamış. Herkes yarışma hakkında konuşuyormuş. Sonunda bu haber Hanım'ın kulağına gelmiş. Hanım çok üzülmüş. Çünkü bu konuda bir rekabet içinde değildi.

Yarışmaya katılmak istemiyormuş ama katılmazsa herkes ona korkak diyecek, kimse ondan bir şeyler almaya gelmeyecekmış ve Rua amacına ulaşacaktı. Uzun bir düşünme evresinden sonra Hanım yarışmaya katılmaya karar vermiş.

Yarışma günü gelmiş çatmış. Her taraf yörenin en iyi dokumacısının kim olacağını merak eden seyircilerle dolmuş taşmış.

Yarışmacılar, üç bölümden oluşacak yarışmanın; ilk bölümde bir elbise, ikinci bölümde dayanıklı bir çanta ve son bölümde de bir halı dokuyacaklarmış. Yarışmanın ilk bölümü başlamış. Her iki dokumacı da pür dikkat dokuma yapıyorlarmış. En sonunda süre bitmiş. İki tane birbirinden güzel elbise çıkmış ortaya. Tabii ki de dağdaki dokumacının elbisesi daha güzelmış. Herkes dağdaki dokumacıya tezahürat yapıyormuş. Dağdaki dokumacı kazandığını düşünüyormuş ki hükümdar kararını açıklamış. Herkes bu karara çok şaşırılmış. İlk bölümü Rua kazanmış. Herkes şaşkın yüzlerle etrafına bakarken Rua, organize ettiği bu yarışmanın sonucunu hatırlayarak pişmanlık duymaya başlamış. Geç kaldığını anlayan Rua, bu oyuna devam etmek zorunda kalmış.

Yarışmanın ikinci bölümü olan çanta dikmede kazananı çantanın dayanıklılığı belirleyecekmış. İkinci bölüm de başlamış. Herkes hükümdarın yanlış kararı yüzünden Rua'yı yuhalyormuş. İkinci bölüm de sona ermiş. Çantaların içine su dökülmüş. Rua'nın çantasının içine dökülen su olduğu gibi yere sızmış. Dağdaki dokumacının yaptığı çantaya dökülen sudan sadece birkaç damla su sızmış. Hükümdar bu sefer Rua'nın planı anlaşılmasın diye dağdaki dokumacıya puan vermek zorunda kalmış. Üçüncü bölüm de başlamış. Yarışmanın kaderini belirleyecek olan bu bölüm de sona ermiş. Sıra puanlama bölümüne gelmiş. Hükümdar bile hayran kalmış dağdaki dokumacının eserine. İçi acıyarak da olsa Rua'ya puan vermiş. Şaşkın halk çevrilen oyunu anlamış ama kimse bir şey söylemeye cesaret edememiş. Dağdaki dokumacının elinin kesilmesi gerekiyormuş. Kocası Hanım'ın yanına koşmuş. Onu teselli etmeye çalışmış. Muhafızlar Hanım'ı alıp gizli bir odada ellerini kesmişler. Kocası Hanım'ı ve Hanım'ın kesilen ellerini alıp onları dağa çıkarmış. Hanım'ın ellerini adını bilme-

diği çiçeklerin olduğu bahçeye gömmüş.

Aradan bir iki gün geçmiş ve bahçedeki bitlinmeyen çiçekler bir bir açmaya başlamış. Adam karısının anısını yaşatmak için çiçeklerin adını "Hanımeli" koymuş.

Berkay BİLİK 8-B

AĞLAYAN GELİN

Doğu Anadolu'nun bir köyünde okumayı çok seven bir kız varmış. Bu kız ilkokulu bitirdiği gibi ailesi tarafından okuldan alınıp evlendirilmiş.

Evlendikten sonra da gözyaşı hiç dinmemiş çünkü evlendirildiği adam babası yaşındaymış. Küçük gelin; köyünden, ailesinden, kardeşlerinden ve arkadaşlarından uzak bir köyde tek başına yeni hayatına alışmaya çalışmış ama o kadar yalnızmış ki içini dökecek kimsesi yokmuş. Hâl böyle olunca da eşine yemek götürmek için her gün tarlaya yürüdüğü yolun üzerindeki kayanın yanına oturur, kayanın dibindeki çiçeğe derdini anlatır, uzun uzun ağlarmış. Lale çiçeği de onu dinler, diledikçe de boynunu bükerek, ince ince gözyaşı dökermiş ama gözyaşlarını ters lale şekline gelince akıtmış.

Gelin yine bir gün çiçeğin yanında otururken lalenin ters kaldığını, gökyüzüne doğru bakmadığını fark etmiş, lale bir daha başını kaldırmamış, hep başı yere eğik yaşamış. Yanında çıkan diğer çiçekler de tomurcuklarını açar açmaz başlarını aşağı salarmış. O günden beri köylüler bu çiçeğe "Ağlayan Gelin Çiçeği-Ters Lale" demiş.

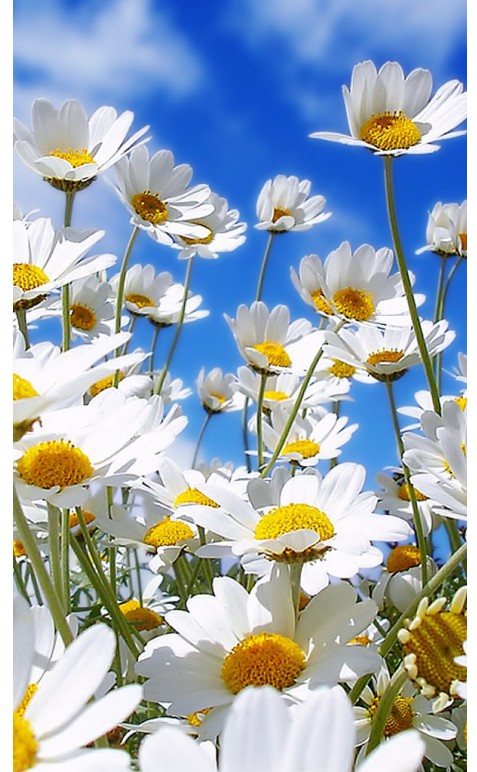
**Zeynep ŞAHİN
Sancaktepe 5-B**

PAPATIA

Bir zamanlar İspanya'nın Las Palmas Adasında Valentina adında bir kız yaşarmış. Çiçeklere düşkünlüğü ile bilinen bu kız her çiçeği sevmemiş. En sevdiği çiçek adını bile bilmediği beyaz yapraklarıyla gözleri kamaştıran bir bitkiymiş. Valentina'nın ailesi bu durumdan muzdaripmiş. Çünkü Valentina'nın odasında tam tamına 135 adet bu beyaz çiçeklerden varmış.

Ailesi her gün en azından iki kere Valentina'yı çiçekleri azaltması konusunda uyarırlarmış ama Valentina hiç kimseyi umursamamış. Günlerden bir gün Valentina'nın teyzesi misafir olarak gelmiş. O da Valentina'nın odasını görünce çok şaşırılmış. Teyzesi ve babası aynı anda Valentina'ya "suficiente!" (yeter) demiş. Valentina eski umursamazlığını bir kenara bırakıp "Papa! Tia! Me encantada estas flores." ("Baba! Teyze! Ben bu çiçekleri seviyorum.") demiş. O zamana kadar bir isme sahip olmayan o beyaz çiçeklerin artık bir ismi varmış: Papatia. Günümüze gelene kadar bu isim "Papatya" haline gelmiş.

Begüm ÇAKIR 5-B

En iyi, en kötü senaryo yazarıdır onlar. Eve geç kaldığınızda ve bir de size ulaşamamışsa yazmadığı kötü senaryo kalmaz. Aynı zamanda en iyi ilaçtır onlar, hiçbir ilaç onların şefkatinin gösterdiği hızda etki etmez size. Her düştüğünüzde kaldıran, hiç kimse yokken hep yanınızda olandır. Sanki koşulsuz sizi sevmek için yaratılmıştır. Kim mi? Tabii ki annelerimiz... Her anne özeldir ve hayatlarımızın birer kanatsız meleğidir. Biz de öğrencilerimizden annelerini anlatmalarını istedik.

O, BENİM ANNEM

Her geçen gün sona yaklaştığımız şu hayatta, doğduğumuz andan itibaren çeşitli sıfatlar almaya başlıyoruz. Yolun başında evlat oluyoruz belki kardeş. Yaş aldıkça arkadaş oluyoruz, teyze, hala... Sonra sıra ona geliyor. Bir kadınsanız yaşamınız boyunca belki de başınıza gelebilecek en güzel şey, en değerli sıfat "anne" lik. Anne olmak her kadının, her kızın hayali değil midir? Bir düşünün çocukluğunuzu evcilik oynarken anne rolünü karmaya çalışmaz mıydık? İlk oyuncaklarımız hep bebekler değil miydi? Onları giydirir, yedirir, uyuturduk. Herkesten korur, sahiplenirdik. Yani ister istemez her kız çocuğuna

anneliği ilk yaşlardan itibaren aşıyor hayat. Büyüdükçe de kendi annelerimizden görerek öğreniyoruz. Biz nasıl bez bebekleri koruduysak saf, temiz, minik kalplerimizle; onlar da bizi aynı saflıkta koruyorlar hayatları boyunca. Kalplerinin en özel yerlerine evlatlarını koyuyorlar. Çünkü annelik doğurmakla olmaz. "Annelik tıp kitaplarındaki kadar kalsaydı bu kadar büyük olabilir miydi?" demiş Cahit Zarifoğlu. Ne de güzel söylemiş! Annelik her şeyden önce bir duygu. Onu bu kadar önemli kılan şey hissettirdiği maneviyat. Bu sonsuz sevgiyi annem bana her yaşında her anımda hissettirdi. Hissettirmeye de devam ediyor. Hep en büyük koruyucum, en bü-

yük yardımcım o. Öksürüyorum doktorum oluyor, aşçı edasında çorba pişiriyor. Ağladığımda biliyorum ki uzman psikoloğum yan odada. Salondaki ampul mü söndü? Telaşa gerek yok, annem var. İyi ki de var! Geleceğe dair hayallerim eğer bir gün gerçekleşirse ve ben anne olursam çocuğuma benimki gibi bir hayat yaşatmak istiyorum. Çünkü benim annem bana en güzellerini yaşattı. Mutlu olmayı öğretti bana ve beni hep mutlu etti. O yüzden minnettarım ona ve hep minnettar kalacağım. Şunu söylemenin verdiği mutluluk, yaşattığı gurur hiç bitmeyecek: "O, BENİM ANNEM!"

Elif GÜVEN 12-B

KOCAMAN KALPLI ANNEM

Her insan hayatında zor zamanlar geçirir. Bu zor zamanları atlatmanızda en çok kim size yardımcı olur? Belki bir arkadaşınız veya bir aile dostunuz... Benim böyle zamanlarda en çok annem yanımdadır. Sığınacağım ilk liman odur. Eğer kötü bir gün geçirmişsem eve geldiğimde ilk yaptığım şey annemin yanına koşmak ve ona olanları anlatmak olur. Başımı onun kucağına koyup ellerini saçımda hissettiğimde kendimi rahatlamış ve huzura kavuşmuş hissedirim. Annem, merhametini hiç esirgemez benden. Ellisine merdiven dayamış, yorgun bir kalbe sahip olsa da deli dolu, yeri geldiğinde çılgın olan bir kadındır annem. Yorgun da olsa kalbi kocaman ve içi sevgiyle doludur. Bütün dünyanın sevgisini içine doldurmuş gibidir, kimseden esirgemez sevgisini. Tabii ki sinirlenip kızdığı zamanlar da olur. Yemek konusunda çok hassastır. Özene bezene yaptığı yemeği döktüğünüzü görürse azarlamaya başlar. Bakmayın onun azarlamalarına gönlünüzü kırıldığını anlarsa hemen merhameti devreye girer, size şefkat gösterir. Gönül demişken gönül işlerinde en az Zuhal Topal kadar başarılıdır. Gönül derdinizde hemen bir çare bulur ve yüzünüzü güldürür. Bundan da hiç sıkılmaz. Anlayacağınız odur ki hafif toplu, kısa, kahverengi saçlı, yer fıstığı gibi bir kadındır annem.

Pelin Su ÜNVER 8-A

ANNEM

Annem, dünyamdaki en özel insan. O, benim için ne kadar özelse biliyorum ki ben de onun için çok özelim. Bunu her zaman bana hissettirir. Öyle zamanlar olur ki kendi isteklerinden vazgeçer, ben neyi istiyorsam onu yapar. Hiç ilgisini çekmeyen bir filmi sırf ben istiyorum diye izlediği zamanlar olmuştur. Soğuk havaları hiç sevmez ama ben kar topu oynamayı sevdiğim için soğuk kış günlerinde benimle kar topu oynar. Her zaman fedakâr ve anlayışlıdır. Sınav heyecanlarını birlikte yaşarız, benimle birlikte ders çalışır yeri geldiğinde. Üzüntüm üzüntüsü, sevincim sevinci olur. Canım annem iyi ki benim annemsin.

Öykü ÖZVERİM 4-A

HAYAT KAYNAĞIM

Annem; melek gibidir, benim yaşam kaynağımdır. Hayatımda sadece anne olmaz bana. Bir baba, bir abla, bir arkadaşır yeri geldiğinde. Pamuktan kalbi ve insanı saran şefkati ile dünyanın en güzel annesidir. Hayatımda elde ettiğim başarıları ona borçluyumdur. Hayattaki en büyük ilacımdır. Prenses yüzü, pamuk kalpli en önemlisi dünyanın en iyi annesidir o. Bana sarıldığı anda dünyalar benim olur.

Ronya GÜMÜŞTEKİN 4-C

KANATSIZ MELEĞİM

Kanatsız meleğimdir annem benim. Sadece benim değil, yardıma ihtiyaç duyan herkesin yanında olmaya çalışır. Dünyaya sevgiyle, iyilikle, hoşgörülle bakar. Beni de bu güzel özelliklerle donatmaya çalışır. İyi bir insan olup ülkeme faydalı, aydın bir genç olmamı ister. Geleceğe umutlu bakmam için çabalar. Her şeyin en iyisine, en güzeline layık görür beni. Hayatını, benim hayatım üzerine şekillendirmiştir. Yeri gelir esen rüzgârdan korumaya çalışır beni. Her zaman koruyucu kanatsız meleğimdir.

Nil HÜSELEK 4-B

KORUYUCU MELEK

Herkesin annesi gibi benim annem de çok değerlidir benim için. Size onu nasıl anlatsam, o benim koruyucu meleğim desem çok mu sıradan olur? Hastalandığımda yanı başımdan ayrılmayan, üzüntümden bana moral veren, tavsiye istediğimde ilk danıştığım kişidir o. Sanki her şeyi bilmek için yaratılmıştır ve enerjisi hiç bitmeyecek şekilde tasarlanmıştır. Bu kadar değerli olan annelerimizi yaşlandıklarında onların bize gösterdikleri ilgiyi ve özeni biz de onlara göstermeliyiz. Annelere emanettir her çocuk. Sizi kimse onlar kadar sevmez ve şımartamaz. Birer yetişkin olduğumuzda, biz de onların yanında olmalıyız çünkü annelerin hakkı ödenmez.

Duru Lal ARSLAN 4-D

KUTSAL VARLIK

Anne... Öyle sihirli, büyü, muhteşem bir kelimedir ki... Bir kere söylendi mi kâinat ona selama durur sanki. Çünkü onlar bizim için binbir türlü zahmete katlanan, istikbalimiz uğruna her şeyden vazgeçen, ayağımız taşla takılmasın diye özen gösteren kutsal insanlardır. Biz daha dünyaya gelmeden bizim için endişelenmeye başladılar. Sağlıklı gelişimimiz oluyor mu, dünyaya sağlıklı gelecek miyiz? Bu ve buna benzer nice sorularla geçirirler aylarını. Biter mi peki bizim için endişeleri? Hepimiz de biliyoruz ki bitmez. Bizlere daha iyi imkânlar sağlamak için gecelerini gündüzlerine katarlar. Eskilerin çok güzel bir söylemi var "Yemedim, yedirdim; giymedim, giydirdim." diye. Annelerimiz, hayat felsefeleri tam da buymuş gibi yaşarlar. Tüm anneler gibi benim annem de böyle yaşar. Hayatta ertelediği, yapmaya fırsat bulamadığı ne varsa yapmamı ister. Yapabilmem için de bana mutlaka fırsatlar yaratır. Hayatımı dikensiz bir gül bahçesine çevirmek için kendi ellerini feda eder ve dikenleri kendi elleriyle yolar. Bir kız çocuğu olarak bana "anne" nasıl olunurun en güzel örneğidir. Hayatımı dengeleyen, güzelleştiren, sürprizlerle renk katan canım annem, sen iyi ki benim annemsin.

Deniz HAS 7-B

SÜPER ANNEM

Benim muhteşem, bir tanecik süper annem. Hafta içi her gün beni 06.30'da kaldırıp kendi elleriyle sıktığı taze portakal suyunu içirir, hastalanmayayım diye. Ben duşumu alıp giyinirken kahvaltımı hazırlar, aç kalmayayım diye. Kahvaltımı yapıp dişlerimi fırçladıktan sonra da saçlarımı örer saçlarım gözümün önüne gelip de derste dikkatimi dağıtmasın diye. Beni servisi beklemem için göndermeden önce sınıksı sarılır hiç bırakmayacak gibi. Hiçbir zaman üzülmemi istemez. Bir sınavdan kötü not aldığımda beni mutlu etmek, motive etmek için küçük sürprizler yapar. Annemi çok seviyorum çünkü o benim muhteşem, bir tanecik, güzel, süper annem.

Nisan YÜRÜK 7-B

OLMAZSA OLMAZIM

Anne olmanın zorluğu sanırım yavrusunu 9 ay karnında taşımasıyla başlar. Hem fiziksel olarak hem de ruhsal olarak değişen bir denge... Yemesini, içmesini, uykusunu her şeyini yavrusu daha iyi olsun diye düzenler. Annele- rin karşılıksız sevgileri de burada başlar. Evet, onlar bizi karşılığında herhangi bir beklenti olmaksızın sadece severler. Sevgilerinin neticesinde de ömürlerini bize adarlar. İlk adımımızı attığımızda, ilk defa “anne” dediğimizde mutluluklarının tarifi yoktur. Onlar, hayata bizimle yeniden başlarlar aslında. Düşünsenize okuma yazma öğrenmeye başladığımızda saat-lerini harcarlar bir tek çizgi çekebilmemiz, tek ses çıkarıp okuyabilmemiz için. Okulun tiyat- ro grubundaysak hiçbir oyunumuz kaçırmaz, metni bize ezberletinceye kadar başımızda beklerler. Maraton gibi koşuşturduğumuz sı- navlarda en iyi koçumuz olurlar, “Hep destek tam destek”tir sloganları. Mezuniyet telaşları, gönül işleri, hastalık, sağlık derken hep yanı başımızda buluruz onları. İyi ki de buluruz, onlar olmazsa biz de olamayız.

Nazlı SERTTEK 4-D

İŞİĞİM

Annem; kötü zamanımda beni kollayan, ihtiya- cım olduğunda sıcacık kollarını bana açan, ne yapacağımı bilemediğimde bana yol gös- teren tek gerçekçim. Yoluma ışık tutar, bildik- leriyle beni aydınlatır. O, hiç kimse yanımda yokken yanımda olandır. Kimi zaman eleştiri- lerine kulak asmayıp yanlış düşündüğünü söylesem de hatta kırsam da benden vazgeç- meyendir. Sevgisinden, ilgisinden hiç eksilt- meyendir. Hayatımdaki koruyucu meleğimdir.

Umut AVCIOĞLU 9-B

ÖRNEK ANNE

Herkesin annesi kendisi için özeldir ama be- nim annem gerçekten özel bir kadındır. Beni hayatının merkezine koyup başarılı olmam için, geleceğim için var gücüyle çalışır. An- nem bu hayatta örnek alacağım ilk kadındır. Sevecen, yardımsever, akıllı, dürüst, şefkatli, merhametli olmayı ondan öğreniyorum. Yar- dıma ihtiyaç duyduğum her anda annemin o şefkatli ellerini yanımda bulmuşumdur. Ba-

zen sözleri, kızmaları, davranışları yaşımdan ve tecrübe eksikliğimden bana ağır gelse de bütün davranışlarının altında sadece benim iyiliğim düşüncesinin yattığını biliyorum. Annemin en güzel yanlarından biri de sevgi- sini sonuna kadar bana vermesidir. Onun ya- nında kendimi her zaman mutlu ve güvenilir hissederim. Onun bana verdiği sevginin kar- şılığını vermeye çalışıyorum. Onunla olan bu güçlü bağımın asla kopmayacağına inanıyo- rum. O, şu an benim için çalışıp çabalıyor, ben de büyüdüğümde onun bana verdiği emekle- rini boşa çıkarmayacağım ve ben de onun için çalışacağım. Canım annem, iyi ki varsın ve iyi ki benim annemsin.

Arda ÇOLAK 4-B

CANIM ANNEM

Ben annemi canımdan çok severim. Hasta olduğumda sabaha kadar başımdan ayrılmaz, uykusuz kalır. Sürekli öğüt verir, tek ama- cı daha iyi bir hayat sahip olmamdır. Arada bir onu sinirlendirip kızdırıyorum ama böyle zamanlarda yanağına bir öpücük kondurup özür diliyorum. O da sevgi dolu kocaman kalbiyle beni hemen affediyor. Annem benim hayatımın anlamı, onsu bir hayatı düşün- miyorum. Onu çok seviyorum.

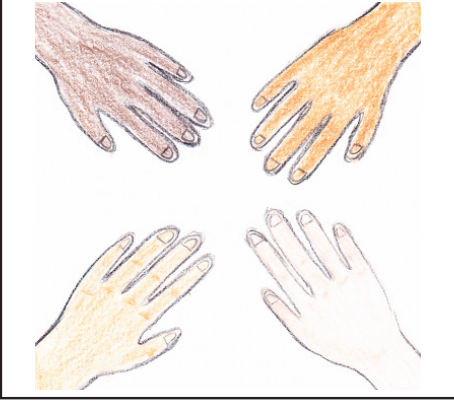
Ecem YAPRAK 4-A

İYİ Kİ VARSIN

Annem; hoşgörülü, saygılı, yardımsever ve duyarlıdır. Annemle çok iyi anlaşıyoruz çün- kü hayatta beni ondan daha iyi anlayacak kimse yok. Bir bakışından içimde kopan fırtınaları anlayıp beni sakinleştirmeye çalıştığı zamanlar da oluyor, yüzümdeki tebessümün sebebini bilip mutluluğumu paylaştığı za- manlar da oluyor. İyime, kötüme, acıma, tat- lıma her şeyime ortak olup yanımda olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum. İyi ki varsın anneciğim.

Ezgi ALKAN 4-A

Dünya üzerinde “Barış” a dair pek çok simge var. Öğrencilerimiz de hayal güçlerini kullanarak en iyi “Barış” sembolünü tasarlamaya çalıştı. İşte, öğrencilerimizin barış sembolleri...

RENKLER

Dünya üzerindeki bütün insanlar ve onların bütün renkleri... Ancak bütün bu farklılıklardan bir bütün oluşturabilirsek mutlu ve huzurlu olarak hep birlikte yaşayabiliriz. Aradığımız eğer barış ise onu farklılıkların içinde ve çeşitliliğin getirdiği güzellikte bulabileceğimizi unutmamalıyız.

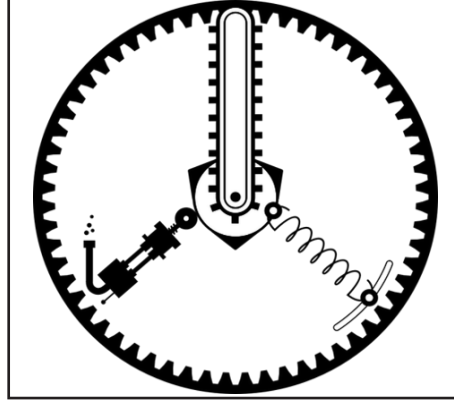
Benden barışa dair bir sembol oluşturulması istendiğinde bunun ne ve nasıl olması gerektiğini çok düşündüm. Çeşitli nesnelere, çeşitli şekiller aklımdan geçti fakat bu sembole en yaraşır kavramın yine o sembolü yaratacak olanlardan oluşması gerektiğine karar verdim. Bu sebeple benim sembolümün kaynağı, insanlar...

Simgedeki eller ve renkler, bütün insanlığı temsil ediyor. Ellerin karşılıklı olarak birleşmesi ise ortaya gizli bir çarpı işareti çıkarıyor. Bu çarpı işareti ise “Savaşa hayır!” anlamını taşıyor.

Benim oluşturduğum sembolün diğerlerinden en büyük farkı, barışın sadece silahların susmasıyla sağlanacak bir kavram olmadığını ancak dünya üzerindeki tüm insanların birlik olmasıyla mümkün olacağını anlatması.

Bu sembol sayesinde, herkesin, farklılıkların bir bütün oluşturduğunu ve bir bütünü oluşturan bu unsurların aslında insanları sınıflandırmada kullanılamayacağını anlamalarını istedim. İnsanları ten renklerine, yaşadıkları coğrafyaya, ait olduğu topluma ve içinde bulunduğu aileye göre değerlendirmek yerine okuduklarıyla, kişilikleriyle ve yaptıkları iyiliklerle değerlendirelim. Böyle yaşarsak zaten “Barış” kendiliğinden gelecektir.

Ayşegül NARİN 9-A

MEKANİK BARIŞ

Hayatımızdaki pek çok zorluk ya da problem onlara gerçekçi yaklaşmadığımız için büyüdükçe büyüyor ve içinden çıkılması zor bir hal alıyor. Herkese sorduğumuzda ise barışın kaynağı oldukça basit: Sevgi. Fakat iş uygulamaya geldiğinde işlerliğin işinden bahsetmek bile mümkün olmuyor. Bana göre barışı anlatacak bir sembol, o çağın gerçekliğine ve koşullarına uygun olmalıdır. İnsanları pembe hayallere sürüklemektense düzen içinde yapılması gereken doğruları uygulama adına teşvik etmelidir. Bu sebeple de barış kavramını mekanik bir alet gibi işlemelidir dünyada. Bu kavram, bir sürü küçük parçanın uyumuyla işlemeye başlar. Günümüzde de parça uyumsuzluğu yüzünden barış sağlanamamaktadır.

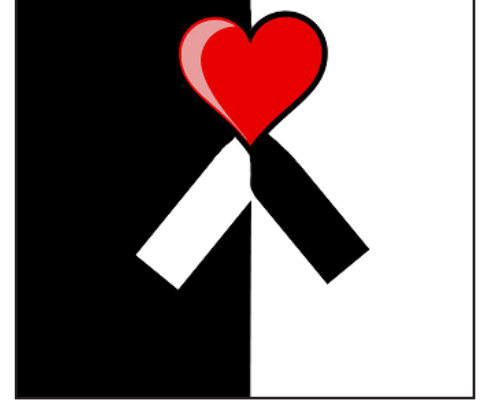
Ne zaman ki parçalar birbirine oturur ve pürüzsüz bir şekilde işlemeye başlar, o zaman barış sağlanmış olur.

Ayrıca bu simgedeki dişlilerde olduğu gibi dünya insanları birbirlerini tamamlayacak şekilde birlik ve beraberlik içinde hareket etmelidirler. İnsanoğlu mekaniğin somutluğunun getireceği barışa inanmalı ve bu sembole uyacak şekilde hareket etmelidir.

Bu simge günümüzün sanayileşen, teknolojik sistemine göre tasarlandığı için daha önce ortaya çıkan sembollerden daha inandırıcı ve önde olacaktır. Gerçekçi bir sembol arkasından milyonları sürükleyebilir.

Sembolün yaratıcısı olarak sizlerden istediğim, bu dişlilerden biri olduğunuzu ve sadece birinizin vazgeçmesi halinde bile sistemin işe yaramayacağını bilmenizdir.

Kaan Batur AY 9-B

DENGE-UMUT-SEVGİ

“Barış” sözcüğünün yanına yakışacak pek çok sözcük bulabilirim. Ama kendimi onun yanına hep en güzel ve en duygusal sözcükleri getirirken buluyorum. Barışı görebilmenin ve dünyadaki çirkin düzenin içinde bile onu bulabilmenin güzel bakmakla ve olumlu düşünmekle gerçekleştirebileceğini düşünüyorum.

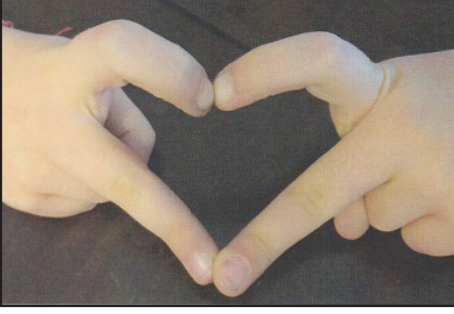
Barış sembolümü oluşturmam da hayatta beni en çok etkileyen bazı durumlar oldukça etkili oldu. Ben, en güzel gülümsemeyi bir bebeğin yüzünde, en çılgın fedakârlığı birbirine deli gibi âşık insanların sarılışında, en büyük umudu kanserli bir hastanın yaşama tutunuşunda gördüm. Bana göre dünyanın bu kadar acı içinde bile delirmemesinin sebepleri var. Aşk gibi, denge gibi, umut gibi...

İşte tüm bu sebeplerden, benim barış sembolüm aslında dünya üzerindeki pek çok önemli kavramın ve onların sembollerinin bir birleşimi.

Barışın sağlanmasında birinci faktörün denge olduğuna inanıyorum, bu yüzden Ying Yang’ın renklerini seçtim. Barış sembolümde ikinci etkili faktör ise umut. Eğer güzel şeylerin olacağına dair umudumuzu kaybedersek her şeyi kaybederiz. İşte bu sebeple de önemli bir kanser çeşidinin sembolünden faydalandım.

Sembolümdeki son faktör ise sevgi oldu. Sevgiyi ifade edebilmek için karmaşık bir şeyler seçebilirdim fakat onu ifade edecek en sade şekli, kıpkırmızı bir kalbi tercih ettim. Barış, kırmızı bir kalbin, umudu gösteren bir kurdelenin ve dengeyi gösteren siyah-beyazın bir birleşimidir.

Hakan ÖZAYDIN HZ-A

BİR ÇOCUĞUN ELLERİ

Hayatta bizi mutlu eden şeyler aslında en basit şeylerdir: Dondurma, oyuncak, şeker, öğretmenimizden gelecek kocaman bir "Aferin!"... Eskiden televizyon izlemeyi sevdim. Artık sevemiyorum. O kadar çok kötü haber var ki insan üzülmeye edemiyor. Çocuklar ağlamasın, istiyorum. Büyüklerimiz, pek çok şey anlatıyor. Ama anlamadığım neden uygulamaya geldiğinde hiçbir şey yapmadıkları.

Eskiden onlara güvenirdim. Bir şey söylediklerinde ya da söz verdiklerinde onu yapacaklarını düşünürdüm. Artık böyle düşünmüyorum. Bana en dürüst davrananlar yine kendim gibi olanlar. Bir konuda onlara danıştığımda bana kaçamak cevaplar vermiyorlar. Gerçek neyse onu söylüyorlar.

Bir çocuk canı sıkıldığında bunu saklamaz ya da kendi istediklerini yaptırmak için olduğundan başka biriymiş gibi davranmaz.

Büyükler hep en doğrunun kendilerinin olduğunu söyler, onların davranışlarını örnek almamız gerektiğini söylerler. Ama neyi yapma demişlerse onu önce kendileri yaparlar. Üstüne üstlük bizden dediklerini bire bir yapmamızı beklerler. Yapamayınca da sinirlenirler. Bu böyle sürüp gider.

İşte tam da bu sebeplerden, benim barış sembolüm en gerçek ve en saf olandan besleniyor. Bir çocuğun elleri ve kalbinden. Dünyaya barışı çocukların o minicik yürekleri getirecek. Gerçeklikle sevgi birleştiğinde dünya üzerindeki kimse savaşlar yüzünden ağlamak zorunda kalmayacak. Siz de benim yaptığım gibi çocukların sesine kulak verin. Onlar gibi olduğunuz gibi olun ve sadece yaşayın. Çocuklar, barışın sesleridir, onları dinleyin!

Ceyda KUŞÇU 4-B

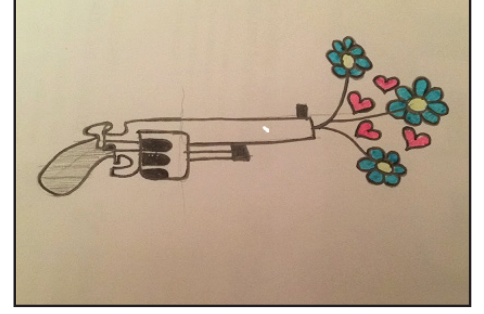

BİR BARIŞ HİKAYESİ

Barış, ailesinin istediği oyunları oynar ve onların istediği okullara giderdi. Bu durum, o büyüyüp bir şeyleri düşünmeye başlayınca kadar devam etti. Bir şeylerin ters olduğunu düşünüp duruyordu. Sevmediği bütün bu işlerle neden uğraştığını, ailesine neden hayır diyemediğini bilmiyordu. Sadece zaman geçtikçe en mutlu olduğu yerin sahne olduğuna karar verdi. Hayatta yaşadığı tüm acıları, tüm sıkıntıları tozlu sahne tepelerinde kendisini izleyen azınlıkların alkışlarında unutuluyordu. Tiyatrocu meslek olarak seçmek istediğine karar verdiğinde tam 18 yaşındaydı ve artık bu gerçeği, ailesi ile paylaşmanın vakti gelmişti. Ona tiyatrocunun istediği için çok kızdılar, onu nankörlükle suçladılar. Ama o kararlıydı önce okulu kazandı sonrasında okulunu birincilikle bitirdi ve çok ünlü bir tiyatrocun oldu. Barış, yaptığı mesleğin sadece bir eğlence unsuru olarak görülmesinden memnun değildi. Sevdiği biricik mesleği aracılığıyla halkına, kitlelere bir şeyler anlatmalıydı. Onlar için özgürlükle ilgili oyunlar yazıp oynadı. Kısa zamanda oyunlarının ünü ülkede yayıldı. Bu durum onu sevenlerin yanı sıra sevmeyenlerin de dikkatini çekiyordu. Halkın özgürlükle ilgili kavramları öğrenmesi ve özgürlük düşüncesini benimsemesi bazı kişilerin hiç işine gelmiyordu. Bir gün dışarı çıktığında yanına koşarak gelmekte olan bir genç gördü. Yanına geldiğindeyse artık çok geçti, genç çıkardığı silahı ona doğrulttu ve ateşledi...

Ülkemizde acı da olsa böyle olaylar yaşanıyor maalesef. Ben bunlardan etkilenerek böyle bir sembol oluşturdum. Masum bir adam, onun korkusunda kanat çırpın güvercinler... Gerçeklikte barış bence tam olarak bu.

*Umut ÖZTEKİN
Sancaktepe 5-A*

ÇİÇEKLİ GÜNLER

Barışın, kardeşliğin olduğu yerlerde hep gülen yüzlere yer vardır.

Barış, aslında bir geleceğin temelini de oluşturur. Bunu şöyle açıklayabiliriz: Eğer geçmişte yapılan birçok savaşın sonunda barış antlaşmaları yapılmıyorsa şu an başka ülkeler gibi büyüyemeyiz. Veya şu an hâlâ savaşlar devam etseydi "Barış" kavramı olmazdı sokaklara çıkıp hiç korkmadan rahatça gezip dolaşabilir miydik? İşte barış o kadar önemli bir şey ki hayatımızı, geleceğimizi dahi yönlendirebiliyor. Gelecekte biz onlara belki de onlar bize muhtaç olacaklar. Fakat aramızda "kin, nefret, düşmanlık" kavramları olduğu sürece bunun bir önemi yok.

İstediklerimizi yaptırmamızın yolunun şiddetten geçmediğini bir an önce fark etmeliyiz. Başkasına doğrulttuğumuz silahları aslında kendimize doğrulttuğumuzu görebilmeliyiz. İnsan olduğumuzu ve yaratılıştan gelen farklılıklarımızın olduğunu anlayıp bu farklılıkların birbirimizi ayırıştırarak değil tam tersi bütünleşmek, bir arada yaşamak için bir sebep olduğunu hatırlamalıyız. Hem zaten mantıklı düşünürsek herkesin aynı olduğu, aynı dili konuştuğu ve aynı şekilde düşündüğü bir dünya ne kadar sıkıcı olurdu. Sanıyorum ki tekdüze ve sıkıcı olan bir dünyada, mutlu olmayı istemek pek de gerçekçi bir yaklaşım olmaz. Bizler, içinde yaşadığımız gerçeklikle mutlu olmak istiyorsak dalarımızı, yapraklarımızı barışa, kardeşliğe uzatalım! Her kim niyetini bozarsa görsün ki kötü düşünerek uzattığı silahın ucundan bile sadece çiçekler dökülsün. Benim sembolüm bunu ifade ediyor. Kötü niyetli insanlar bile günün gelecek azınlıkta kalacak ve isteseler de dünyadaki düzeni ve barışı bozamayacaklar.

Öykü YAYLALI 7-D

Bir kedi görürsünüz yolda yürürken ya da yavru bir köpek, öyle bakar ki gözlerinizin ta içine... Sanki size bir şeyler söylemek istiyordur, anlamak istersiniz; başını okşarsınız, kıvrılıp mayışır avuçlarınızın içinde. Bazen tek istediği sıcak bir dokunuştur, bazense bir kap yemeğe ya da suya ihtiyacı vardır. Ne istediğini anlamadan ona yardım etmek istersiniz. Peki, gerçekten ne istiyorlar?

Öğrencilerimizden kendilerini hayvan dostlarımızdan birinin yerine koyarak onların ağzından yazılar yazmalarını istedik...

PAMUK'UN DİLİNDEN

Merhaba, ben Pamuk, yani eski sahibim bana böyle seslenirdi. Sahibim beni Bozcaada'da bırakalı çok oldu. Tatil için buraya geldiğimizde beni arkasına bile bakmadan terk etti. Bunun nedenini, beni neden istemediğini anlamadım. Sahibimin eski erkek arkadaşı Sevgililer Gününde sürpriz olarak beni hediye etmişti. Meğer insanlar hakkında duyduklarım doğruymuş! Onlar bizi mal olarak görüyorlar, alıp satılabilecek bir eşya gibi davranıyorlar. Ama bizler de canlıyız ve bizim de duygularımız var. Bunu bir türlü anlayamıyorlar. Sıkıldıklarında bizi kapının önüne tıpkı bir eşya gibi koyuyorlar. Aslında bana da tam olarak böyle oldu. İnsanlar... Bizi çok seven ve bize en çok zarar veren canlılar... Bazıları bana mama ve süt veriyor. Eskiden sahibim yemeğimi hiç unutmazdı ama beni bıraktığından beri ye-

mek bulmakta çok zorlanıyorum. Neyse ki bir apartmanın önündeki küçük bahçe benim yeni evim oldu. Orada köpekler beni bulamıyorlar ve birinci kattaki yaşlı teyze de bana her sabah mama ve süt veriyor. Tabii aynı şey üst kattakiler için ne yazık ki geçerli değil. Onlardan sevgi isteyip miyavladığımda bana tekme atıp küfür ediyorlar. Hatta bazen bana mama verdiği için yaşlı teyzeye kızıyorlar ama o, benden asla vazgeçmiyor. "Bunları buraya sen alıştırıyorsun!" diyerek onu azarlıyorlar. Yani bu insanların sadece hayvanlara değil kendileri dışında kimselelere saygısı yok. Yazın karnımı çok kolay doyuruyorum. Balık restoranlarının masalarının altında dolaşıyorum ve yere düşen balıklarla karnımı doyuruyorum. Tabii insanlar orada da bana tekme atmaya ihmal etmiyorlar. Küçük çocuklar ise beni sevmek isterken canımı çok yakıyor. Kuyruğumdan tutup beni sürüklü-

yorlar. Hayat insanlar için nasıl bunu bilemem ama benim için pek de kolay değil. Daha önce ev kedisi olduğum için buraya alışmakta çok zorlanıyorum. Keşke insanlar bizi eşya olarak görmese, keşke bütün insanlar birinci kattaki yaşlı teyze gibi bizlere iyi davransa... Keşke hiç kış olmasa çünkü sudan nefret ediyorum ve kışın çok hasta oluyorum. Kışın yiyecek bulmak daha da zor oluyor. Aslında tek istediğim sevgi ve bir kap yemek. Çok mu şey istiyorum acaba insanlara göre?

Sude İNCİ 9-B

YARDIM EDİN!

Ben soğuk sokaklarda aç, susuz, en önemlisi ve acısı da ailesi olmayan bir kediyim. Eskiden bir ev kedisiydim. Benim sıcak bir evim ve bana sahip çıkan insanlar vardı. Her gün yemeğimi verir, bana sevgi gösterirlerdi ama bir gün geldi ve beni durduk yere sokağa attılar. Bu duruma çok üzüldüm. Acaba empati kursalardı böyle olur muydu? Sokağa atıldığım yağmurlu günde sıcak bir yer aramaya çalışıyordum. Sadece bir çöplük bulabildim ve oraya yattım. Aç ve susuzdum bu yüzden de halsizdim ve hareket etmekte güçlük çekiyordum. Bir hafta geçti ve bir hayvansever beni besledi ama besledikten sonra beni orada bırakıp gitti. Buna rağmen olumlu yönden bakmış, "Belki yine gelir, beni besler ve sever." diye düşünmüştüm. Benim tek isteğim sıcaklık bir evde yaşamak, beni seven ve beni kollayan insanlarla olmak, o sıcaklık evde sıcaklık yatağında yatmak ya da sahiplerimle oynamaktı. Her canlı gibi ilgiye ihtiyacım var. Okşanmaya, sevgi sözcükleri duymaya ihtiyacım var. Ama galiba bu düşünceler benim için sadece bir hayal olacak...

Gizem Tuana ÇENDİK 7-D

SADECE SEVGİ

Benim adım Gölge, ben bir ev kedisiyim ve açıkçası bu durumdan hiç memnun değilim. Çünkü sahiplerim beni beslese de yaşamam için ortam hazırlasa da sevgi dolu bir ailenin içinde yaşamıyorum. Ben konuşmaya çalıştığımda beni dinleyen ve ne istediğimi anlayan bir aileye ihtiyacım var. Sevgiye, bir insanla ya da başka bir canlıyla yakınlaşmaya ihtiyacım var. Burada benden başka arkadaş olup konuşabileceğim kimse yok, bunun yerine sokak kedisi olmayı bile tercih ederdim. Kendi yemeğimi bulur hiç olmazsa etrafta özgürce gezerdim. Gerçi kediler için “Evi sever.” derler ama benim için böyle değil. Ben doğayla iç içe sevgi dolu insanlarla yaşamak istiyorum. Sokağa baktığımda birçok kedi sefalet içinde yardım beklemiş gibi... Evet, belki onlar da sevgi görmüyorlar ama beraberler. Gerçekte iyi insanlar da var onları besleyen, onlara yardım eden, yavruları koruyan ancak bunun yanında onlara eziyet eden, ne olduklarını önemsemeyen, canice katleden ya da arabayla ezenler de yok değil. Bunun yanında benim gibi evde yaşayan kedilerin bir sorunu daha var, işte bu sorun küçük çocuklar ve fark etmeden bize yaptıkları işkenceler... Amaçları bize zarar vermek olmasa da canımızı acıtabiliyorlar. Tabii ebeveynleri de buna göz yumuyor. Aslında, ben her kedinin istediği yemek, güzel bir yuva ve yanında mutlaka onunla ilgilenecek, oynayacak, onu sevecek bir insanın olmasıdır. Benim de tek istediğim şey bu.

Poyraz TUNCER 9-B

BEN BİR SOKAK KÖPEĞİYİM ARTIK

Kendilerini her şeyden üstün tutan, bencil insanlar! Neden sonumuz hep aynı olmak zorunda? Çok mu değersiziz, büyüyünce daha mı az sevimli oluyoruz? On yaşına geldim, güçsüzleştim diye sahibim beni sokağa attı. Sonbahardayız; yağmur tepeme tüm şiddetiyle vuruyor, sokaklarda her gün ölüm kokusu, ölüm korkusu... İnsanlar duyarsız, görmüyor bizi; sadece koşturuyorlar bir o yana, bir bu yana... Bazen benim gibi sokakta yaşayan diğer insanlar paylaşıyor elindeki ekmeği. O da hâlimizden anladığı için mi, bizim gibi evi sokaklar olduğu için mi bilmem. Böyle zamanlarda çok kötü hissediyorum kendimi. Sahibim dükkâna gelip de beni satın aldığımda -kızına hediye için götürdüğünde- “Benim de bir evim oldu!” diye çok sevinmiştim. Ben hediye eddim, çocuk için diğer oyuncakları gibiydim ama yine de buna üzülmedim çünkü artık bir ailem vardı. Çocuk her gün benimle oynuyor, beni seviyor, yıkıyordu. Şimdi ne oldu peki? Çocuk büyüdü ve oyuncaklarıyla oynamaz oldu, onlara ihtiyaç kalmadı bana kalmadığı gibi... Ve sokaktayım işte! Ben bunu hak etmedim. Hiçbir hayvan hak etmiyor. Bizlerin yeri sokaklar değil ki! Bana ihtiyacı olan kimse yok mu? Benim size ihtiyacım var. Yemek istiyorum, yatak istiyorum; sokaklarda göz göre göre ölmek istemiyorum. Bizler oyuncak değiliz. Bunu bize yapmayın, buna hakkınız yok!

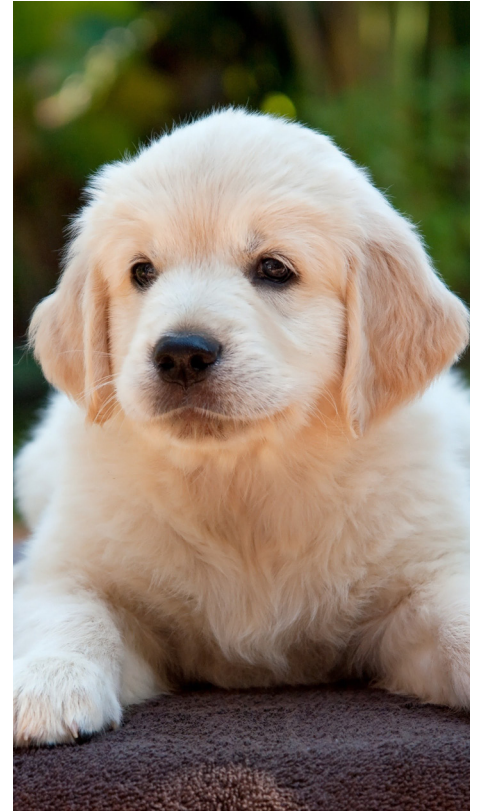
*Ekin YILDIZAY
Sancaktepe 5-A*

YAVRU KÖPEĞİN SESİ

Dünya iyi bir yer miydi yoksa kötü mü? Ben yavru bir köpektim ve bu sorunun cevabını biliyordum. Tek yaptığım sokağın köşesinde durup annemin bana çöplükten yemek getirmesini beklemektir. Ekmek elden, su gölden misali... Dünya çok iyi bir yerdi. Bir gün annem yine yemek için gitti fakat geri dönmedi. Annemin minik yavrusunu sokakta tek başına bırakmayacağımı sanıyordum, birkaç gün sonra yanıldığımı anladım. Ben artık yalnızdım! Benim gibi küçük bir yavruya çok fazla gelecek bir maceradaydım. Dünya kötü bir yerdi ve ben çok şey öğrendim. Öğrendiklerimi ve yaşadıklarımı anlatayım da biraz farkındalık kazanın. Öncelikle internetteki yalanlara inanmayın. “Köpeklerle Konuşan Adam” falan yok! İnsanlar bizi anlayamaz.

Bizim dilimiz farklı, eğer farklı olmasaydı ve bizi anlayabilseylerdi annemi kaybettiğimi, bir yuvaya ihtiyacım olduğunu anlatabilirdim. Yanıma gelen insanlara defalarca söylememe, anlatmama rağmen kimse anlamadı. Anlayabilseylerdi mutlaka bir yardım eden olurdu. Yanıma gelmeyen ve beni önemsemeyen insanlar içinse “aptal, baş belası bir köpek”ten ibaretim tıpkı diğer arkadaşlarım gibi. Bu insanlara söylemek istediğim çok şey var: Biz aptal ve baş belasıysak çevre kirliliği, küresel ısınma, orman yangınları, savaşlar ve bunun gibi tüm kötülüklerin altından neden siz çıkıyorsunuz? Yaşadığınız yeri yok etmek sizi mutlu mu ediyor? Bizim kime zararımız var? Hangi insana bize zarar vermemesine rağmen zarar vermişiz? Yavru bir köpeğin seslenişidir bu! Hayvan sever insanlar bilirler ki biz su, yemek, merhamet ile mutlu olabilen canlılarız. Sahiplenilmek istiyoruz ama “petshop”larda ya da “hayvan barınakları”nda hapsedilmek istemiyoruz. Biz de mutlu olmak istiyoruz, sizinle olmak istiyoruz.

Ege ÖNDER 5-C

TAŞ BETONLAR ÜSTÜNDE MASUM İS- TEKLERİM

Sen, yazdıklarımı okuyan insan, hayvanları seviyor musun? Onlara ne kadar değer veriyorsun? Onlar için ne yapıyorsun? Biz, sokaktaki sahipsiz hayvanlar, hemen her gün aç kalıyoruz, tekmeleniyoruz... Bazen sizden birileri bize acıyor da yemek artıkları veriyor ama bu, hangimize yetecek? Bir iki hayvan sever insanın yaptığı yardım kaç şanslı kediyi ya da köpeği mutlu edecek? Sokak köpeği olarak ev hayvanlarını çok kıskanıyorum. Onlar yiyor ve doyuyor, keyif yapıyor; etrafı düşünmeden, güvenli bir ortamda rahatça yaşayıp uyuyor. Peki, ya biz? Pis sokakların soğuk betonlarında yatmaya mecburuz. İnsanların sıcak bir eve ihtiyacı var da bizim yok mu? Biz de canlıyız. Hani siz insanların eğitim için gittikleri yer var ya, orada temel ihtiyaçları anlatmıyorlar mı size? Barınma hakkı, beslenme hakkı... Bunlardan hiç bahsedilmiyor mu? Ben sokakta üşümek değil, evde beni seven insanlarla yaşamak istiyorum. Soğuktan tir tir titrerken mutlu olma hayalleri kurmak istemiyorum, sevinçlerimi paylaşmak istiyorum.

Hande KAHRAMAN
Sancaktepe 6-A

ÇOKBİLMİŞ İNSANLAR!

Evet, size söylüyorum; her duyduğum bilgiyi doğru zanneden insanlar! Dört ayak üstüne düşüyoruz ya da “dokuz can”ımız var diye düşünüp bizi yüksek yerlerden atmayı bırakın artık! Bizim olağanüstü güçlerimiz yok. Kediyiz biz, sizin gibi bir canlıyız. Biliyorum, bazılarınız bizi çok seviyor, bize yemek veriyor ama büyük çoğunluğu canımızı acıtıyor. Tutturmuşsunuz “nankör” diye. Ne kadar da meraklısınız genellemelere! Kalp kırılır mı diye düşünmez misiniz siz? Barınaklardan ya da petshoplardan bizi hevesle alıp ilk başta aşırı sevgiye boğarak kendinize ve sıcak bir yuvaya alıştırıyorsunuz. Derken bakmak zor geliyor, sıkılıyorsunuz, istenmemeye başlıyoruz. Sonra bizi sokaklara bırakıyorsunuz. Siz ailenizin bir üyesini sokağa terk eder misiniz? Lütfen yapmayın! Yeter! Tabii ben sizin gibi genellemeler yaparak tüm insanları “kötü” diye niteleneceğim. Bizlere yardım eden, yuva bulmaya çalışan, bizim için üzülen, bizi

besleyen iyi kalpli ve düşünceli insanlar; sizler iyi ki varsınız! Sizler sayesinde hayattayız. Teşekkür ederiz.

Zeynep DİNÇ 7-D

SERÇE

Ben bir serçe kuşuyum. Sokaklarda insanların tepelerinde özgürce uçarım. Bazen onları izlerim, kargaşa içinde, mutsuz, telaşlı bir şekilde oraya buraya koşturmalarını... Hiç anlamam onları. İnsanlar beni sever, sevimliyim çünkü. Ben de onların avuçlarından su içmeyi, susam yemeyi severim. Kadıköy'deki kuş yemi satıcılarının etrafında dolaşan arkadaşlarımla mutluym. Sokaklar, ağaçlar, gökyüzü benim yuvam, özgürlüğüm, olmak istediğim yer... Hiç mi derdim yok? Kirlenen gökyüzü, yok olan ağaçlar... Elbette bunlar beni zorluyor ama her şeye rağmen hayat güzel değil mi?

BERKAY ADIGÜZEL
Sancaktepe 5-B

GÖZLERİMİN İÇİNE BAK!

İnsanlar için hiçbir şey ifade etmeyen sıradan bir sokak köpeğiyim ben. Eğer değerli olsaydık şu anda sokaklarda perişan durumda olmazdık. Sadece biraz düşünceler ve kendilerini bizim yerimize koysalar... Sonu gelmeyen karanlık sokaklarda ağladıklarını, sürekli birlerinin yardımına muhtaç olduklarını, çöp kovalarının yanında sağlıklı ortamda yaşadıklarını, dertlerini kimselere anlatamadıklarını bir düşünceler... O kadar önemsiz ve aşağılık görüyorsunuz ki başkalarına hakaret etmek istediğinizde “köpek” ya da “hayvan” diyorsunuz. Biliyorum, bizim yaşadıklarımızı yaşamadığımız sürece bizi anlamayacak ve küçümsemeye deva edeceksiniz. Biz, hayvanları

da önemseyen insanlarla yaşamak istiyoruz. Sıcacık evlerde bizi seven kişilerle oynamak istiyoruz. Neşeli ve huzurlu bir şekilde insanların kucasına uzanmak istiyoruz. Yıllardır “keşke” diye başlayan hayaller kuruyor ve bu hayallerin gerçekleşmesini umuyoruz. Gözlerimizin içine baktığımızda hüznün, acı ve özlem göreceksiniz. Korkmayın! Biraz daha yaklaşın. İşte şimdi, her şeye rağmen asla tükenmeyecek olan “umut”u görüyorsunuz. Söyleyin lütfen! Umut var mı?

Yalın Lal ÜLKEN 5-C

DOSTLARIMIZ

Sevgili İnsanoğlu, Sizinle aynı dünyayı paylaşıyoruz. Hepimiz bu dünyada bir arada yaşıyoruz, hayatta kalma mücadelesi veriyoruz. Kısacası hepimizin bu dünyada hakları eşit. Bu eşitliği bozan ve sizleri biz hayvanlardan üstün kılan tek şey var: O da aklınız. Hepiniz milyarlarca yıldır buradasınız. Bu süre içinde aklınızı kullanarak binlerce buluş gerçekleştirdiniz ve büyük gelişmelere imza attınız. Ama bazılarınız merhametinizi ve içinizdeki iyiliği hâlâ ortaya çıkarmadı hatta yok etti. Sırf kendi menfaatlerinizden dolayı ekolojik dengeyi bile altüst ettiniz. Birçok hayvan arkadaşlarımızın neslini tükettiniz, onları katlettiniz. Sadece bizleri değil, diğer insan arkadaşlarımızı da çok üzdünüz. Ben, bu tehlike altında yaşayan hayvanlardan biri olarak hiçbirimizin içinde bulunduğu bu durumdan memnun olmadığımızı belirtmek isterim. Filleri sırf dişleri için, timsahı derisi için, ayıyı postu için kullanmanız ve eskitince bir çöp gibi atmanızdan emin olun hiçbirimiz memnun değiliz. Tüm bu olanlardan sonra kendinizi “mükemmel” olarak nitelendiremezsiniz. Eğer bir gram vicdanınız varsa bize kulak verin. Sizden istediğimiz biraz empati, biraz merhamet. Zaten bir gün hiçbirimiz olmayacağız, hepimiz öleceğiz. Bari ölümümüz sizin elinizden olmasın. Bir de şunu unutmayın ki sizler gibi biz hayvanların da bir kalbi var ve hiçbirimizin kalbi evlerinizdeki porselen tabaklara benzemiyor. Sizden bir gram merhamet bekleyen herhangi bir hayvan türü...

Deniz HAS 7-B

Öğrencilerimizden, bir yer, bir nesne ve bir eylem seçip kalemlerinin uçlarında onları özgür bırakarak kendi öykülerini oluşturmalarını istedik. İşte, kendi kalemlerinden dökülen öyküler...

KEŞFETMEK

Kırk beş yıllık hayatımda hep bir mücadele ve stres içindeydim. Daima mutlu olduğumu, her şeyin yolunda olduğunu düşünürdüm. Ta ki artık gerçek mutluluğun ve özgürlüğün peşinde koşmam gerektiğini anlayana kadar. Bu yoğunlukta gerçekten mutlu olmadığımı anlamam on beş sene ama gerçekten mutlu olmaya atacağım adıma karar vermem on beş dakikamı almıştı. Şu an havalimanındayım. Yanımda sadece fotoğraf makinem, pasaportum ve birazcık parayla kendimi yorucu dünyadan soyutlayıp beni mutlu eden fotoğraf çekme hobimle her zaman gitmek istediğim Amerika'ya gidiyorum. New York'tayım artık. Bundan sonra yapmam gereken şu an sahip olduğum tek şeyle -fotoğraf makinemle- Amerika'yı keşfetmek. İlk mekânım Central Park. Burada küçük bir plan yapıp bir sürü fotoğraf çektikten sonra zaman kaybet-

meden Times Meydanı'na gidiyorum. Yine fotoğraf çekiyorum ve gerçek mutluluğu hissettiğimi yavaş yavaş anlıyorum. Daha sonra Manhattan sokaklarında kayboluyorum. Bir insan kayb olduğu için hiç bu kadar mutlu olmamıştır sanırım. Sonraki günü Özgürlük Heykeli ve Empine State'yi gezmekle noktallıyorum. New York'tan uçağa binerek üçüncü güne Los Angeles'te günaydın diyorum. Oradaki birkaç günden sonra Washington'a yol alıyorum. Amerika'dan ayrıldıktan sonra pizza yemek için İtalya'ya oradan da salyangozların tadına bakmak için Fransa'ya geçiyorum. Her bir ülkede iki gün geçirip oradan İngiltere'ye gidiyorum. Bundan sonrası için bir planım olmamasına rağmen bu mutluluğu geri dönerek bitirmek istemediğime karar verip daha başka hayatlar görmek için Afrika kıtasına uzanıyorum. Döndükten sonra elimde kalan tek şey çektiğim fotoğraflardı.

Ben de bu fotoğrafları ve bu macerayı dünyayla paylaşmaya karar veriyorum. Elimde kalan son parayla çektiğim fotoğraflar ve yaşadığım maceralarla ilgili kitap yazıp içini fotoğraflarla süslüyorum. Birçok kişinin hayalini gerçekleştirdiğim için insanlar kitabı çok seviyor ve daha ilk haftasında çok satanlar listesinde yerini alıyor kitap. Çektiklerim en iyi fotoğraf ödülünü alıyor ve ben ünlü bir insan oluveriyorum.

Tüm bunları şu an elli üç yaşında kaleme alıyorum. Her zaman hayallerinizin ve mutluluğunuzun peşinde gidin! On beş dakikalık bir kararla her şey değişti. İnsanlar benden cesaret alarak hayallerinin peşinden gitti ve ben hiçbir zaman bu kadar mutlu olmadım. Sekiz yıl önce verdiğim karar bana hiç unutmayacağım bir ders verdi: Yapmak için asla geç kalma!

Ece ÇARPICI 8-B

TABLO

Göz kapaklarını yavaşça araladı ve gözü duvardaki görkemli tabloya daldı. Yatağının hemen yanındaki beyaz komodinin üst çekmesini açtığı anda mumların hemen yanında altın kaplamalı saati çarpıtı gözüne. Masada “Ezilmişlerin Eseri” unvanını almış beş ciltlik kitap duruyordu. Kitabı incelemek için masanın yanına gitti. İlk cümle ona çarpıcı geldi: “Güzel, çoğu zaman yarardan daha yararlıdır.” Bu cümleyi kesinlikle daha önce duymuştu. Bu bir dejavu. Kafası karıştı. Zaten çok takatsizdi. Sonunda av tüfeğini almak için salona yöneldi. Odasına tekrar gelince onu beyaz komodine yasladı ve mumu söndürüp yattı. Kalkar kalkmaz gözünü taktı. Tabloya son bir kez baktıktan sonra komodine yasladığı av tüfeğini boynuna asarak evden çıktı. Avcı, taksiciyi durdurmak için omzuna dokundu. Araba aniden durdu. O, arabadan iner inmez taksici hafifçe süratlendi. Yalnız kalan avcı bir gözünü kapattı, açık kalan gözünü tüfeğin dürbününe yaklaştırdı. Sürünün ortalarına nişan aldı ve saçmalar üç kuşa isabet etti. Onlar yere düşerken üşüdüğünü hissetti fakat bu uzun sürmedi. Kuşların yaralı bedenleri ormanın çok yakınına düştü. Onları almak için biraz yürümek zorundaydı avcı. Her adımda aklına o tablo geliyordu. Sonunda kuşların yanına geldi, kuşları aldı ve sanki acelesi varmış gibi hızlı adımlarla evine yöneldi. Eve vardığında kuşları mutfağa bıraktı. Sığırcık sürüsü, her zaman o saatlerde ormanın üstünden geçerci. Evden çıkarken üstüne paltosunu aldığından

pijamayla çıktığını kimse anlamamıştı. Altında da koyu renk eşofmanı vardı. Biraz soluklanmak için odasına girdi, tablo her zamanki yerindeydi ama altında bir not vardı. Notu annesi yazmıştı. Yarın oraya geliyorlardı. Dışarıdaki hava tam bir kıştı. Soğuk havada tek düşündüğü şeyse tabloydu. Tabloda bir kuş sürüsü vardı. Onu diğer tablolardan ayıran şey tam sağ köşesinde saklı, değerli bir taş olmasıydı. Tam o nokta mor renkte işaretlenmişti. En azından ona öyle söylenmişti, doğru olduğuna inanıyordu. Hava kararmıştı. Dolayısıyla eve döndü. Müstakil evine dönerken lüks bir otomobilin arkasında aynı tabloyu gördü. Fakat gördüğü tablonun evindeki tablo olmadığına emindi. Eve girdi, odasına girdiğinde tablonun orada olduğunu gördü. Şaşırıldığı şey mor işaretin köşesinde olmamasıydı. Kafası karışmıştı. Hiçbir şey düşünmüyor, düşünmek de istemiyordu. O, erken saatte hem zihnini hem de aşırı yorulmuş gözlerini dinlendirmek için yattı. Ertesi sabah onu annesi uyandırdı fakat yanında babası da kardeşi de yoktu. Yanında orta yaşlı, bıkkın gözükten bir doktor vardı. Daha sonrasında olanlar oldu. Annesini de onu da sevindirecek bir şey değildi olanlar. Tersine ikisi de bu beklenmedik habere çok üzüldü. Yirmili yaşlardaki oğlu, bunu kabul etmek istemediyse de hastaydı. Hem de çok ağır hastaydı. Olmayan şeyler, yani hayaller görüyordu. Zaten duvarda öyle bir tablo da hiç olmamıştı.

Orhan DİNÇKAN 4-B

ATEŞ

Sıcacık gözyaşlarım, yanağımı yakarak soğuk kayayı ıslatıyordu. Benim için yaşam destek ünitesi sayılan kulaklığımdan gelen müzikle ağlamamı durdurmaya çalışıyordum. Temmuz ayının gecesinde, kayalıkta, yalnız başına oturacak kadar psikopat bir ruhum vardı. Ben Kayla Atan. Ve cehenneme çevirdiğim hayatıma hoş geldiniz. Dalgaların kayalara çarparak çıkarttığı seslere her zaman hayran kalmışım. Ne dinlendirici bir sestir o! Kulaklığımdan gelen müzik sesiyle ahenk yakalayan dalga sesleri, ruhumda minik bir rüzgâr estirdi. Rüzgârla beynimin içinde yankılanan şarkı nakaratının tam da beni anlattığını fark etmem uzun sürmedi: “Kimse yeni yara açamaz artık. Çok canım yandı, canım acımaz artık. Bugün düşerse yarın kalkar. Bu kız kendine acımaz artık.” Sanırım bu şarkıyı benim için yazmışlardı. Geriye baktığımda çekip gide-medığım için arkamda duran “Atan Köşkü”nü görüyordum. Evet, babamın köşküyüdü. Yani bir zamanlar öyleydi. Annem bir trafik kazasında öldü. Doğum günümde. Babamla kavga ediyorlardı. Sonra direksiyon hâkimiyetini kaybetti annem... Sonrası tahmin edilebilir sanırım. Babam da suçluluğunu azaltabilmek adına eve bir sürü üvey anne getirdi. Bir sürü derken ciddiğim. Babam getirdiği cici(!) annelerin biriyle evlendi. Külkedisi misali, en şeytani olanıyla... Bilin bakalım ne oldu? Üç ay sonra babamı da kaybettim. Başka bir şarkının, başka bir nakaratında yeniden hissettim kendimi: “Yalnızlığım yollarıma pusu kurmuş beklemekte. Acılar gözlerini dikmiş üzerime nöbette. Bekliyorum... Bekliyorum... Bekliyorum... Hadi gelin üstüme, korkmuyorum.” Göz pınarlarımdan değil de kalbimin, ruhumun, acımın en derinliklerinden akan gözyaşlarımın ardı arkası kesilmiyordu. Kendimi güçsüz hissetmeme sinirlenip yumruklarımı sıktım. Yumruğumun üzerindeki yaralar kabuk bağlamıştı. Ellerimden bileklerime indirdim gözlerimi. Tıpkı bir merdiven gibi kesik kesikti. Evet, güçsüzdüm. Ama artık değil. Bu kesikler şu andan 8 ay önceki Kayla’ya aitti. Sekiz ay önceki Kayla kırılmış, zayıf, güçsüz, korkak, masum, temiz, saf ve oldukça sakin bir kızdı. Ama dediğim gibi sekiz ay önce. Şimdi ise erkeklerle yumruk yumruğa kavga edebilecek kadar güçlü, kendini, ruhunu, bedenini tamir etmiş, masumiyetle uzaktan

yakından bir ilgisi olmayan ölüm meleğidir Kayla. Bence adımı hak etmiyordum. Kayla eski "ben"i anlatıyordu. Okulda dalga geçilen, üvey annesi ne derse onu yapan, karşı çıkmayan, sessiz sedasız masumiyet tanrıçası... Peki, her hikâyenin bir dönüm noktası vardır. Sekiz ay sonra bu hale gelmeme neden olan olay neydi? Ateş. Ateş Esen. Farklı ailelerden olmamıza rağmen gerçek bir kardeşlik kurabildiğim adam. Hani böyle bir hissizlik duyarsınız ya? En çok da o acıtır. Kardeşim dediğiniz adamın çekip gitmesi... Gitmemesi için her şeyinizi verebilecekken... Ağlasam toprak üşür mü acaba? Ya da Ateş ısıtır mı onu? Yoksa bir damlacık gözyaşını buharlaştırır mı ateşiyle, nefretiyle? Şimdi kim daha acımasızdır? Ateş'in ısıtmayacağını bile bile toprağı üşüten gözyaşları mı? Yoksa engel olamadığım gözyaşlarına rağmen mesafesinden taviz vermeyen Ateş mi? Bu soruların cevabını hiçbir zaman öğrenemeyeceğim gerçeğini hatırlatarak babama ait olan iskelenin bir kayasına gelişigüzel uzandım. Ve yıldızlara bakmaya başladım. Gökte kendi halinde parlayan birbirlerini umursamayan yıldızlara bakarken kendi kendime tekrarlamaya başladım: "Yıldızlar, sadece karanlıkta parlar Kayla. Karanlık ol... Karanlık ol... Karanlık ol..." Ama unutma Victor Hugo der ki: "En karanlık gün bile son bulur ve güneş tekrardan doğar." Umarım karanlık günlerin son bulunduğu yanında olmama izin verirsin. Bir dakika! Bu kişi... Bu ses... Ateş! "İyi ki doğdun kardeşim!" Bu sadece bir hayaldi. Şimdi üçe kadar sayacağım ve kaybolacaksın. Bir... İki... "Hala buradayım cadı." Gözlerimi sımsıkı kapattım, ellerimi yumruk şeklinde karnıma yerleştirdim ve kaybol, diye mırıldandım. "Gerçekten kaybolmamı istediğinden emin misin?" "Hayır. Ama bunu bilmene gerek yok." "Şimdi, sekiz ay önce beni bırakıp hangi cehenneme gittiyen yine oraya gidebilirsin." Gözlerimi açtım ve kafamın dibinde dikilip bana bakan Ateşe dalga geçerek gülümsedim: "Hadi, gitsene! Sen değil miydin, beni bırakma deyip kendisi çekip giden? Hadi, gitsene tekrar?" Karşımda susmuş, mahcup bakışlar atan Ateşe gülümse dim. "Gitmemen için her şeyi yapardım ben. Biliyor musun? İkimiz de kaybettik. Şimdi karar ver! Kim kaybetti?" Sonlara doğru bağırmıştım. Pişman mıydım? Hayır. Telefonumun kulaklığının düştüğünü ve şarkının duyul-

duğunu fark ettim. Şarkının her bir harfinde kendimi, karanlığa mühürlenmiş Kayla'yı, sessizlik yemini etmiş beni, günah zincirlerini boynuna dolamış küçük kızı hissettim. Bana o kadar uzak geliyordu ki o kız. Kalbimin neresindeydi acaba? Seslensem duyar mıydı beni? Ağlasam gelir miydi yanıma? Gelemezdi, biliyordum. Acımasızlıkla boğmuştum, merhametini çalmıştım.

Ben, Kayla Atan. Ben, o kızdan geriye kalanlarım. Savunmasızlık, tipik bir Kayla Atan'da göreceğiniz en zor şey olabilirdi. Ama Ateş'in karşısında soğukkanlılık ısınır, değil mi? "Madem istemiyorsun kalmamı, giderim ben de. Ama yüzüme bak, son bir kez. Hak etmem de son bir kez yüzüme bak, lütfen!" Gözlerim kızarmaya başlamıştı, yanıyordu. Ağlamayacaktım. Hayır. Onun gözünün önünde ağlayamazdım. Kafamı önüme eğdim. Ve yüzümü saçlarımla gizledim. "Daha önce de söylemişim, bir şey ihtiyacın olursa söyle. Tamam mı?" Ateş, arkasını döndü ve yavaş adımlarla uzaklaşmaya başladı. Bir iki adım sonra geriye bakıp: "Herkesten sakladığın, savunmasız, minik kız var ya Kayla, onu gören tek kişi benim. Ona ulaşan tek kişi benim, onunla konuşan tek kişi benim, ona dokunabilen tek kişi benim. Kalbinin en derin, karanlık, ıssız, kasvetli zindanlarına hapsedtin onu. Bu yüzden de kendin bile ulaşamıyorsun o kıza, değil mi? Seni de korkutan bu ya zaten.

Zindana atarak cezalandırdığın meleği, günahla terbiye edip karanlıkla işkence uygulayıp ölüm meleğine çevirdin. İnkâr edemezsin. Bu kızın varlığını sakladın, öldüğüne inandırdın, hatta inandın. Ama ne oldu? Bir gün bir çocuk geldi. Senin ulaşamadığın yerlere ulaştı. Sonra da çekti gitti. Şimdi söylesene Kayla, hangisiydi sana dokunan? Şaşırılmadık sonlar eskisi kadar dokunmuyordu bana. Yani nasıl söylenir? Sanırım alıştım." Ateş giderken arkasından seslendim: "Çok mu mutlusun şimdi? Şimdi arkana bakmadan git. Ateş kafasını usulca çevirdi: "Bağırıp çağırman gerekiyordu sanırım." Tanıdık bir kahkaha attım: "Bize susmak yakışır." Şimdi ne mi oldu? Ateş, arkasına aldığı rüzgârla daha da güçlendi. Kayla ise Ateş'yle yandı, bitti, kül oldu. Bileğindeki merdivenlere bir yenisi eklendi. Ayağa kalkıp kayalığın ucunda dikildim. Atabildiğim en içten çığı atıp dalgalara gülümsedim. Acaba onlardan biri olmak nasıl bir duyguydu? Son kez arkama bakarken yerde bir kâğıt parçası gördüm. Okudum ve gözlerim tekrar geri gelmeyecek geçmişe dalarak gözyaşlı bir yolculuğa çıktı. "Gelmek istiyorum yanına ama biliyorum ki bazen sadece iki ayak yetmiyor. Bazen yüz de lazım. Umarım o yüzü bulduğumda tekrar burada olursun. Umarım geri geldiğimde eski Kayla'yı bulurum. Seni seviyorum kardeşim."

Ateş ESEN-Nazlı ODABAŞI 7-B

Oyuncaklar... Çocukluğumuzun ayrılmaz parçaları... Öğrencilerimize yıllar sonra bir oyuncaklarıyla “Oyuncak Müzesi”nde karşılaştıklarını düşünmelerini ve bunun hangi oyuncakları olduğunu, karşılaştıklarında neler hissedebileceklerini, betimlemeler ve kişileştirmeler kullanarak anlatmalarını istedik. İşte öğrencilerimizin kalemlerinden dökülenler...

KUĞBA

Gözüme isabet eden güneş ışığının kalkmam için yaptığı baskıyla uyanıyorum yeni güne, her sabah olduğu gibi. Anlamadığım şey ise madem kapatılmayacak perdeler, ne diye arz-ı endam ediyorlar tüm renkleriyle önümde? Ben de perdeler de yıllardır buradayız, hâlâ anlayamadık. Bu arada sanırım tanışmadık sizinle. Ben Kuğba. Evet, ismimi duyan herkes gibi sizin de kaşlarınız havaya kalktı değil mi? Belki de ne çirkin isim diye geçirdiniz içinizden. Çok mu aramışlar, dediniz. Ama bu ismin benim için maneviyatı o kadar büyük ki... İzin verin anlatayım da siz de kızarın biraz utancınızdan. Malum ön yargı hiç de güzel bir şey değildir.

Yıllar yıllar önceydi. Bir oyuncakçı dükkânındaydım o zamanlar. Rengârenk raflar üzerinde, çeşit çeşit oyuncaklar sahiplerini heyecanla bekliyorlardı. Onlardan biri de bendim. Ama benim bir farkım vardı diğerlerinden. Bu koskoca dükkânda tektim. Arkadaşlarımın hepsi seri üretimdi. Fabrikalarda, o ruhsuz makinelerde üretilip yüzlercesi bir arada raflardaki yerlerini almışlardı. Hepsi o kadar güzel, o kadar muntazamlardı ki bir hafta içinde satılıyorlar, yerlerini yenileri alıyorlardı. Yani dükkânda on gündün fazla kalan oyuncak yoktu. Benden başka... Ben dükkânın kıdemli oyuncuğu... Koyu yeşil renginde, kocaman gözlü, asık suratlı yalnız bir kurbağa... Cılız bedenimi küçük kırmızı bir kumaş parçası örtüyordu. Her gün neşeye gelen çocukların gözlerinin içine bakardım beni

almaları için ama hiçbiri beni beğenmez gider ya iki raf ötedeki sarı saçlı plastik bebeklere koşarlardı ya da tüylü pelüş oyuncaklara. Oysa beni onlar gibi ruhsuz makinelerle bir tuşa basıp üretmemişlerdi. Ustam tek tek elleriyle örmüş-tü, top top yünler harcamıştı benim için. Her şey iyi hoş da şu dudağımı yukarı kıvracağına terse doğru dikmeseydi belki şimdi çoktan bir evim olmuştu benim de. Asık suratlı kurbağayı hangi çocuk ne yapsın? Ah usta, ah yaktın beni!

Neyse, günler birbirini takip etti, bir salı günü kapıdan içeri genç bir anne ve altı yaşlarında bir erkek çocuğu girdi. Çocuğun gözünden akan yaşlar, tombiş yanaklarına doğru bir iz oluşturmuş, orda kurumuştü. Burnunu çeke çeke, adımlarını yere vura vura ilerledi. Annesi istediğini seçebileceğini söyleyince şöyle bir bakındı etrafa. Gözleri bizim rafa ulaştı, bakışları soldan sağa doğru kaydı, beni geçti sonra aniden sola dönüp bende takılı kaldı. Elini uzatıp hışmla beni aldı ve annesine “Bunu istiyorum.” dedi. Annesi yüzünde bir tiksintiyle bana bakıp oğluna “O kadar oyuncak içinden bu çelimsiz, çirkin şeyi mi seçtin?” deyince cevap olarak gülümseyip başını salladı. Kasada barkodum okunup poşete konuncaya kadarki sürede yıllardır raflarında toz tuttuğum dükkâna ve hiçbiriyile anlaşımadığım gıcık oyuncaklara son bir defa baktım. Elveda sarışın kokoş bebek, pembe tavşan, konuşan köpek! Elveda yalnızlığım, elveda sessizliğim! Yeni bir hayat başlıyor benim için, yepyeni bir sayfa açıyorum artık. Tüm yüklerim uçup gidiyor, tozlarımın arınıyorum. Güneş benim için doğuyor, kuşlar benim iç... derken arabanın bagajına sert bir şekilde atılmamla şevke gelip yaptığım edebiyatta son buluyor tabii. Maalesef gerçekler o kadar da mükemmel değil. Ve evimize varıyoruz. Yeni sahibimin kucağında yeni odama taşınıyorum. Yatağın yanındaki lambanın arka tarafındaki yerimi alıyorum. Haftalar geçiyor eve gelişimin üzerinden. Sahibim bir kere bile bakmıyor yüzüme, ben de kabulleniyorum durumu. Zaten kabullenmesem kaç yazar, o ayrı. O gece bir yağmur bastırıyor ki yer yerinden oynuyor. Yağmur damlaların

cama vurma sesiyle gök gürültüsü karışıyor, etraf her şimşekle aydınlanıyor. Küçük sahibim ürkek gözlerle camdan bakıyor, yorganımı iyice üstüne çekiyor. Bir gök gürültüsü daha yankılanınca odada, karanlıkta kolunu uzatıp zar zor beni buluyor ve yorganın altına koyup sınıksız sarılıyor. Her gece böyle uyumaya başlıyoruz, gün geçtikçe beni daha çok sevmeye başlıyoruz. Sohbetler ediyoruz uzun uzun. O anlatıyor ben dinliyorum sonra yine o anlatıyor yine ben dinliyorum. Nasıl ben diğerlerinden farklısam yalnızlığımın, onun da ufak bir farkı var. Onun alfabeti yirmi sekiz harf, “r”leri söyleyemiyor. O yüzden de bana “Kuğba” diye hitap ediyor.

Aylar, yıllar geçiyor, onlarca pasta mumu üfleniyor. Büyüyor gözümün önünde, on beş yaşında oluyor. Bugüne kadar ona ne kazandırabilirdin, diye sorarsınız alfabetesindeki eksik parçayı benimle yerine koydu diyebilirim. Uzun sohbetler bolca işe yaradı ama benim adım hep aynı kaldı. İşte o çirkin isim bana hep ilk sahibimi, gerçek dostumu hatırlatıyor. O büyüdükten sonra bir şekilde yolum Oyuncak Müzesi’ne düştü. Bir Sunay ağabey var, sağ olsun o getirdi beni buraya. Yediğim önümde yemediğim arkamda, harika bir hayatım var burada. Her gün onlarca insan geliyor, yüzlerinde tebessümlerle izliyorlar bizleri. Meğer benim ustam ünlüymüş, elinden çıkan oyuncaklarda çok değerliymiş. Bana bakmaya tenezül etmeyen gözler yanıma konan minik etiketten sonra büyük bir sevgiyle bakmaya başladı bana. Ey hayat, sen nelere kadirsin! Bu arada en iyi dostumla da karşılaştım burada. Beni ziyarete gelmiş yanındaki minik kıızıyla. Uzun uzun anlattı beni ona. Giderken de dönüp “Hoşça kal Kuğba!” diye oynattı dudaklarını, gözleri dolu dolu. Daha yıllarca burada kalacağım, belki de başka yerlere taşınacağım, kim bilir? Hayat birçok şey daha yaşatacak bana. Onlarca, yüzlerce insanın seslerini duyacağım belki ama bana “Kuğba” diyen o altı yaşındaki çocuğun sesi hep kulağымda, sarılışının sıcaklığı hep yüreğimde kalacak. O hep benim en iyi dostum olacak.

Elif GÜVEN 12-B

YÜN DEN OYUNCAK

Benim için çok değerli bir oyuncakım vardı. Yıllar önce kaybettiğimiz anneannemin bana yünden yaptığı bir ayı oyuncaktı bu. Kendi kahverengi, gözleri kapkaraydı. O oyuncakımı üzgün olduğum her anda kucağıma alıp ona sarılırdım, öylesine rahatlatırdı ki beni...

Yıllar sonra evlenip çoluk çocuğa karıştım. Çocukken "oyuncak" dendiğinde akan sular dururdu benim için. Çocuklarıma da aşılardım bunu. Oyuncaklarla ilgili daha çok anı biriktirsinler diye hep birlikte Oyuncak Müzesi'ne gittik bir gün. Bir sürü eski oyuncak vardı orada ama içlerinden bir tanesi hemen gözüme çarptı ve o, benim için çok önemliydi. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı bu şirin şeyin, bu ifadeyi nerede görsem tanırırdım. Yün ayıcığıyı görünce hem çok şaşırdım hem de düğüm düğüm oldu boğazım, gözlerimden birkaç damla yaş süzülürdü. Mutluluktan ağlamak, dedikleri bu olsa gerekti. Bu yaşımda tecrübe edecektim demek ki.

Dile geldi eski dostum ve gülümseyerek: "Merhaba dostum, beni hatırladın mı? Her üzüldüğünde beni kucağına alır ve bana sıkı sıkı sarılıp sakinleşirdin. Ama bir süre sonra büyüdün ve başka çocukları teselli edeyim diye buraya getirdin beni. İtiraf etmeliyim ki o zaman kendimi kötü hissetmiştim, belki biraz da kızmıştım. Fakat yıllar geçince anladım ki sen aslında doğru olanı yapmışsın. Seni hiç unutmadım ve yeniden gördüğüme çok sevindim. İyi ki geldin." O an dünyanın en mutlu insanı olmuşum. Yaşlı gözlerle birbirimizi ne kadar sevdiğimizi söyleyip vedalaştık sessizce.

Tuana ÇENDİK 7-D

KARABAŞ

On yaşındayım ben. Adım, Karabaş. Gözlerim simsiyah, burnumun çevresi ve patilerim kar beyazı... Gerçeği andırır bakışlarım. İşte Zeynep de bu bakışlara vurulmuştu bir oyuncakçının raflarına göz atarken. "Bunu istiyorum." diye çok direktmişti annesine, aslında uslu bir kız olmasına rağmen. Annesi de pek anlam verememişti kızının bu haline ve ısrarına. "Peki." demek zorunda kalmıştı yalnızca. Beni sınıksıkı kucaklayıp kasaya doğru ilerlerken gözleri ışıltıyordu mutluluktan Zeynep'in. Ben de mutlu olmuşum aslında, onca oyuncak arasından beni seçmesi gururumu okşamıştı.

Zeynep hiç yanından ayırmazdı beni. Yemek yerken bile elinin altında olduğumdan üstüm başım lekeli hâlâ. Çıkmayan lekelere baktıkça da birlikte geçirdiğimiz o güzel günler gelir aklıma.

Şimdilerde bir müzenin vitrinindeyim. Gelip geçenler pek fazla durmazlar üstümde, benimle çok ilgilenmezler. Çok ilginç değilimdir çünkü. Ve diğer insanlar da Zeynep değil. O yüzden fark edemezler bendeki farkı. Güzellik takıntısı vardır onların. Yüreğimdeki güzelliği anlayamazlar. Üstüm başım kir pas içinde olduğu için, pek kıymet vermezler bana. Bir gün güzel bir kız durdu önümde. Gözleri gülümsüyordu sanki. Öyle sıcak, öyle içten bakıyordu ki... Tanımamak mümkün değildi Zeynep'i. Gözlerimin dolu dolu olduğunu fark edemedi ama ben onun mutluluk gözyaşlarını görebildim. Sessiz sessiz konuştuk dakikalarca, uzun uzun ayrı kaldığımız zamanlarda neler yaptığımızı anlattık birbirimize. Teşekkür etti

bana en son, bensiz bir çocukluğu hayal bile edemeyeceğini söyledi. Sevinmemek mümkün değildi bu sözlere. Akşam olup da Zeynep'in ayrılma vakti geldiğinde arkasından baktım ve onu ne kadar sevdiğimi haykırdım sessizce.

Zeynep Naz KIZILDAĞ 4-E

AYSUN BEBEK

Aysun, benim en sevdiğim oyuncak bebeğimdi. Onu hep yanımda taşırdım, aramızda güçlü bir bağ vardı. Ne kadar büyüssem de o hep gözümün görebileceği bir yerde dururdu. Bir gün kardeşimin ısrarına dayanamayıp Aysun'u okula götürmesine izin vermişim. Eve gelirken yolda düşürmüştü. Bunu bana söylerken onun ne kadar üzgün olduğunu gözlerinden okuyabiliyordum. Kardeşime bir şey söylesem kızıp bağırırsam da artık faydası yoktu, Aysun geri gelmeyecekti. Bu olaydan iki yıl sonra Oyuncak Müzesi'ne gittik. Orada çok güzel oyuncaklar vardı. Bir anda gözüm rafta duran şirin bir bebeğe takıldı. Hayal gördüğümü sandım ama değildi. Aysundu bu! Gerçekten çok sevinmişim. Yıllar sonra bebeğimi görmek beni çok mutlu etmişti. Müzeden çıkmadan bebeğimle fotoğraf çek-tirdim. Artık Aysun'un odamdaki yerinde fotoğrafımız duracaktı.

*Nehir EMRE
Sancaktepe 6-A*

PANDİŞ

Her zaman sabahın ilk saatlerinde müze çok sessiz olur. Sadece erkenden gelen temizlik görevlileri ve cam fanuslarda duran biz oyuncaklar... Ben müzenin oldukça rahat bir köşesinde oturuyordum. Kocaman iri vücutlu, simsiyah gözlü olan bir panda ya göre oldukça rahat bir köşe bence. Eski yerim bir yatağın üstüydü, şimdiki yerime kıyasla daha rahattı ama yine de çöp kutularının içinde oradan oraya savrulmaktansa burada bir cam arkasında, birilerinin ilgi odağı olmak oldukça keyifli. Sabahın bu sessizliğinde hep beş yıl öncesine giderim. O rahat yatağın üzerinde durduğum zamanlara... Ah... Yıldız... Beş yaş doğum günü hediyesi olarak alınmıştım Yıldız'a. Adımı "Pandış" koymuştu. Üzüntülerine, sevinçlerine bazen de oyunlarına ortak olurum. Öyle özlüyorum ki o günleri. Üzüldüğü zaman bana sarılıp ağlamasını, mutlu olduğunda kahkahalarla havaya atıp tutmasını...

Günler, yıllar geçtikçe Yıldız'ın bana olan ilgisi azalmıştı. Artık üzüldüğünde bana sarılıp ağlamak yerine son model cep telefonundan arkadaşını arayıp saatlerce onunla konuşur olmuştu. Ben de onlara kulak misafiri olurum. Artık yıkanmıyordum bile. Beyaz tüylerim gri olmuş, simsiyah tüylerim solmuş ve bir gözüm yerinden düşmek üzereydi. Gün geldi çattı... Evde bahar temizliği yapıldığı sırada oturduğum yataktan kaldırılıp sokağın köşesinde duran çöp kutusunun yanına bırakıldım. Saatlerce

ağladım ve küçücük bir umutla tekrar geri gelip beni almalarını bekledim. Onu bekledim. Yıldız'ı... Hava hafif kararmaya başlamıştı ki yanıma kırk beş yaşlarında, saçları hafif beyazlamış, temiz giyimli bir adam geldi kolumdan tuttu ve beni arabasına bindirdi. On yıllık dostuma, evime veda ettim. Sonra ne mi oldu? İşte bu cam fanusun içinde küçük çocukların meraklı gözleriyle ilgilenilen bir oyuncak panda oldum...

Öğlene doğru müzenin kapısı açıldı ve içeriye bir sürü çocuk doluştu, arkalarına da öğretmenleri... Gülerek karşıladım çocukları, her ne yaşarsam yaşayayım çocuklar sevilmeyi hak ediyordu. Yüzüme en büyük gülümsememi koydum ve onların yanıma gelmesini bekledim. Tek tek önümden geçmeye başladılar. Kimisi cama dokundu kimisi öylece geçip gitti. O sırada arkalarından gelen öğretmenleri dikkatimi çekti. Uzun boylu, simsiyah saçları vardı. Ve o gözleri... Daha önce binlerce duygusuna şahit olduğum o kocaman kahverengi gözlerini nerede olsa tanırdım. Evet. O Yıldız'dı. Yanıma geldi ve durdu. O da beni tanımış olacak ki hafif bir tebessüm etti, gözleri doldu. Cama dokundu ve şunları söyledi: "Hiçbir teknolojik alet ve hiçbir insan, senin kadar duygularına ortak olamadı dostum." dedi ve yavaşça uzaklaştı. Kelimeler kifayetsizdi artık...

Rabia EKŞİ 12-B

GEÇMİŞE YOLCULUK

İşte yine o is kokulu, eski tip, sıkıcı oyuncakların bulunduğu evdeydik. Her zamanki gibi giriş, yine berbat derecede dağınıktı. Çocuklar ise bağıriş çağırış içinde bir o yana, bir bu yana koşarak, yaptığımız düzene uymadan içeri daldılar. Her geçen yıl yüzündeki derin çizgilerin çoğaldığı yaşlı adam yine bizi ve çocukları heyecanla karşıladı. Yaşlı adamın içtiği kahvenin hoş kokusu her yeri kaplamıştı. Çocuklarla her tarafı eski oyuncaklarla kaplı odaları dolaşmaya başladık. Çocuklar daha önceden görmedikleri oyuncakları görünce heyecanlanıyorlar, onlara dokunmak istiyorlardı. Yaşlı adam ise buna kesinlikle izin vermiyordu. Dolaştığımız ikinci odadan çıkarken sağ tarafta duran eski oyuncak bir bebek dikkatimi çekti. Bebeğin yanına gittiğimde eski

çocukluk günlerim aklıma geldi. Annem de tıpkı bu bebek gibi boncuk mavisi gözleri olan, lüle lüle hiç yıpranmamış sarı saçlı, al yanaklı bir bebek almıştı bana. Bu bebek annemin bana aldığı ilk hediye idi. Bir anda başka oyuncuğum yokmuş gibi onu elimden hiç bırakmadan oynadığım günlere özlemle yolculuk yaptım. Hem yıllar önce kaybettiğim annem hem de elimden hiç düşürmediğim bebeğim gözlerimin dolmasına neden oldu. Gözlerimin yaşardığını gören yaşlı adam elindeki bastona dayanarak yavaş yavaş yanıma geldi. Sanki neler hissettiğimi anlamıştı. Ona, elimde sıkıca tuttuğum bu bebeğin benim için ne anlama geldiğini, bana yaşattığı hüznü ve mutluluğu teker teker anlattım. Ben anlattıkça yaşlı adam da duygulandı ve içimden geçen cümleyi kurdu: "İstersen bu oyuncak bebek senin olsun."

Aslı DOĞU / Yaren KARABEY 7-B

Deniz HAS: Öncelikle okulumuza hoş geldiniz ve bize röportaj için zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederiz.

Deniz HAS: Edebiyatın faydalarından biri de insanın kendini daha iyi tanımasına aracılık etmesidir. Bir tür psikoterapi gibi... Peki, siz edebiyatı neden seviyorsunuz? İlk olarak ne zaman edebiyat okumayı ve yazmayı çok sevdiğinizi fark ettiniz?

FEYZA HEPCİLİNGİRLER: Okumak bizim zamanımızda çok daha kolaydı. Çünkü caydırıcı çok fazla etken yoktu çevremizde. O yüzden okumayı eğlence olarak benimsedik ve okumayla okumayı öğrendiğim andan itibaren bir tanışıklığım var. Yazmaya ise ne zaman başladım? Galiba ilkokulda bir şeyler karaladım, ortaokuldaki Türkçe öğretmenim çok yüreklendirdi beni. Ondan sonra o sevdıyla zaten Edebiyat Fakültesi'ne gittim liseyi bitirince. İşte öyle öyle, adım adım ilerledik. Edebiyat da bir yere geldiyseniz artık bu ilerlemenin sonunda gelmiş olduk.

Deniz HAS: Kitabınızı çok beğendik ama.

FEYZA HEPCİLİNGİRLER: Öyle mi? Sizin beğenmeniz benim için çok önemli, en büyük ödül o. Çünkü siz beğenmezseniz boşuna kü-

rek çekmişim demektir. Siz beğendiyseniz harika.

Aslı DOĞU: Bir yazınızda "tüketmek" sözcüğünün moda olduğundan bahsediyorsunuz. "Sağlıklı beslenmek için bol sebze meyve tüketin, diyorlar. Fazla kırmızı et tüketmeyin, beyaz et tüketin, diyorlar. Biz bu sebze ve meyveleri, kırmızı eti, beyaz eti düne kadar 'iyorduk'; şimdi ne oldu da yemekten vazgeçip tüketmeye başladık?" diyerek bu sözcüğün kullanımını eleştiriyorsunuz. Şüphesiz bunun gibi kullanılan birçok sözcük var.

Bunun gibi kullanımları anlam genişlemesi kabul edip hoş göremez miyiz? Dilde belirgin hatalar yapılmaya devam ederken örneğin "şey" sözcüğü her yerde bitişik yazılmaya, bağlaç ve hal eki olan de'ler birbirine karıştırılmaya devam ederken insanlardan böyle bir dikkat beklemek işneyle kuyu kazmak olmaz mı?

FEYZA HEPCİLİNGİRLER: Aslında bu çok ince bir dikkat değil. Beni telaşlandıran dilde sözcük dağırının dağırcık haline gelmesi diyeyim. Yani giderek o kadar küçüldü ki sözcük dağırcığı diyorduk, hakikaten "dağarcık" oldu şu anda. Sadece bu "tüketmek" değil, o kadar çok örneği var ki... Söz gelimi "yoğun" sözcüğü. "Yoğun" sözcüğünü ele alalım. Çok yoğun, işler yoğun, trafik yoğun, her şey yoğun. Bir

yoğundur tutturuyoruz. Başka sözcük yokmuş gibi sadece onu kullanıyoruz. Bu hatta düşünmemizi de engelleyen bir etken oluyor giderek. Sözelimi biri anlatıyor anlatıyor, karşındaki ona cevap olarak "Aynen" diyor. Aynen ne? Nedir aynen yani? Sen ne düşünüyorsun? O konuda senin de söyleyecek bir şeylerin olması. Beni telaşlandıran konu bu. Yoksa evet, çok daha büyük hatalar yapıyor. Ama büyükler yapıyor diye küçükleri de görmezden gelemez. Değil mi? Onları da görmemiz lazım. En azından duyarlı olan kişilere onları da söyleyip daha dikkatli olmalarını sağlamamız gerekiyor. Sizin için değil mi? Asıl bütün çabamız sizin için.

Deniz HAS: "Sana güzel diyorlar, sakın olma!" bir yazınızda kullandığınız Özdemir Asaf dizesi. Kadın toplumda kendini var edebilmek için güzellik kavramı uğruna pek çok şeyi feda ediyor. Güzel olmak zahmeti, güzel saçlar, güzel bir yüz, güzel bir vücut... Sizin bir kadın olarak var olabilmek ya da hayatta dik durabilmek için feda ettikleriniz nelerdir, bu konuyla ilgili günümüz genç kızlarına neler söylemek istersiniz?

FEYZA HEPCİLİNGİRLER: "Sana güzel diyorlar, sakın olma!" benim çok sevdiğim iki dize gerçekten. "İşte Benim Stilim" diye bir yarışma var. Arada bir ona bakıyorum. Oradaki kızların kofluğu dikkatini çekiyor mu? Ne kadar boşlar yani böyle vursanız tın tın ses gelecek. Ama sadece bir yakıştırma peşinde. "Ayakkabı uydu mu, saç bilmem ne oldu da çantayı beğenmedim." diyor. Dün baktım ben biraz burada sözünü edeceğimi biliyor-muş gibi. Dün "Rol model oluyorsunuz." dedi orada bir erkek jüri üyesi. Rol model oluyorlar ne yazık ki. Bu tehlikeli bir şey. Yani genç kızlarımızın onları izleyip onlar gibi olmak istemesi, sadece güzel olma çabası demek. Güzel olmaya o kadar dikkat ederseniz başka birçok şeyi ihmal edersiniz. Asıl güzellik kafada başlıyor çünkü. Öyle insanları belki şu ana kadar tanımadınız ama tanıyacaksınız siz de. Çok güzel çok alımlı falan ama ondan sonra ağızını açıyor; bomboş bir şeyler söylüyor, anlamsız, mantıksız... "Dostoyevski kim?" diyorsunuz, böyle bakıyor. Homeros, diyorsunuz hayatında duymamış. Şimdi bu cehaletle o güzellik beş para etmez.

Aslı DOĞU: “İnsanın hiç gitmediği, görmediği bir ülkeye -ülkeye de değil, kıtaya- hayranlığı anlaşılır gibi değil. Sanki bir yarıştayız. Avrupa'ya yetişmek için koşuyoruz ama o bizden hızlı koşuyor, asla onu yakalayamayacağız. Atatürk'ün bize, yetişmemiz için Avrupa'yı hedef gösterdiğini sanıyor kimimiz. Oysa 'Avrupa' dememişti Atatürk, 'çağdaş uygarlık düzeyi' demişti. O düzeyi yakalamak içinse kırk fırın ekmek yemek değil; aşağılık kompleksleri içinde kıvrınmadan, öz güvenli, dimdik, onurlu, kararlı bir yürüyüşü başlatmak ve sürdürmek gerek.” **demışsiniz bir yazınızda. Avrupa'yı, Avrupalılaşmayı milletçe farklı algılamamızdan ve insanların gidip görmedikleri yerlere olan hayranlığından yakınıyorsunuz. Sizce “öz güvenli, dimdik, onurlu, kararlı bir yürüyüşü başlatmak ve sürdürmek” için neler yapılabilir? Bu yolda bizlere düşen görevler nelerdir?**

FEYZA HEPÇİLİNGİRLER: Ne güzel hemen hemen bütün kitaplarımı okumuşsunuz. Avrupa'yı tek bir ülke gibi kabul ediyoruz. Avrupada böyle şeyler yok diyor mesela Türkler ile ilgili, Türkiye ile ilgili herhangi bir eleştiride bulunacak olan kişi. “Avrupada böyle şeyler yok, Avrupada bunlar olmuyor.” diyor. Sanırsınız ki bütün Avrupa'yı adım adım dolaşmış, nerede ne oluyor hepsini biliyor. Şimdi Amerika'yı da çok yakından takip ediyoruz. O kadar uzağımızda olmasına rağmen. Amerika'ya ben sık sık gidip geliyorum, kızım orada çünkü. Orada yeni gördüğüm bir şeyi “Aa! Bu Türkiye'de yok!” diye getirecek oluyorum, ben getirinceye kadar Türkiye'de onun çok çeşidi çıkmış oluyor. O kadar yakından takip ediyoruz yani. Avrupa'nın peki umurunda mı Türkiye? Hiç! Türkiye nerede deseler, Ortadoğuda bir ülke, Arap ülkesi diyecek hatta. Şimdi böyle bizi hiç umursamayan bir ülkenin taklidini yapıp peşine düşüp onu gibi olmaya çalışmak bana apaçık onursuzluk gibi geliyor. Amerika'yı yine başka bir açıdan da örnek almak mümkün. Amerika'nın tarihi nedir? Ne zaman keşfedildi? Düşünürseniz, tarih diye bir şey yok. Bizim bastığımız her yerden tarih fişkırıyor. O tarihi, biz Osmanlı tarihini sadece kendimize esas alıyoruz. Oysa Selçuklu da bizim, açık söylemek gerekirse Bizans da bizim. Bizans İstanbul işte. Değil mi? Bizans'ın başkenti İstanbul.

Deniz HAS: 1453'te himayemiz altına girdi.

FEYZA HEPÇİLİNGİRLER: Evet, neden sadece fethettik İstanbul'u diye gururlanıyoruz? İstanbul'da o zamana kadar birikmiş olan kültürü de aldık biz. Farkında olalım ya da olmayalım. O kültür de bizim kültürümüz aslında. Ama onları korumak için hiçbir şey yapmıyoruz. Hatta hiçbir şey yapmamak bir yana onları sık sık gözden çıkarıyoruz. Yani nereden örnek vereyim size? Müzikten örnek vereyim. Türk sanat müziği denen müzik, Bizans karışımıdır biraz. Ama Türk sanat müziği hemen hemen hiçbir yerde yok değil mi? Hiçbir yerde yok. Bir pop müzik salgını haliyle Serdar Ortaç dinliyoruz işte saçma sapan sözlerle. Türkü, Türklerin öz müziğidir ama türkü dinliyor muyuz? Yoo, hiç ilgimiz yok. Yani yoktan bir kültür yaratmamız gerekiyor. Var olan kültürümüzü sürdürmemiz, ona sahip çıkmamız ve onunla gururlanmamız; aslında dik durmamız, başımızı dik tutmamız için yeterli.

Deniz HAS: Yazarlık özellikle romancılık üzerine çok yazınız var. Hatta sırf “Pop Yazar Olmak” ile ilgili bir kitabınız bile var. Röportajlarınızda da bir kitabın çok satılmasının ya

da çok basılmasının onun çok okunduğu anlamına gelmediğini söylüyorsunuz. Üstelik çok okunmasının da iyi bir şey olmadığını belirtiyor ve böyle kitaplar için “Demek ki kolay okunuyor!” diyerek bu kitapları bir nevi küçümsüyorsunuz. **Peki, nedir bir romanı, romancıyı başarılı kılan özellikler? Okunması zor olduğu için yarım bırakılan romanlar mı başarılı sayılmalı?**

FEYZA HEPÇİLİNGİRLER: Siz kaçınıcı sınıfsınız?

Deniz HAS: 7.

FEYZA HEPÇİLİNGİRLER: Nedir bunlar? Aman tanrım! Ben üniversite öğrencilerimden böyle soru duymadım şimdye kadar, ay mühişsiniz siz! Ben her türlü yozlaşmaya sinir oluyorum ve bu sinirimi de kendi içimde tutamıyorum, patlıyorum. “Nasıl Pop Yazar Olunur?” da o patlamanın dışı vurumudur aslında. Çünkü görüyorum. Belki de kıskançlıktır benimki yani onu da söyleyeyim. Çünkü benim kitaplarım o kadar çok satmıyor. Yani hayır, hiç satmıyor değil çünkü 45 baskı yapan kitabım da var ama böyle her bastığım her yayınladığım kitap 200 bin, 300 bin falan baskı yapmıyor. Ama benim okurum daha nitelikli bir okur ve

beni seçerek alıyor. Oysa çok okunan yazarlara bakıyorum; okumuş, güzel. Bir gecede bitirdim diyor mesela. Bir gecede bitirilmesini istemem ben yazdığım kitabın. Neden?

Deniz HAS: Anlaşılarak okunması için.

FEYZA HEPÇİLİNGİRLER: Tabii canım! Orada benim kurduğum bir cümleyi düşünmeli okurum. O üstüne bir şey eklemeli, benim açık bıraktığım yerlerde o tamamlama yapmalı. Tamamlamalı oraları. Yani benim verdiğim emeğe benzer bir emeği onun da vermesi lazım. William Faulkner diye bir Amerikalı yazar var. Ona demişler “Kitaplarınız çok zor okunuyor.” O da demiş ki “Ben de yazarken çok zorlanıyorum.” Yani lütfen siz de zorlanın biraz. Çünkü emek harcarsanız o size geçiyor. Harcamazsanız bir bardak su gibi içiyorsunuz, çıkarıyorsunuz, gidiyor. Oysa hazmetmek gerekiyor. Hazmetmenin de belli bir süresi var. Mesela yer yemez hazmetmiyorsunuz değil mi? Beyinsel hazım da böyle bir şey. Zaman gerekiyor.

Aslı DOĞU: Feyza Hepçilingirler’in siyasete, ülkedeki ve dünyadaki son gelişmelere, geleceğe bakışı nasıl; bireyin ve toplumun akıl sağlığı, özgürlüğü, insanca yaşayabilmesi için bir formülü var mı?

FEYZA HEPÇİLİNGİRLER: Öyle sihirli bir formülüm olsa hemen hayata geçirmeye çalışacağım ama öyle bir sihirim yok ne yazık ki. Ben insanımızın mutlu olmasını istiyorum. Yani en açık isteğim bu. İnsanımız mutlu olsun. Bu mutluluğu yüzünden yansısın. Karşılaştığına güler yüz gösterebilirsin, iyi günler dilesin, günaydın desin, hoşça kal desin, öldürecekmiş gibi bakmasın, ayağına bastığı adama silah çekmesin, yol vermedi diye trafikte onu denize itmesin. Yani bir öfke toplumu olarak yaşıyoruz ve burnumuzdan ateş püskürüyor. Bunun tabii pek çok sebebi var. En önemli sebebi elbette ekonomik durum, geçim sıkıntısı vs. Ama ekonomik durumun düzelmesiyle her şey düzelecek gibi de gelmiyor bana. Çünkü bakıyorsunuz birdenbire çok zengin olmuş insanlarda herhangi bir ruhsal, duygusal değişim olmuyor. Onlar yine nasıllarsa öyle davranıyorlar. Gene küçümsüyorlar etraflarındakini hatta daha fazla küçümsemeye başlıyorlar. O yüzden mutluluk,

zaten yaşamının amacı bu, mutluluk... Türkiye’nin de hak ettiği bir mutluluğa ulaşmasını istiyorum. Benim ideolojim böyle özetlenebilir.

Deniz HAS: Dil ile ilgili birçok eseriniz bulunmakta. Siz de bu konuyla yakından ilgilenen bir yazar olarak görüyorsunuz ki insanlar konuşmaktan aciz, yazmaktan aciz. Türkçe günden güne köreliyor. Giderek konuşmalarımız kısalıyor, sohbetlerimiz azalıyor. Mesajlarımızda alakasız kısaltmalar, sesli harflerin kullanılmaması gibi sorunlarla karşılaşılıyor. Böyle bir dönemde öğretmen olmayı nasıl değerlendiriyorsunuz? Gençler arasında çıg gibi büyüyen kısaltmalarla dolu yazışma modasının önüne geçmek için sizce neler yapılabilir?

FEYZA HEPÇİLİNGİRLER: Ben şanslı bir öğretmenlik yaptım, benim zamanımda böyle şeyler yoktu. Genç öğretmenlere bu bakımdan kolaylık diliyorum. Çünkü o kısaltmalar belki çoğumuz farkında değiliz ama bunlar da Amerikan modası. Amerikada söylenmek istenen cümlenin bile sözcüklerin ilk harfi alınarak kısaltma yapılıyor. Bizde şimdilik sadece sözcük kısaltması var ama bu moda devam ederse orda da Amerika’yı takip ettiğimiz için böyle kısaltmalar da olmaya başlayacak. Konuşmaya üşeniyoruz, yazmaya üşeniyoruz ama konuşmadan, yazmadan, düşünmeden nereye gideceğiz ki? O zaman ot gibi bir yaşam tarzı bekliyor bizi demektir. O yüzden tehlikeli bu gidiş. Öğretmenlerinizin görevi daha da zorlaşıyor bu durumda. Çünkü dışarda böyle büyük dalgalar halinde gelen bir moda var. Öğretmeninizin sesi bu dalganın karşısında cılız kalmak zorunda. Ne yapmak lazım? Size düşen görev o cılız sese kulak vermek, öbürüne çok da aldırış etmemek. Çünkü o modadır, o gelir geçer. Ama öğretmen sizi bildiği en doğru yola sokmaya çalışacaktır, o yola girmekte yarar var. Yoksa modaya kapılırsanız işte dalganın üzerindeki tahta gibi o moda sizi nereye fırlatırsa oraya gidirsiniz. Ama o gitmek istediğiniz yer olmayacak tabii ki.

Aslı DOĞU: “İnsan yazarken sadece anlaşılacak değil, muhakkak ki aynı zamanda anlaşılmamak da ister.” der Friedrich Nietzsche. Eserlerinde okuyucuya edebi zevk

vermenin yanında onları bilinçlendirmeyi de hedefleyen bir yazar olarak siz anlaşılmayı istiyorsunuz. Size göre anlaşılmaz olmak ne demektir, eserlerinizi oluştururken bu düşünceden yararlanıyor musunuz?

FEYZA HEPÇİLİNGİRLER: Bizde çarpık bir anlayış var, anlaşılmayan şeye hayranlık duyuyoruz. Böyle bir çarpıklık var. “Ben bile anlamadım çok güzel şeyler yazıyor.” diye cümleler kuruyoruz mesela. Anlamadığımız şeye hayranlığın temelleri aslında çok derinlere gidiyor. Dine kadar dayanır açıkçası. Ama ben tabii ki bunu onaylamıyorum. Yani insan hayranlık duyar ama anladığı ve benimsediği şeye hayranlık duymalı. Bazı yazarlarımız anlaşılmadıkları için çok büyük yazar kabul ediliyor oysa ne demek istedikleri biraz daha kurcalansa çok da önemli bir şey söyledikleri anlaşılacak. Ben, doğru tespit, anlaşılacak istenen bir insanım ama aynı zamanda düşündürmek isteyen bir insanım. Hatta çocuklar için yazarken bile onların da bir durup düşünmelerini istiyorum. Bu durumda benim yazdıklarım bazılarında yine de anlaşılmaz gelecektir. Hatta en açık yazdığım, en kolay okunur dediğim öykümü bile çok anlaşılmaz bulanlar oldu şimdiye kadar. Ama bu okuma düzeyi ile ilgili bir şey. Yani hayatında ilk defa bir kitap okuyacak kişi kalkıp da ne bileyim Virginia Woolf’un romanını okursa tabii ki ona anlaşılmaz gelecek. Bu da basamak basamak çıkılması gereken bir merdiven.

Deniz HAS: Toplum olarak yabancı dile karşı bir sempati var. Çocukken yani yabancı dil bilmiyorken bile yanımızdan tanınmadığımız biri geçtiğinde o kişiye hava atmak için anlamsız kelimeler söyleyerek İngilizce konuşuyormuş izlenimi vermeye çalışırdık. Şimdi de bir çocuğa ya da gence sorduğumuzda “Çiçek Apartmanı” yerine “Flower Residence”ı tercih ediyor, “havalı” olduğu için. Biri konuşurken yabancı sözcük sıkıştırıyorsa cümlelerinin arasına o kişi, aydın ve kültürlü oluveriyor. Nedir bu “havalı” olma çabamız ve buna dili alet etmemiz? Bu bilinci nasıl değiştirebiliriz?

FEYZA HEPÇİLİNGİRLER: Kültürlü olmak çok zor bir şeydir. Gerçekten kültürlü olması için bir insanın herhalde yüzlerce kitap oku-

ması gerekir ama kültürlü görünmek bizim ülkemizde çok kolay. Birkaç tane yabancı sözcük serpiştirirseniz cümlelerinizin arasına, insanlar demin dediğim gibi size vay ne kadar kültürlü bak ne kelimeler kullanıyor ben bile anlamadım deyip hayran olabilirler. Kültürlü olmakla kültürlü görünmek arasındaki farkı belirlememiz lazım. Bunu belirlemediğimiz sürece herkes en kolay olan yolu seçecektir kültürlü görünmeye çalışacaktır. Çünkü kültür mücevher gibi taşınan bir şey değildir. Gereken bir şeydir, kol saati gibidir diyelim. Lazım olan bir şeydir kültür. Yoksa göstermek için, başkalarına hava atmak için kültürlü olunmaz. Başkalarına hava atmak “İşte Benim Stillim” le falan olur yoksa kültürle olmaz. Biz de bizi yapan bir kültüre ulaşmaya çalışmalıyız, göstermelik kültürden uzak durmalıyız.

Aslı DOĞU: Her meslek grubunda şüphesiz ki heyecan duyulan noktalar vardır. Tanınan ve sevilen bir yazar olarak yazacağınız bir kitaptan önce geçirilen hazırlık, yazım, basım süreci size farklı hazlar yaşıyor olmalı. Yazma sürecinizde sizi en çok heyecanlandıran aşama hangisi, bu süreçte neler hissediyorsunuz?

FEYZA HEPÇİLİNGİRLER: Beni çok heyecanlandıran, yeni buluşlar. Yazarken aklıma bambaşka bir fikir geliyor. “Ben bunu nasıl katabilirim kitaba?” deyip onu katmamın yollarını bulduğum zaman çok heyecanlanıyorum. Yoksa sizden küçük çocuklarla konuştuğumda “Yazarken ne hissediyorsunuz?” diye soruyorlar bana. Yazarken ne hissediyorum? “Sıkıntı.” diyorum ben de. Çünkü hakikaten sıkıntı verici bir uğraştır. Ama heyecan tam da dediğiniz yerlerde; yeni bir buluş, yeni bir şey. Mesela elinizdeki kitabın bana verdiği heyecan herhalde en son oluşu ile ilgili. Önceki yazarlar da o kitabı yazarken de televizyonun karşısına geçip “Bak bu yanlış da var, bunu da sokmalıyım. Ailede kim söyleyebilir bunu? Hadi bunu büyükanneye söylettireyim, bunu baba söylesin.” falan diye onlara böyle rol taksimi yaptığımda ya da kitapta onu bir yere yerleştirdiğimde bazen yepyeni bir yol açılıyor önümde. Onu koyunca bunlar da var, bunlar da bunlar da bir bakıyorum ki pırıl pırıl

rıl böyle ufka doğru giden bir yol. Biraz oradan devam etmek, onlar yazmamın heyecanı hep.

Deniz HAS: “Hazırcevaplık ya da taşı gedine koymak; yani, gerektiği anda, söylenmesi en uygun sözü bulup söylemek, parlak bir zekâ gerektirir. Hızlı düşünmeli, verilecek tepkiyi anında saptayıp vermelisiniz. Zekânın en belirgin özelliği, yeni durumlara uyum sağlayabilmesi değil mi zaten? Hazırcevaplık da işte böyle bir zekâdan gelir.” **diye tanımlıyorsunuz. Kendinizi ise “keşke” cilerden ilan ediyorsunuz. Peki, keşke yerine “İyi ki söylemişim.” dediğiniz bir anınız var mı?**

FEYZA HEPÇİLİNGİRLER: Var tabii canım. Mesela işte kuyruğu bozanlar, sizi aptal yerine koyup önünüze geçmeye çalışanlar falan sinir bozucudur ya. Onlardan biri, bir gazete bayiiinde sabah derse gireceğim ve gazetemi almak için sabırsızlanıyorum; önümde bir kişi var. Derken biri geldi, benim önüme girdi. Ben omzuna dokunup “Otobüs gecikmi acaba?” dedim. Adam döndü “Ne otobüsü?” dedi. “E ben burada otobüs bekliyorum ya.” dedim. Nitekim otobüs durağı değil orası. Böyle bir şeyi hatırlıyorum. Bir de Üsküdar-Beşiktaş motorlarında, daha çok kadınlar yapıyor onu galiba. Benim gibi şişman bir kadın geçiyor, bir kanepenin başına oturuyor. Burada daha beş kişilik yer var ama öyle bir takoz gibi oturuyor ki oraya, oraya geçmek mümkün değil. Onlardan birine de ben “Siz yolda mı ineceksiniz?” diye sormuştum.

Aslı DOĞU: “Her başarılı erkeğin arkasında bir kadın vardır. Ünlü bir söz... Ünlü ve doğruluğu defalarca sınanmış. Peki, tersi de doğru mudur? Yani, ‘Her başarılı kadının arkasında bir erkek vardır.’ desek bu da ilki kadar doğrulanabilir bir yargı olur mu? Olmaz, söz de doğru olmaz; başarılı kadının arkasında her zaman bir erkek de olmaz. O başarılı kadının yakınında bir erkek varsa eğer, genellikle arkasında değil, önündedir. Kadının başarı merdivenlerini tırmanmaya başlayabilmesi için önce o erkeğin oluşturduğu engeli aşması gerekir. Üstelik çoğu zaman o engel, tek bir erkekten oluşmaz. Baba, ağabeyler, nişanlı, koca... Onlar yoksa yakın akrabalar, amcalar, dayılar; onlar da yoksa uzak akrabalar, yeğen-

ler, kuzenler...” diye bahsediyorsunuz kadın olmaktan.

Başarılı bir kadın yazar olarak sizin arkanızda bir erkek var mı, bu coğrafyada kadın olmanın zorluklarıyla karşılaştınız mı?

FEYZA HEPCİLİNGİRLER: Benim önümde erkek vardı. Önümde bir erkek vardı; onu saf dışı bıraktım, yola devam ettim. Arkamda bir erkek yok. Neyse ki çok fazla engel olan da olmadı. Yani yoluma çıkıp “Sen ne yapmaya çalışıyorsun?” diyen de olmadı. Ama benim adıma yolumu açmaya çalışan kimse de olmadı. Ne yaptım kendi tırnaklarımla kazıyarak geldim. Asıl sizin işiniz bundan sonra daha zor. Çünkü benim yetiştiğim çağlarda eşitlik, kadın hakları çok daha gündemdeydi. Şimdi özellikle de belli bazı kesimlerde kadın dövülerek akıllandırılacak bir yaratık gibi algılanıyor. Sizin bu kör düşünceleri öncelikle yenmeniz gerek. Bir erkeğe karşı verilecek mücadele bundan çok daha sonra gelecek. Önce böyle anlayan bir toplum yapısına karşı çıkmanız ve onunla mücadele etmeniz gerek. Benim edebiyat hayatımda yalnızlık vardı, hep de o var. Şu anda da öyle.

Deniz HAS: “İşte Gidiyorum” da öykülerin tamamı “gitmek” eylemi üzerine yazılmış. Her gidiş bir vedaır aslında içinde bulunulan yere, yanında bulunan kişilere. Sizin “İşte Gidiyorum” hikâyeniz nedir ya da size söylenen “İşte Gidiyorum” hikâyesine karşılık “Gitme, Kal” dediğiniz bir öykünüz oldu mu?

FEYZA HEPCİLİNGİRLER: Bazı öyküleri kıskanırım, yayımlamaktan bile kaçınırım. Şu anda yayımlamadığım öykülerim var mesela, duruyor. Gitmek benim hayatımda da çok fazla yer alan bir olgu. Anne babamdan başlayarak, dedelerimden başlayarak... Mübadil çocuğuyum ben, babam Girit doğumlu, Annem Midilli, Midilli’de doğmamış, ama aile oradan mübadele ile gelmiş. Ben Ayvalık’tan önce İzmir’e göçtüm, liseyi orada bitirdim. Sonra İstanbul’la üniversite için geldim, İzmir’e döndüm. Sonra İzmir yetti artık, yirmi beş sene deyip İstanbul’la döndüm tekrar. Yani benim hayatımda da şu anda da öyle. Şu anda kızım Amerikada olduğu için. Bir sene gitmezsem ertesi sene gidiyorum ve en az iki ay

kahıyorum orada. Ayvalık benim doğduğum yer, Ayvalık’a sevdam başkadır. Yazın gelmesini dört gözle bekliyorum. Hatta uzun yazlar yaşamak istiyorum. Ayvalık’a nasıl kaçırım diye, gözüm hep böyle takvimlerde boşluk arıyorum. Şu anda da sürekli hareket halindeyim. Gitmek hep var. Gitme, kal diyen oldu mu? Tabii ki çok oldu ama ben aldırmadım.

Aslı DOĞU: Dünyamızda “Emoji” devri yaklaşıyor. Kelimeler ise hikâyeleriyle, geçmişleriyle, melodileriyle, anlamlarıyla ve zenginlikleriyle fazla ağır geliyorlar insanların gündelik yaşantılarına. Bir emoji kâfi geliyor duyguları anlatmaya ve başka bir emoji yetiyor bir duygunun bitip başka bir duygunun başladığını haber vermeye. Değişen dünyanın, yeniden hiyerogliflere dönüşünün arifesinde, Feyza Hepçilingirler, son bir sunî tenefüs yapmak istese hangi sözcükleri kurtarmak ister, neden?

FEYZA HEPCİLİNGİRLER: Bu emojiiler benim de çok üstünde durmadığım ama kafama taktığım, dert olarak gördüğüm bir olgu ve giderek yaygınlaşıyor. İnsanların duygularında bir sınırlama yaratacak diye korkuyorum. Çünkü emoji olarak ifade edemediğiniz bir duyguyu yaşamadığınızı sanıyorsunuz. Oysa hepsini öyle resimlerle, çığlık atan, bağırان, gülen, ağlayan insan motifleriyle anlatmak mümkün değil. Mesela bizim Arapça asıllıdır ama bence çok güzel bir sözcük. “Hüzün” diye bir sözcüğümüz var. Hangi emoji ifade edebilir ki hüznün sözcüğünü? Üzüntü değil, keder değil, acı değil, ıstırap değil. Hüzün. Hani “melal” diye bir sözcük vardı Ahmet Haşim’in. “Melali anlamayan nesne aşına değiliz.” diyordu. Onu değiştirip hüznü anlamayan bir kuşak emojiilerle böyle batırır duygularını demek mümkün şu anda. Emojiiler duyguları yok etmeye doğru tehlikeli bir gidiş gösteriyor. Çok kullanıldığı için yıpranmış sözcüklerimiz var. Sevgi bunlardan biri mesela. Her lafın başında sonunda bir sevgi sözcüğünü kullanıyoruz. Oysa giderek sevgisiz bir toplum haline geldiğimizi fark etmiyoruz bile. Sevgilerle diye veda ettiğimiz insana aslında hiç de sevgi duymuyoruz. Değil mi? Çok da yalan yanlış kullanıyoruz bunu. Sevgiler, selamlar, iyi dilekler falan, hepsi sahtelik kokuyor. Bu sahteliğin olmamasını dilerim ben.

Bir sözcüğü kurtarmak yerine o sözcüklere hak ettikleri değerleri veren kullanımların benimsenmesini isterim.

Deniz HAS: Feyza Hepçilingirler, yaptığı bunca şey varken hâlâ içinde bir yerlerde yapamadığı için, içini sızlatan bir boşluk taşıyor mu?

FEYZA HEPCİLİNGİRLER: Tabii. Tabii taşımaz mı? Şu anda dört tane çocuk kitabı var başladığım. Bitirmeyi görev olarak benimsemişim ama bir de demin andığım mübadele var. Babam Girit’te doğmuş. Birinci kuşak mübadil diyorlar birbirlerine. Bir romana başlamıştım yaklaşık on sene önce. Sonra araya başka işler girdi, bir de ben hep çalışmak zorunda olan bir insandım. Dershane öğretmenliği, lise öğretmenliği, üniversite hocalığı, hep çalışmak zorundaydım. Roman ise boş zaman istiyor; uzun zamanlarınız olacak, sadece romanı düşüneceksiniz. Öyle bir özgür zaman bulamadığım için hep ihmal ettim. Bu arada o kadar çok mübadele romanı çıktı ki. Şimdi onu devam ettirmek istiyorum biryandan da artık geç kaldığımı düşünüyorum. Böyle yapamadığım şeylerden biri o mesela. O romanı tamamlamak istiyorum. Öbür yarım kalmış çocuk kitaplarını bitirmek istiyorum. Çocuklara yazmayı sevdirmek istediğim bir kitap var, böyle bir projem var. Çok projem var ve bunlar biliyorum ki tamamlanmadan ben ömrümü tamamlayacağım. Çünkü hiçbir zaman “Tamam artık benim bütün işlerim bitti.” deyip noktayı koymuyor insan. Öyle oluyor yani, üzülnün diye söylemedim gerçek olan bu.

Aslı DOĞU: Bu güzel röportaj için bize zaman ayırdınız, çok teşekkür ederiz.

FEYZA HEPCİLİNGİRLER: Asıl ben teşekkür ederim çünkü bu kadar nitelikli sorularla karşılaştığım röportaj, inanın bana size övgü olsun diye söylemiyorum, çok az. Gazetelerden, televizyonlardan falan da röportaj yapan oluyor elbette benimle. İşte yüksek okul öğrencileri, üniversite öğrenciler hatta yüksek lisans yapmış, doktora yapmış insanlar da... Ama bu kadar nitelikli soru, bu kadar her şeyi araştırarak inceleyerek bulunmuş soruyla karşılaştığım o kadar, o kadar az ki...

İMZA'ya konuk olan Bahattin'i; öğrencilerimiz eğitim sistemi, anne-baba, arkadaşlar, teknolojiyle vb. konularında konuşturdular.

Şarj gitmesin diye wifiyi kapat, parlaklığı düşür,
düşük güç modunu aç derken telefon oldu 3310.

İlhan YILMAZ 11-B

Az yemek yoktur, az Matematik Zümresi vardır.

Naz KAYA 10-A

Ödevleri portakal sanıp suyunu
çıkarmaya çalışanlar var.

**Ada KÖPRÜLÜ
Sancaktepe 5-B**

Çok ders yoktur, az izin kâğıdı
vardır.

Efecan BİŞKİN 10-A

Kısa kollu tişörtle balkonda
oturunca 137 sivrisinek bunu
beğendi.

**Yiğit CORTOĞLU
Sancaktepe 6-A**

Dersi dinlememek değil, dersi
dinliyor gibi yapmak günahtır.

Zeynep SÜRGİT 10-A

Artık güzel bürünür, çirkin görünür değil
-photoshop sayesinde -çirkin bürünür,
güzel görünür oluyor.

Ozan KIRIMLI 7-C

Geç kalan öğrenci yoktur, geç
kalkan öğrenci vardır.

Selen YILDIRIM 10-A

Ebeveynlerimizin "Off ya, ne yaparsan yap!" cümlesini
"İzin verdi!" olarak algılayan çocuklara sesleniyorum:

Toplanın, gidiyoruz.

**Nehir EMRE
Sancaktepe 6-A**

Herkes telefona bakıyor diye telefona bakanlar
burada mı?
Alper KÖMÜRCÜ 8-B

Bir insandan sonsuz sevgi istediğinde o kişi
sana sevgi vermezse kendini tavuğa çikolata
yedirmiş ve ondan Kinder sürpriz yumurta
çıkmasını istemiş gibi hissedersin.
Eylül Melike ÇAKIR 5-A

Eğitim sistemini moda ben-
zetiyorum. Her sene yeni trend!
Kerem İZEETOĞLU
Sancaktepe 6-A

İnsanlar çok dikkatli olmalı. Son
zamanlarda çocuklar taramalı tüfek
gibi çalışıyorlar. Malum taramalı
tüfek tehlikelidir.
İdil KURTKAYA 4-C

Karne günü halının desenini
ezberlemeyeni pıçaklarım.
Alper KÖMÜRCÜ 8-B

Hafta sonunun geçme hızını
henüz hesaplayan olmadı.
Ömer Faruk KORHAN 8-A

Hocam, siz buna sözlü notu mu diyorsu-
nuz? Bu bildiğiniz saç tıraşı.
Ahmet YILMAZ 10-A

Geçmişte beni kullanmaya çalışan şekerler, kahveni sade
içiyorum artık.
Kerem İZEETOĞLU
Sancaktepe 6-A

Teknolojinin gelişmesi ile birlikte insanların hayata bakış açısı da değişti. İnternet kullanımının yaygınlaşması, bilgiye kolay yoldan erişim şansı, insanların hayatlarını geliştirmekle beraber bir o kadar da köreltti ne yazık ki. Özellikle şimdilerde yaygın kullanılan sosyal paylaşım siteleri sebebiyle sosyalleştirmizi düşünürken aslında asosyalliğe doğru adım attığımızın maalesef farkında değiliz. Sosyal medyanın bizleri ne kadar sosyalleştirdiğini (!) vurgulamak adına öğrencilerimizden “arkadaşlık” ve “dostluk” kavramının günümüzde geldiği noktayı anlatan bir yazı yazmalarını istedik. İşte onların yazdıkları...

ESKİDEN

Annemle sohbet etmeyi çok severim ve annem anlatmaya hep çocukluğundan başlar. Ben ise biraz anlarım, merak ederim ama nasıl yaşandığını sadece hayal ederim. Eskiden sokaktaki komşu çocukları ile akşamın geç saatlerine kadar oyun oynayıp çekirdek yerken nasıl eğlendiklerini anlatır. İp atladıklarını, sokağa gerdikleri lastiklerle voleybol maçları yaptıklarını, -herkeste olmadığından-arkadaşlarının patenleriyle kaydıklarını, kış aylarında evden aldıkları tepsilerle karda yokuştan aşağı kendilerini bıraktıklarını, yaptıkları afacanlıkları anlatır durur.

Şimdi ise artık sitelerde oturmamıza rağmen akşamları evden çıkamaz olduk. Arkadaşlıktan ve dostluktan anlamaz hale geldi. Eve kapanıp bilgisayarı açarak sosyal medyadan iyi kötü faydalanıp gün geçirmeyi daha yeğler olduk maalesef.

Annem o güzel anılarını anlattığında sordum ona bir gün: “Anneciğim, senin çocukluğunda bilgisayarın olmaması sende eksiklik yaratmıyor muydu?” Annemin verdiği cevap çok kısaydı: “Tabii ki hayır! Eskiden biz teknolojik aletler kullanmazdık ki... Hatta misafirlerimiz bile telefon açmadan, habersiz gelirlerdi ve bu bizi çok mutlu ederdi.” Telefon her eve girmeye başladığından beri

azalan ilişkiler “Telefon çoğaldı, misafirlikler azaldı.” söylemiyle karşılaşmamıza sebep oldu. İnsanlar birbirleriyle göz göze gelmeli, gülmeli ve ağlamalı. Bunu birlikte yapabilmeliyiz. Biz mutlu olunca gülebiliyor mu bilgisayarımız veya üzüldüğümüzde başımızı okşayıp teselli edebiliyor mu telefonumuz? Cansız bir makine insanlığın yerini alabilir mi? Unutmamak gerekir ki mutluluklar paylaşıldıkça -“Paylaş” düğmesine basıp tüm sosyal medyaya aktarılan fotoğraflardan bahsetmiyorum tabii ki- çoğalırken ve hüzünler paylaşıldıkça azalır.

Tuana ÇENDİK 7-D

SİZCE?

Hayat o kadar ağır geliyor ki bazen, insan ne yapacağını bilemez oluyor. Bir karanlıkta yürürken düştüğümüzde bizi kaldıracak bir dost eli arıyoruz fakat karanlığın içinde kaybolup gidiyoruz. Peki, neden elimizden tutup bizi ayağa kaldıracak birini bulamıyoruz? Çünkü bizi biz olmaktan uzak tutan bir kavram var artık günümüzde: "Sosyal medya!"

Eskiden olsa fotoğraf çekip bir fotoğrafçı da bunları bastırır ve hemen en güzel albümümüze yerleştirdik bu ölümsüz anların somut hallerini. Arkadaşlarımızın doğum günlerini aklımızda tutar, onları arar veya onların bu mutlu günlerinde yanlarında olurduk. Araştırma ödevi verildiğinde soluğu kütüphanede alır, kitap kokularının arasında keyifle çalışırdık. Şimdi ise her şey o kadar basit ve sığ ki... Bir tuşla her şeyi halledebiliyoruz ya da halledebildiğimizi sanıyoruz. Bütün fotoğraflarımız, anılarımız belleğimizde değil, hafıza kartında! Doğum günümüzü hatırlayan arkadaşımız değil, elektronik bir iletişim ağı! Yaşadıklarımız, paylaşımlarımız sosyal medyanın kendi gibi suni, yüzeysel olmuyor mu? Toplumu tembellik ve uyuşukluğa iten bir hayat yaşarken keyif almamızı engelleyen bu sistemin varlığından artık sıyrılmamız gerekmiyor mu sizce de?

Özüm TAŞAN 11-A

GÜNÜMÜZÜN VEBASI

Teknoloji, sanal dünya, sosyal medya... Bunlar hayatımıza bir girdi pir girdi, değil mi? Olumlu yönleri saymakla bitmez tabii ama ya bizden alıp götürdükleri? Sosyal medya çıktı çikali insanları tanıyamaz olduk, pek çok kişi bu bağımlılık kaynağı oyuncuğun esiri haline geldi. Kim dostumuz, kim düşmanımız, ayırımına varmak güçleşti. Eskiden Facebook, Twitter, Instagram yoktu. İnsanlar yüz yüze sohbetler eder; çaylarını, kahvelerini yudumlarırken bir parça da börekle birlikte gülüp konuşurlardı. Günün yorgunluğu, bu tarifsiz güzellikteki muhabbetler eşliğinde atılırdı. Derdini, sıkıntısını arkadaşlarıyla paylaşır, sohbetin sonunda da kuş gibi hafifleyerek kalkardı masadan. Ya da uzun uzun mektuplar yazılırdı askerdeki sevgiliye, uzaktaki dosta. Onun yokluğunda neler yaptığı anlatılırdı, hal hatır sorulurdu. Özene bezene yazılırdı satırlar. Önce müs-

vedeye yazılır, sonra temize çekilirdi kalpten dökülenler. Hasta olduğumuzda ise bir tas çorbayla gelirdi kapımıza dostlarımız. Nasıl olduğumuzu merak ederlerdi, dayanamayıp kalkıp gelirlerdi bizi görmeye. "Limon sık, iyi gelir. Ekmek de getireyim mi yanına. Bir yudum da su iç, boğazın yumuşar." derlerdi hastalığımızı bir an önce kovalamaya çalışırken. En güzel günlerde çektiğimiz fotoğraflar, yaldızlı albümlerde saklanırdı. Çevirip çevirip bakardık geçmiş günlere. Arkadaşımız bize geldiğinde en büyük eğlencemiz, bu eski albümlerin yapışan sayfalarını aralayıp anıları tazelemek olurdu.

Peki, şimdi nedir durum? Ne değişti hayatımızda, nedir bizi bu durumlara getiren şey? Uyandığımızda daha evdekilere "Günaydın!"

demededen telefona sarılmamıza, yemek sofrasında kimseyle iki kelam etmeyip telefonun içine düşmemize, en yakın arkadaşımızın doğum gününü iki tuşa basarak kutlamamıza sebep olan şey nedir? Adına "sosyal medya" denen bu uçurum, gerçekten bizleri sosyalleştiriyor mu dersiniz? Bana kalırsa sosyalleşmekten ziyade "asosyallık"ın kucığına çağırın, bizi kendimize bile yabancılaştıran, kimseyle görüşmemize gerek duymayan, elimizdeki telefonla çevremize duvar ördüren bir şey "sosyal medya" dediğimiz. Günümüzün vebası, dermansız derdi bu.

Tuana SÜTÇÜ 7-D

PASLANMIŞ ÇELİK

"Dostluk" kavramını, her daim çoğunluktan farklı anlamış ve yaşamış birisi olarak görürüm kendimi. Bu sebepten isterim ki bir de benden dinleyin bu konuyu. Nedir bu günümüzde içi bir hayli boşalmış kavram?

Dostluğun geçmişte ne olduğuna, neler ifade ettiğine doğru bir yolculuk yapacaksak eğer yanımıza tarih kitapları kadar masal kitapları da almalıyız çünkü insanın gerçek hayal ve arzularını yakalamak ancak içlerini kaleme döktüklerinde mümkündür. Gerçek olaylardan beslenen bu örgüler, çoğunlukla okuyanda abartı hissiyatı uyandırır. Ben ve benim gibi pek az bir çoğunlukta ise tamamlanma ve tatmin hissi doğurur.

Gerçek dostlar kolay bulunmaz. Ancak bulundu mu kaybedilmesi de bir o kadar imkânsızdır çünkü oluşan bağın kuvveti, size karşı yaptıkları tüm hataları affedilebilir kılar. Size aşık olmayan, akrabanız da olmayan birinin sizi dünya üzerindeki herkesden çok sevmesi muhteşem bir armağandır. Kral Arthur Efsanesi'ndeki Kral'ın, Merlin ile başlayan serüveni yine eşsiz bir dostluk örneğidir. Bu iki dostun arasına sonrasında yuvarlak masa şövalyeleri de katılır birer birer. Bir krallığın düşmesini yüz yıl boyunca üzerine kurulduğu dostluk ilkeleri engeller. Bu insanlar hiçbir şeyi dostluklarından öte görmez ve kimseyi dostları ile bir tutmazlar. Bu insanlar korkunç bedellere katlanmalarına gerektiğinde, işkencelere maruz kaldıklarında, kendilerine "Neden tüm bunlara katlanıyorsun?" diye soranlara "Çünkü onlar benim dostum." derler. "Bu dünyada onlar için yap-

mayacağı hiçbir şey yok”.

Bu tür dostlukların Facebook'taki yüzlerce arkadaşımızla, Twitter'daki takipçilerimizle hiçbir alakası olmadığını biraz olsun anlamışsınızdır. Birbirinin doğum gününü İnternet'ten mesaj göndererek kutlamak değil, bir yıl boyunca o gün için plan yapmak, günleri saymaktır dostluk. Dostluk; her düştüğünüzde elinizden tutan, en mutlu gününde sizin için ağlayan, en mutsuz gününde dahi sizin için gülen ve dimdik duran insanların olmasıdır. Dostunuzun olması tek sözü ile tüm planlarınızı iptal edeceğinizi birisi olması demektir. Hayatlarınızın aynı kökten büyüyen ağaçlar olmasıdır. Birbirinizin vücutlarını, yaralarını, hastalıklarını, alerjilerini bile ezber bilmektir. Bazen arınıza yeni katılan insanların “Akraba mısınız?” diye sormasıdır. Onlara “Hayır, çok daha fazlası... Biz dostuz!” diyebilmektir.

Dünya dostluğun gücünü uzun yıllar önce tattı. Dostluk, hep derin ve sahi bir müesseye idi. Ta ki yaşamın gerçek ve kutsi olan her şeyi dışlayıp toplumdakileri para ve başarı için yaşayanlar haline getirdiği son birkaç yüzyıla kadar... Şimdi dünya; yalnızlığına anlam veremeyen, zevklerindeki sahteliği hissedip dile getiremeyen, bencil ve egoist insanlar ile dolu. Kendini denklemden çıkarıp başkaları için yaşamının onurunu, gerçek duyguların doldurduğu bir kalbin atışını unutmmuş insanlar. Dostluğu onlara hatırlatmak ne kadar zor, bunu ancak toprağın altında kalmış enkazın seslerini hâlâ duyabilenler anlar. O sesi dinleyen inanılmaz azınlıktan biri olarak yaşamak, insanların sahteliği ile kendini sarhoş etmek, zorlu bir sınav olsa da aynı zamanda olgunluk verici bir öğüttür.

Gerçek dostluklar detaylar üzerine kuruludur. En küçük detaylar bile can yakar. İnsan bir insanı gerçekten severse ona karşı aşırı hassaslaşır. Dostluk karşılıklı değilse -ki bu zamanda karşılıklı bir dostluk yaşadığına inanmak bin yılda bir çekilen ve arada yaşamış her kişinin adının dâhil olduğu bir çekilişte adının çıkacağına inanmak gibidir- korkunç bir ıstırap ve yüke dönüşür. Ancak bunun için şikâyet etmek de anlamsızdır. Bu yapının insanları olarak kimsenin duyamadığı bir frekansta çığlık atıyor muyuz zaten?

Anlayamadıkları, kendilerinden beklemedikleri beklentileri yerine getirmelerini nasıl bekleriz? Bu hangi mantığa sığar? Anlaşılmayı, tolare edilmeyi beklemek akıllıca değil elbet. Akıllıca olan tek seçenek, insanlara uyum sağlamayı öğrenmektir ama bunu yaparken içimizdeki arayışı asla tamamen susturmamız gerekir. Çünkü gerçek dostluk hâlâ yaşıyor ve zor da olsa nefes alıyor. Bu yüzden geçmişin yitip gitmiş dostluğunun büyüünden kurtulmak ama asla ilkel yeni çağ insanlarına da dönüşmemek gerek.

Her zaman paylaşmayı, merhameti, fedakârlığı ve cömertliği ön planda tutarsak belki de toprağın altındaki o büyülü enkazı daha fazla insana duyurabiliriz. Kim bilir belki bir gün aynada gördüğümüz, hemen yanımızda duran yabancı yansıma, tarihin altınla yazdığı sayfalara bir yenisini ekleyecek bir dostluğun yükünü taşıyacaktı bizimle. Ne olursa olsun çevremizin kıymetini bilmeliyiz. İnsanların ne kadar özel olduğunu ve her bir kişinin eşsiz olduğunu muhakkak idrak etmeliyiz. En önemlisi de dostluğun içimizdeki bir cevher olduğunu ve biz parlamasını istediğimiz sürece asla sönmeyeceğini bilmeliyiz.

Şayet tarihin ve masalların anlattığı o muhteşem bağlardan birine sahipseniz dünya üzerindeki en nadir hazinelerden birine sa-hipsiniz demektir. Eğer değilseniz de dediğim gibi umut yitirmek yok. Aynalara bakmaya devam!

Ali Sencer GÜRLER 12-B

NEDİR ARKADAŞLIK?

Arkadaş demek; dost, kardeş, sırdaş kısıcası bir elmanın iki yarısı olmak demektir. Zor zamanlarımızda derdimizi anlatabileceğimiz, sevinçlerimizi paylaşabileceğimiz insandır arkadaş. Arkadaş demek, birbirini anlamak demektir. Arkadaşımızın bazen en ufak hareketinden ne istediğini anlamak demektir. Arkadaş, aslında bir insanın manevi anlamda sahip olabileceği en yüce şeydir. Arkadaş, oturup saatlerce onun derdini dinleyebilmektir; ağladığında ona sunulan bir omuzdur arkadaş...

Böyle bahsettiğime bakmayın, “arkadaşlık” kavramı geldi mi sizce günümüze kadar? Eğer arkadaşlık, bir derdi olduğunda onu

mesajla öğrenmek, onu ve duygularını hissedememek, ona bir omuz sunamamak ise evet, günümüze kadar gelmiş arkadaşlık. Fakat arkadaş, dost dediğimiz insanların doğum günlerini bile İnternet aracılığıyla öğreniyor, hatırlıyorsak arkadaşlık kavramını iyice soyutlamışız ve birçok insan, “arkadaşların” kaybediyor demektir.

Burçe KAYA 11-B

SOSYAL MEDYA ESİRLERİ

Hayatımız, sosyal medya etrafında dönüp duruyor artık. Öylesine esiri olmuşuz ki dönüp etrafımıza bakmayı unutmmuşuz. Daha kötüsü, bunun farkında bile değiliz. Giden zamanın geri dönmeyeceğini bile bile çalışıyoruz hayatımızdan. Sosyalleşiyoruz güya. Aslında asosyalleştığımızı bile bile... Arkadaşlarımızla yediğimiz yemeğin fotoğrafını paylaşmaya çalışmaktan, yapmamız gerekenin sohbet etmek olduğunu bile göremeyecek kadar körleşmiş gözlerimiz. “İki lafın belini kiralım.” demek hayal olmuş artık, “Messenger”dan mesaj atmayı yeğler olmuşuz. Gelin el ele verelim, sosyal medyanın esiri olmayalım. Bırakalım da o bizim esiri-miz olsun. O bizi istediği gibi kullanmasın, biz onu istediğimiz gibi kullanalım. Televizyon karşısında, bilgisayar başında, telefona gömülerek boş anlamsız zaman geçirip değerlerimizden, benliğimizden soyutlanmayalım.

Hazal İŞLEK 7-D

Öğrencilerimizden aşağıdaki paragrafı, giriş bölümü olarak kullanıp erik ağacının apartmanda yaşayan insanlarla ilgili gözlemlerine yer veren bir öykü yazmalarını istedik.

“Bu köhne, yaşlılar apartmanının girişinde yalnız bir erik ağacıyım. Apartman ve sakinleri gibi yaşlıyım ben de... İşte yine bir sonbahar... Gün gün artıyor sayısı sararan yapraklarımın. Şen şakrak çocuk seslerinden, genç kahkahalardan uzak solup gidiyor yapraklarımın renkleri. Yıllardır böyle bu...”

YALNIZ BİR ERİK AĞACI

Bu köhne, yaşlılar apartmanının girişinde yalnız bir erik ağacıyım. Apartman ve sakinleri gibi yaşlıyım ben de... İşte yine sonbahar... Gün gün artıyor sayısı sararan yapraklarımın. Şen şakrak çocuk seslerinden, genç kahkahalardan uzak solup gidiyor yapraklarımın renkleri. Yıllardır böyleydi bu... Böyle de devam edecek. Ta ki köklerim kuruyup beni tek can yoldaşım topraktan ayırana kadar.

Şöyle bir bakıyorum da geçmişe ilk dallarımı açtığım gün, ilk eriğimi verdiğim zaman bir apartman yükselmeye başlamıştı tam karşımda. Ustalar özenle koyuyorlardı tuğlalarını. Gün geçtikçe yükseliyordu bu apartman ve büyük gün gelmişti artık. Yapımı aylar süren bu apartman, sonunda sahiplerini bulacaktı. Ben de en az daire sakinleri kadar heyecanlıydım. İlk önce evli bir çift yerleşti, sonrasında yaşlı bir bayan. Derken apartman dolmuştu birden. Bir de kapıcı Salih amca vardı tabi. Her gün bir elinde sıcak fırından çıkmış ekmekler, bir elinde de gazeteler olurdu. Hepsini dağıttıktan sonra beni

sulardı. Dertleşirdik her gün. Bana tüm sırlarını anlatır ve apartmandaki dedikodulardan bahse derdi. Apartman sakinlerinin çoğu çalışıyordu. Sabahki telaşlarını merakla seyrediyordum. Bir de apartmanımızda şirin mi şirin Aliye adlı bir kız vardı. Gelir benim dallarımdan erik toplamaya çalışırdı. Hafif bir rüzgâr estiğinde dallarını oynatarak ona yardım ederdim. Günler böyle su gibi akıp giderken bir sabah kırmızı ve mavi renklerde ışıklarla uyandım. Daha neler olduğunu anlayamadan sedyedeki apartmanın en yaşlısı Ayşe teyzeyi görmemle şok oldum. Sonrasında ise apartmana akın eden siyah giyimli insanlardan Ayşe teyzenin vefat ettiğini anlamıştım. Hâlbuki ne çok severdi beni. Torunları için hep eriklerimden toplardı. Bu olayı yeni atlatmışken bizim şirin Ayşe'mizi sigara içerken gördüm. Rüzgârın etkisiyle savrulan küller yapraklarıma geldi. Canım çok yanmıştı. Oksijensiz kalmıştım. Tam nefes alırken Ayşe'nin ailesinin geldiğini gördüm. Yaka paça Ayşe'yi eve çıkardılar. Bir sonraki günde bavullarıyla beraber bu evi terk ettiler. Sevdiğim kim varsa kaybetmeye başlıyordum. Onları kaybettikçe dallarım eğiliyor, eriklerim azalıyordu. Ama asıl acıyı daha yaşamamıştım. Her gün benimle ilgilenen Salih amca artık daha seyrek gelmeye başlamıştı. İlk başta maaşı ödenmiyordur diye düşünürken o “Biliyor musun erik ağacı, yıllar içinde bu apartman neşesi kaybetti. Kavgalar, olaylar derken iyice dağıldık. Zaten artık ben de yaşlandım. Bu apartmanın işleri ve olayları beni çok yormaya başladı. Son birkaç günüm bu apartmanda. Gidiyorum artık buralardan.” dedi. Salih amcanın da gitmesiyle yapayalnız kaldım. Ağlıyordum bu duruma içimden. Sanki doğa da benimle beraber ağlıyordu halime. Yaz olmasına rağmen hep yağmurluydu hava. Apartman da sokaklar kadar sessizdi. Salih amcadan sonra bir sürü çift ayrıldı apartmandan. Artık gelen herkes yaşlı ve mutsuzdu. Tam bir çocuk gördüğümde sevinecek iken attığı top ile dallarımı kırıyordu. Doğa ana sanki paramparça etmek istiyordu beni.

Düzensiz bakımım ve toplanmayan eriklerim yüzünden meyve veremez olmuş-tum. Artık anlamıştım yapayalnız kaldığımı. Böyleydi benim hikâyem yalnız ve mutsuz. Sevdiklerimden birer birer koparıldım. Artık son günlerimi bekliyorum bu sessiz apartmanın önünde...

İrem Lina AYAR 9-A

HOŞÇA KAL BİRİCİK DOSTUM

Bu köhne, yaşlılar apartmanının girişinde yalnız bir erik ağacıyım. Apartman ve sakinleri gibi yaşlıyım ben de... İşte yine sonbahar... Gün gün artıyor sayısı sararan yapraklarımın. Şen şakrak çocuk seslerinden, genç kahkahalardan uzak solup gidiyor yapraklarımın renkleri. Yıllardır böyleydi bu...

Bu apartmana şimdiye kadar bir sürü insan geldi ve gitti. Hepsini de çok sevdim. Birkaç daireye sonradan gelenler oldu ama birçoğu yıllardır burada yaşayan insanlardı. Apartman sakinleri gölgemde oturmayı çok seviyorlardı. Ben de buna bayılıyordum. Özellikle en yakın arkadaşım olan konuşma engelli küçük kız yanıma geldiyse benden mutlusu yoktu. O bana çok saygı gösterirdi. Bu minik arkadaşım yanıma geldiğinde sırtını bana dayayarak kitabını okur ve günün büyük bir kısmını benim gölgem altında geçirirdi. Kötü çocuklar bazen benim canımı acıtacak şeyler yaptıklarında beni o korurdu. Konuşma engelli olduğu halde bazen dudaklarını oynatarak benimle konuşuyormuş gibi yapardı ve bunu gören insanlar onu deli sanıyorlardı. Bu güzel dostluk devam ederken büyük bir sorunla karşı karşıyaydık. Etrafımdaki ağaçlar tek tek kesiliyordu ve ikimizde yakında sıranın bana geleceğinin farkındaydık. Gene bir sabah gölgemde kitap okurken iş makineleri geldi bahçeye. O hemen ayağa kalktı. Beni kesmeye geldiklerini anlamıştık. Arkadaşım kâğıda beni kesmelerini istemediğini yazarak olaya müdahale etmeye çalışıyordu ama onu dinleyen yoktu. Bu işi bitirmeden gitmeyecekleri belliydi.

Arkadaşım bana sarıldı. Adamlar iş makinelelerini sürdürdüler ve ortalık birden karıştı. Annesi ağlayarak araya girdi ve kızını zorla benden ayırıp çekip aldı. O ise en sonunda dayanamayarak "Yapmayın!" diye bağırdı. Annesi şaşkıncı, ben daha şaşkıncım çünkü benim arkadaşım konuşmıyordu. Çok mutlu oldum bu duruma. Çünkü bugüne dek beni seven, koruyan, benimle ilgilenen arkadaşım için gitmeden ben de iyi bir şey yapabilmiştim. Konuşamayan arkadaşımı gidişimle çok üzüyor olsam da konuşmasına vesile olduğum için huzurluydum. Ben bu duyguları yaşarken birden canımın çok yandığını hissetmişim ki bir anda her yer kararmıştı. Arkadaşımın ağlayışları içinde yok oluyordum. Her şey bitmişti. İçimden haykırıyordum "Hoşça kal biricik dostum, hoşça kal..."

Arda TAYDAŞ 5-D

HER GÜN AYNI

Bu köhne, yaşlılar apartmanının girişinde yalnız bir erik ağacıym. Apartman ve sakinleri gibi yaşlıyım ben de... İşte yine bir sonbahar... Gün gün artıyor sayısı sararan yapraklarımın. Şen şakrak çocuk seslerinden, genç kahkahalardan uzak solup gidiyor yapraklarımın renkleri. Yıllardır böyle bu...

Uyandıktan sonra ilk gördüğüm şey apartmanın en yaşlısı Muhammet amca, hatta dede. Resmen onu ne zaman görsem bir yaprağım daha sararıyor. Sonra beni sulamaya Ahmet amca gelir. Beni suladıktan sonra diğer apartmandaki kendini beğenmiş genç, bitkileri sular ve eve uyumaya geri döner. Ahmet amca eve girer girmez Ayşe teyze'nin arkasından deli oğlu Ali gelir. Ali bir yandan Ayşe teyze'nin eteğini çekiştirirken bir yandan yürümeye çalışır. Ayşe teyze, sokağı döner dönmez nefret ettiği kedi ile köpek tam da benim önümde kavga etmeye başlarlar. (Her zamanki gibi.) Ayşe teyze hep de aynı şeyleri seçer: yarım kilo karpuz ve yarım litre limonata. Başka da bilmem çünkü genellikle eve dönerlerken bunları Ali'nin elinde görürüm. Sonra Ali ve arkadaşları saat 10.00 olana dek benim önümde oyun oynar. Saat 10.20 falan olunca bu sefer Ayşe teyze elinde terlikle Ali'ye kızarak onu ve arkadaşlarını evlerine bırakır. Sonra ortam sessizleşir. Benim önümde in cin top oynuyor. İşte o zaman ben uyumaya çalışırım. Ta ki diğer sabaha kadar...

Defne GÜLDÜ 6-B

YAŞLI ERİK AĞACI

Bu köhne, yaşlılar apartmanının girişinde yalnız bir erik ağacıym. Apartman ve sakinleri gibi yaşlıyım ben de... İşte yine bir sonbahar... Gün gün artıyor sayısı sararan yapraklarımın. Şen şakrak çocuk seslerinden, genç kahkahalardan uzak solup gidiyor yapraklarımın renkleri. Yıllardır böyle bu...

Özliyorum eskileri, o eğlenceleri, sevinçleri ama geri gelmiyor zaman. Şimdi bu apartmandaki insanlar birbirlerinin yüzüne bile bakmıyor. Önümden geçip gidiyorlar. Ne bir sevinçleri var ne de bir eğlenceleri. Ben de yaşıyorum onlarla. Markete, bakkala gidiyorlardı artık onu da yapmıyorlar. Her şeyi ayaklarına getirtiyorlar. Gençler nasıl teknolojiye bağlanıyorsa yaşlılar da artık aynı şekilde. Aralarında komşuluk ilişkileri dâhil hiçbir şey yok. Artık her şey böyle tuhaf. Eskisinden çok daha değişik. Ne yazık ki...

Tuğçe KALAYCI 5-C

GÜVENDE OLMANIN ÖNEMİ

Bu köhne, yaşlılar apartmanının girişinde yalnız bir erik ağacıym. Apartman ve sakinleri gibi yaşlıyım ben de... İşte yine bir sonbahar... Gün gün artıyor sayısı sararan yapraklarımın. Şen şakrak çocuk seslerinden, genç kahkahalardan uzak solup gidiyor yapraklarımın renkleri. Yıllardır böyle bu... Bir gün apartmandaki yaşlı bir kadın öldü. Onun dairesine torunu ve arkadaşları yerleşti. Geç saatlere kadar müzik sesleri dinmiyordu. Apartmana yeni insanlar geliyordu. Garipsemiştim ama mutluydum aslında. Yalnız hissetmiyordum artık. Ama apartmandakiler pek memnun değildi. Yaşlı oldukları için gürlütyü kaldıramıyorlardı. Zamanla bazıları dairelerini sattı ve kiraya verdi. Bazıları da çocuklarına ve torunlarına verdiler. Bir süre sonra apartmanda yaşlı kimse kalmadı. Gençler de apartmanın eski görünümünden sıkıldı ve yenilemeye karar verdiler. Boyayacaklarını düşünmüştüm ama kentsel dönüşüm projesine vermişler. İlk önce apartman yıkıldı. Sonra sıra bana geldi. Anladım ki yalnız ve güvende olmak çok daha önemliymiş. Şimdi o yaşlı insanların burada olmasını çok isterdim aslında. Ama olan olmuştu artık. Burada daha uzun süre kalacağımı düşünürdüm. Ama testerenin sesi gelince hayatımın son bulacağını fark ettim.

Nisa TÜREDİ 7-D

MUTLULUĞUN SEMBOLÜ

Bu köhne, yaşlılar apartmanının girişinde yalnız bir erik ağacıym. Apartman ve sakinleri gibi yaşlıyım ben de... İşte yine bir sonbahar... Gün gün artıyor sayısı sararan yapraklarımın. Şen şakrak çocuk seslerinden, genç kahkahalardan uzak solup gidiyor yapraklarımın renkleri. Yıllardır böyle bu...

Bir gün öğlen saatlerinde Mutlu teyze ve Ali amca bir banka oturdu. Saatlerce gökyüzünü izlediler. Birlikte zaman geçirip kafalarını dinlediler. Mutlu teyze, Ali amcaya başının ağrıdığını ve eve gitmek istediğini söyleyince kalkıp eve gittiler. Ali amca ne kadar ısrar etse de o gün Mutlu teyzeyi doktora gitmeye ikna edemedi. Mutlu teyze doktorluk bir durum olmadığını, biraz uyursa geçeceğini söyledi.

Onlar çok farklı bir bağ ile bağlanmıştı birbirlerine. Çok sevmişlerdi. Ailelerinin onayı olmadığı halde kalplerini dinleyip evlenmişlerdi. Çocukları da yoktu. Yani birbirlerinden başka kimseleri yoktu. Bir gün el ele bahçeye çıktılar. Gözlerinde bu sefer endişe vardı. Ne olduğunu sormak istedim ama yalnızca bir erik ağacı olduğumu hatırladım. Mutlu teyzenin yüzündeki acı ifade beni de üzmüştü. Çektiği acı yüzünden apaçık belli oluyordu. Meğer bu ağrıların ve bu acılı yüzün sebebi beyinde tümör olduğundanmış. Konuşmalarından çıkardığım sonuç buydu. Günler geçti ve Mutlu teyzenin durumu geçirdiği ameliyata rağmen ağırlaştı. Artık yataktan kalkamıyordu. Hiç göremiyordum onu. Sanırım beş altı ay böyle geçti. Ocak ayının 21'iydi. Her yer karla kaplı iken Ali amca'yı gördüm elinde bir çiçekle. "Bu karda çiçek ekecek değil ya." diye düşünürken ben, Ali amca eğilmiş çiçeği ekiyordu. Bir yandan da gözünden akan yaşları siliyordu. Ona ne olduğunu sorabilecek olsaydım bile buna cesaret edemezdim. Çünkü alacağım cevaptan korkardım. Zaten biraz sonra göreceklerim bana neler olduğunu gösterecekti. Ali amca çiçeği ektikten sonra eğilip ona: "Senin adın Mutlu. Bu bahçeye mutluluk saçman için. Sen burada çiçekler açıp bahçeye renk kattıkça gittiğin yerlerde mutlu olduğunu daima bileceğim." dedi. Her şeyi anlamıştım. Mutlu teyze artık yoktu ve Ali amca yapayalnız kalmıştı. O günden sonra gölgemde o çiçeğe gözüm gibi baktım. O artık bahçemize mutluluk saçan bir çiçektir. Mutluluğun sembolü olan çiçek...

Serra SOYBİLGİN 6-A

Fransız yazar Marcel Proust'un yedi cilt, 3.000 sayfadan oluşan "Kayıp Zamanın İzinde" adlı eserini yazma serüveni, kokuyla geri çağrılan anı ve duygu yoğunluğunun en önemli örneklerinden biridir. Öğrencilerimizden hafıza bahçelerinde bir yolculuğa çıkarak belleklerinde yer eden bir kokuyu hayal etmelerini ve onun macerasını anlatmalarını istedik. Bakalım yaptıkları yolculuklar onları hangi kokulara götürdü?

AYRILIK KOKUSU

Günlerden cumartesi ve ben yine seminerdeyim. Koltuğuma oturmuş konuşmacıyı dinliyorum. Konuşmacı bizden bir grup çalışması istedi ve bizi bir odaya aldı. Odaya girdiğim anda güzel bir parfüm kokusu duydum, onu içimin en derinlerine çektim. Bir anda beynimde şimşekler çaktı. Bu onun kokusuydu. Anneannem...

Küçük bir kızken şimdikinden çok farklı düşünüyorum, hayatı tozpembe görüyordum. Bazı şeylerin sadece başkalarının başına gelebileceğini, bizim ailemize ise hiçbir şey olmayacağını düşünüyordum. Bizim ailemizden hiç kimse ölmezdi. Ölemezdi değil mi? Hayır, bu imkânsız!

Arka arkaya, ısrarla çalan telefonuma hiç cevap vermedim. Yanına gelirken bile ağlamadım ben, hem neden ağlayayım ki? Geldiğimde senin bir odada yattığını biliyordum. Odana girdiğimde sana kocaman sarılacaktım. Sen ise bana sarılmadan "Git önce elini yüzünü yıka." diyecektin. Sen sadece biraz hastaydın, iyileşmek üzereydin. Yapma an-

neanne, lütfen bana o kelimeyi söylemesinler. Biraz daha seninle kalayım. Sen bana veda etmeden, öpmeden gidemezsin ki... Burada bir yerde olduğunu biliyorum. Hadi bak daha fazla dayanamayacağım, çık dışarı sultanım! Sen bana kızmaz mıydın sana veda etmeden çekip gitmelerime... Bak, işte şimdi ben de sana kızgınım, en önemlisi de kendime... Beni böyle bırakıp gidemezsin sen anneanne...

Ölümünden sonra nereye gitsem o bebek kokun benimle geldi. Önüm arkam sağım solum hep sendin. Aradan üç yıl geçmesine rağmen ne zaman bir kokuyu senin kokun sansam eski günlere dönüyorum. Sensizliğe alışamadım, birlikte yaşadığımız o güzel günler buna müsaade etmiyor. Bu bir oyun ve bu oyun artık çok uzadı. Hadi saklandığın yerden bir an önce çık da yaşayamadıklarımızı yaşamaya başlayalım.

Özüm TAŞAN 11-A

DOMATES ÇORBASI

Bir okul yılının daha sonuna gelmiştik. Karnemde takdir, karnımda kelebekler... Tatil başlamıştı ve benden mutlusu yoktu. Mutluluğumun bir sebebi de Bursa'ya, anneannemin yanına gidecek olmamdı. Anneannem bana yine en sevdiğim çorbasını yapacaktı, domates çorbası... Anneanneme gitme heyecanımla hazırlıklarımızı yapmış, kendimizi otobüse atmıştık. Yaz gelmiş, kuşların cıvıltısı, güneşin o tatlı bakışı ve denizin tatlı serin dalgaları etrafa huzur veriyordu. Yaz planlarımızla ilgili sohbet ederken Bursa'ya varmıştık. Anneannemi görmek için sabırsızlanıyordum. Altıparmak Mahallesi'ne girdik. Anneannemin sokağına vardığımızda 1, 2 ve 3. sınıf arkadaşlarımla ip atlayıp evcilik oynadığımız, origami yaptığımız günler geldi aklıma. Nihayet apartmana girdik. Anneannemin yaptığı domates çorbasının kokusu sarmıştı apartmanı. Büyük bir ka-

vuşma olacaktı. Merdivenleri koşarak çıktım ve anneanneme kocaman sarıldım. Canım anneannem, ne kadar da özlemiştim onu. Biraz sohbet ettikten sonra domates çorbası içtim. Üstündeki kaşar, çorbaya nefis bir tat vermişti. O çorbanın kokusunu ve tadını yıllardır unutmuyorum.

Şimdi 6. sınıftayım. Oturduğumuz sitede çok iyi bir arkadaş edindim, adı Sude. Bir gün Sude'lere giderken çok ilginç bir olay yaşadım. Şimdi sizinle o olayı paylaşmak istiyorum. Arkadaşım Sude'yle onların eve giderken yağmur yağıyordu. Apartmana girdiğimizde çok güzel bir koku duydum ve bir anda eski günler canlandı gözümde. Hayalimde üç sene önceye, yaz tatilinde anneanneme gittiğim ve domates çorbası içtiğim güne gittim. O kadar mutlu oldum ki sanki anneannem yanımdaydı. Bu güzel hislerin üzerine arkadaşımın annesinin domates çorbası yaptığını öğrendim. Arkadaşımla oturup domates çorbası içtik. O gün oradan çok mutlu ayrıldım. Eve geldiğimde de anneme hafızamda beni yolculuğa çıkaran kokuyu ve neler hissettiğimi anlattım. Ve o gün anladım ki kokular bizleri yıllar öncesine götürüp sevdiklerimizle buluşturabiliyor.

Nil Deniz ŞENTÜRK 6-A

KAHVE KOKULU ANILAR

O sabah da her sabahki gibi aynı yerde yürüyordum. Yarım saat yürüdüktan sonra kahvaltımı yapmak için gördüğüm ilk pastaneye girdim. O kadar erken bir saatti ki pastanede benden başka kimse yoktu. Yanıma gelen garsondan iki tost ve bir bardak portakal suyu istedim. O kadar acıkmıştım ki garson tostları getirir getirmez yemeye başladım. Aradan yarım saat geçmişti ki pastaneye bir müşteri daha geldi ve yan masaya oturdu. Genç bayan, garsondan bir kahve rica etti. Kısa bir süre sonra garson kahveyi getirdi. Kahve kokusunun tüm mekâna yayılması fazla sürmemişti. Oturduğum mekân ve kahve kokusu beni birden hafızamda bir yolculuğa çıkardı. Bu yolculukta tam on yıl önce bu pastanede çok yakın bir arkadaşımınla beraber kahve içtiğimi anımsadım. Onunla uzun zamandır görüşmemiş, kahvelerimizi içip sohbet ettikten sonra lunaparka gidip eğlenmiştik. Daha önce o kadar yorulduğumu ve eğlendiğimi hatırlamıyorum. Birden hayallerimden sıyrıldım. İçimden arkadaşımı aramak geldi, çok özlemiştim onunla geçirdiğimiz güzel günleri. Telefonumu elime alıp rehberine girdim ve arkadaşımın numarasını bulduğum gibi aradım. Bir anda yan masadaki genç bayanın telefonu çalmaya başladı, çok şaşırdım. Telefonu çalarken ekranında adımı görünce şaşkınlığım daha da arttı. Evet, isim benzerliği olabilirdi ama “Neden o olmasın?” diyordu

İçimdeki ses. Onu tanımaya çalıştım ama on yıldır görüşmüyorduk, unutmuştum yüzünü. Genç bayan telefonunu açtı. Aynı anda “Alo” dedik ve birden birbirimize dönüp gülümsemeye başladık. Hiç beklemeden ayağa kalkıp sarıldık. Bu inanılmaz bir olaydı, o yanımdaydı ve artık eskisi gibi beraber zaman geçirebilecektik. Onun da benim gibi heyecanlandığını ve aynı şeyleri düşündüğünü yüz ifadesinden anlayabiliyordum. Yaşadığımız anın heyecanını atlatıp birlikte biraz vakit geçirdikten sonra hesabı ödeyerek pastaneden ayrıldık ve yıllar önce yaptığımız gibi lunaparka gidip akşama kadar eğlendik. O günden beri, arkadaşımınla zaman zaman o pastanede buluşur, kahvelerimizi içip keyifli sohbetler ederiz.

Yağmur YILDIRIM 6-C

BEYAZ ÇİKOLATA VE DİKİŞ KUTUSU

Dört yaşındayken halamın terzi dükkânında kumaş dikmeye bayılırdım. Çünkü her dikişimde halam bana beyaz çikolatalar verirdi. Beyaz çikolatanın kokusu artık bütün kumaşlara sinmişti. Hep oraya gidip kumaş dikmeye başlamıştım. Önce dikiş diker, sonra da koşa koşa halamın çekmecesine gidip beyaz çikolata yerdim. Ne yazık ki benim dükkâna gidişimden iki sene sonra o beyaz çikolata satıştan kaldırıldı. Zaten halamın emekli olmasına da bir yıl kalmıştı. Zamanımı güzel değerlendirmeliyim, diye düşündüm. Beyaz çikolataların kokusu halamın çekmecesine de sinmişti. Hemen dikili olmayan kumaşları diktim ve tüm kumaşları halamın çekmecesine koydum. Beklenen gün gelip çattı. Halam emekli oluyordu. Dükkânına veda ederken dikiş dikmeyi çok sevdiğim için bana bir dikiş kutusu hediye etti. Kutunun içinde de beyaz çikolata kokusunun sindiği kumaşlar... Bu hediyeye ne kadar sevin-

dim, anlatamam... Hediyesi hâlâ saklarım ve onu her kokladığımda çocukluğumda bir yolculuğa çıkar, halamla yaşadığımız güzel anları hatırlarım.

*Nehir EMRE
Sancaktepe 6-A*

BİR ŞEHİR HİKÂYESİ

Yıllar önceydi. Viyana'nın meydanında o büyük katedrali arkama almış, İtalyan ayakkabılarının kalın topuk seslerinde bir şeyler arıyormuşçasına yürüyordum. Aylardan aralıktı. Portakallı rom, sıcak şarap satan seyyar satıcılar stantlarını çoktan açmışlardı. Yeni yılın geleceğini caddelerdeki insan kalabalığından bile hissedebiliyordunuz.

Bir turist olarak elbette bir tur planım vardı. Tarihi saraylar, katedraller, Viyana'nın eşsiz müzik aşkı... Çoğu kişi bilmez ama Viyana'nın bu büyük müzik aşkına kapılmış ve buna ömrünü adanmış bir müzisyen de Mozart'tır. Öyle ki ünlü müzisyenin Viyana'daki evi hâlâ bozulmamış, ayakta durmaktadır. Görmek istediğim yerlerden biri de Mozart'ın eviydi. İşte böyle uzun ve bir o kadar da yorucu bir plan beni bekliyordu. Açılığımı birkaç saat önce Viyana'nın o harika şnitzelini yiyerek bastırılmıştım. Ama benim hedefim güzel bir tatlı yemektir ve o tatlıyı nerede yiyeceğimi çok iyi biliyordum. Hava hafif kapalıydı. Saat çoktan altıya vurmuştu. Hemen yola koyuldum, istikamet Demel Pastanesi! Daha önce yakın bir arkadaşımın Demel'in meşhur bir pastane olduğundan bahsetmişti. Demel'in meşhur ettiği bir pasta vardı: Apteelstrudel. Hofburg Sarayı'nın hemen yanında yer alan bir imparatorluk pastanesiydi Demel. Hemen içeriye girdim, çok kalabalıktı pastane. Bir bayan beni karşılayıp yerimi gösterdi. Vakit kaybetmeden bir apteelstrudel söyledim. İlginç bir tatlıydı, kat kat açılmış hamurun içinde elma turtası ve üzerinde güzel bir kremayla pudra şekeri... Yumuşak bir kıvamı da yok, katır katır...

Müsaadenizle ben şimdi kemerimi bağlayıp arkama yaslanıyorum çünkü uçak kalıyor. Viyana'daki sevgilime gidiyorum. Hangi sevgilim mi? Tadını unutmadığım, benzerini yediğimde kokusu ve tadını hatırladığım, beni hayalimde Viyana'da yolculuğa çıkararak enfes pastaya, “apteeelstrudel”a...

Aziz Aykan ERDEM 10-B

ANNE KOKUSU

19 yıl sonra tekrar aynı yerdeydim. Annemin mavi gözleri yine bana bakıyordu. Hayallerimi süsleyen kokusunu duyabiliyordum onca kokunun arasından. Buram buram anne... Gözlerimi kapadım sıkıca. Kaza anı canlandı gözlerimin önünde. Sadece 9 yaşındaydım. Küçük ayım kucağımdaydı yine, ellerim annemin sarı uzun saçlarında, bir türlü doyamadığım kokusunu çekiyordum içime. Bir anda her şey çekilmez oldu benim için. Annem o güzel mavi gözlerini kapadı yine. Hayran olduğum deniz mavisi gözlerini... Uyandığımda yanımda yoktu, ayıcığımı da bulamadım. İşte o kaza annemi almıştı benden.

Eve doğru yürümeye başladım. Sokak bomboştu. Yağmur yağıyordu. Gözyaşlarımı saklamak kolaydı elbette. Peki ya gözlerimdeki hayal kırıklığını nasıl gizleyecektim? Elimdeki şala baktım. Annemin bana hediye ettiği şal... Kokusu tarif edilemezdi. Ne bir çiçeğe ne de bir parfüm kokusuna benziyordu. Zaten annem hiç parfüm kullanmazdı. Huzur kokuyordu. Beni hayatta tutan onun kokusu. Bazen annemin bir melek olduğunu

düşünür ne kadar şanslı olduğumu söylerdim kendime. Meleklerin de bir gün gideceğini bilseydim annemin yüzünün her santimini ezberlerdim. Eve vardım. Daha uyanmamış çocuklarımla yanaklarına birer öpücük kondurdum. Kendime bir kahve yaptım ve bahçeye indim. Annemin şalını boynuma sardım. Hava soğuktu. Annem üşümemi istemezdi. Çiçeklerle dolu bahçeye baktım. Küçükken annemle ne çok koştururduk bu bahçede. Beyaz elbisesi, çıplak ayaklarıyla koşardı peşimden. Annem mutlu olsun diye mavi güllerden koparıp beyaz elbisesine tuttururdum. Bir de sarı saçlarına... Hiç sıkılmazdım annemle oynamaktan. Bazen ise uyarılarına kızır, bağırıp çağırır ağlardım. Onun kızmalarını bile özledim. Şimdi annem yanımda olsa koşup onun boynuna sarılır ondan özür dileyip kırmızı yanaklarından öperdim. Babama sarılışı geliyor aklıma hep. Sanki hiç bırakmak istemezmiş gibi sarılırdı ona. Babam da annemin saçlarından öper, bana dönüp göz kırpar. Ayaklarımı çimlere uzattım. Yağmur ayaklarımı ıslatırken kahvem yudumladım, bahçeyi baktım. Belki bir kere daha gördüm onun

mavi gözlerini, güneşe bile meydan okuyacak sarı saçlarını, kırmızı yanaklarını, ona yaptığım mavi güllü tacını. Ordaydı. Gördüm onu. Gitmeyecektim yanına kaçardı, istemezdi onu güçsüz görmemi. Belki de son kez görebiliyordum onu. Gülümsedi bana. Yine yanakları kızarmış, mavi gözleri parlıyor, saçlarını savuruyordu arkaya. Ayağa kalktım. Yanına gidemedim. Elimi kaldırdım havaya. Bağır-dım yağın yağmura meydan okurcasına: "Bak anne, gökyüzü yine ağlıyor! Bana sarıldığın gibi ona da sarıl, korkmasın. Ben ağlıyorum anne, sen yoksun... Sen de bağır gökyüzüne, haykır bütün acılarını! Senin yerine de ağlasın gökyüzü. Yine beyaz elbiseni giymişsin üstüne. Ayakların çıplak. Yine gözlerin mavi mavi bakıyor. Bir kere bana sarılırsan... Bütün acılarımı bana unutturmamı başarsan... Biliyorum, şimdi üstüm çok ince diye bana kızacaksın. Ama üşümüyorum merak etme anne." Annemin yüzü yavaş yavaş kaybolurken son bir kez haykırdım buğulaşan bedenine: "Ben senin kokuna sarıldım anne, nasıl üşürüm ki?.."

Sıla YEDİKARDEŞ 7-D

“Olduğumuz ve olmak istediğimiz arasındaki uçurumdan ötürü acı ve zorluk çekiyoruz.” diyor Friedrich Nietzsche.

Öğrencilerimizden hem oldukları şeyleri itiraf etmelerini hem de olmak istediklerini hayal etmelerini; tüm bunların arasındaki uçurumu, bunlar için çektikleri zorlukları, yaptıkları fedakârlıkları kaleme almalarını istedik. İşte “Hayallerimiz ve Gerçeklerimiz”...

UÇURUMDAN UÇMAK

Hedefler... Bir insanın hayatını şekillendiren en önemli etkenler belki de. Herkesin bir hedefi vardır çünkü. Ulaşmayı başardığımda havalara uçacağımı hayal ettiği amaçlar... Olmak istediklerimizden oluşur dün, bugün ve gelecek. Dün istemişizdir, bugün uğraşmışızdır, gelecekte de ulaşmışızdır. Peki, o kadar kolay mı başarmak? Hedefler yakınımızda mı yoksa çok mu uzak? Eğer küçük düşünüp aza boyun eğiyorsan iki adımda hedef noktasına ayağını basarsın. Ama gerçekleşmesini istediğin hayal iki gömlek büyüğe sana, aşman gereken koca bir uçurum ardında, altın tepside bekliyordur hayallerinin. O uçurumu aşmaya çalışırken “fedakârlık” kanatların olur senin. Ne kadar çok gayret edip çırparsan o kadar hızlanırsın. Çekeceğin zorluklar ayağına ipe asılmış taşlar gibidir. Her geçen zaman biraz daha aşağı çekmeye çalışır seni. Bazen cüssenden daha ağır olur, yorulursun. O zaman düşünmeye başlarsın. Ben neyim, ne olmak istiyorum? Bazen kendini küçük görürsün. Ben kim, başarmak kim? Bazen de tüm dünya küçülür gözünde, uçurum küçülür. Odaklanırsın hedefine, herkese tıkarsın kulaklarını. Öyle bir soyutlarsın ki kendini ne ayağındaki taşları hissedersin ne de altındaki boşluğu. İşte

o zaman tüm rüzgârlar arkandan eser, güneş senin için doğar. Yağmurda islandığın, soğukta üşüdüğün, vazgeçtiğin, pes etmeye karar verdiğin tüm anlar, her şey, herkes geçmişte kalır. Hedefine ulaştığında hissettiğin mutluluk tüm zorlukları unutturur sana. Fedâ ettiğin her dakika için iyi ki dersin. İyi ki... İnsana huzur veren en değerli kelime... İşte bugün bir hedef koyduysan kendine tüm fedakârlıkları yap. Çünkü hayatın sistemi bu. İstersin, uğraşsın, başarısın ve sonra yeni amaçlar belirlir, yine aynı döngü içinde dolaşırsın. Evet yorulabilirsin, sıkılabılırsın ama olmak istediğin gibi olduğun anda her şey geçmişinde kalır. Geleceğin huzur dolu olur. Ama eğer pes edip vazgeçersen koca bir keşke biner omuzlarına. Onu geçmişinde bırakamazsın. Geleceğine kazık çakar, kurtulamazsın. Ve şunu asla unutma. Bugün karanlığa düşersen korkma. Her çıkışın bir inişi, her düşüşün bir kalkışı olduğu gibi her siyah bir beyaza ulaşır sonunda.

Elif GÜVEN 12-B

HAYALLERİNİZE ADIM ATIN

Hepimizin yapmak için çabaladığı, hayalini kurduğu bir düşü vardır. Her ne kadar bu olaya düş demek içimden hiç gelmeseydi istediğimiz, hayalini kurduğumuz her şey birer düş olarak var hayatımızda. Peki, ya ben bunların düş olarak kalmasını istemiyorsam ne yapacağım? Yaşamakta olduğum hayattan vazgeçip yaşamak istediğim hayatı mı tercih edeceğim? Çoğumuz ailemizin bize öğrettiği şekilde yaşıyoruz çünkü bu şekilde bir hayatın hepimiz için daha iyi olacağını düşünüyoruz oysa hayat bir risk alma meselesi değil mi? Çoğumuz bu risk almaktan kaçıp basit olanı seçiyoruz. Hayalini kurduğumuz hayata aslında düşündüğümüz kadar uzak olmayabiliriz. Bazen ufak detaylar hayatımızı aslında şekillendirebilecek en büyük şeyler olabiliyor. Hayallerimizi o kadar olmaza sürüyoruz ki hayatımızın içinde bulunanları bile görmüyoruz. Hayatında gerçekten hayalini kurduğun bir şeyin olmasını istiyorsan basite kaçmak yerine

istediğin şey için çabalamalısın. Peki, biz bu çabayı gösterirken en yakınlarımızın bile bizim hayalimize gülüp geçmeyeceği ne malum diye düşünebiliriz veya çevremdekiler buna ne der, diye. Bazen gerçekten çevremdeki insanların benim için ne düşündüğü, ne yapmamı beklediği, benim istek ve doğrularımın bile önüne geçebiliyor. Küçükken hayal kurduğumda çevremdekilerin ne düşüneceğini umursamazdım çünkü herkesin hayal kurabildiğine inanırdım. Oysa büyüdükçe gördüm ki insanlar hayal kurmanın gerçeklikten çok uzak bir olay olduğunu düşünüyor. Çoğu insan hayal kurmayı uzun yıllar olmuş. Hayal kuranlara da çocuk gözleriyle bakıp hayal kurmalarını engellemeye cüret dahi edebiliyorlar. Bu insanlara rağmen hayalin ne kadar uçuk olursa olsun onun üstüne gidebilen, basiti değil de hayalini gerçekleştirmek için zoru seçen, çevremdeki insanlara rağmen ne istediğini bilen ve bunun için harekete geçen biri olmak için bugün bir adım at. Hadi!

Figen Su GEZER 10-B

EKSİK OLAN NE?

Ne olmak ister insan? Olduğu yerden, yaşadığı hayattan hoşnut mudur yoksa hayal ettiği yaşantıyı, istekleri gerçekleştirdiği zaman mı daha iyi hissedecektir? Birçok insan var gözlemlendiğim, bunların içinde tabii ki ben de varım. Hep bir şeyleri ister insan hunharca, elindekilerinin değerini bilmeden gitmek istediği yer hep bir üst basamaktır. Basamakları çıktıkça, isteklerine kavuştukça, hayalleri gerçekleştikçe hep en zirveyi hedefler. Ve bir gün hepsi olmasa da geneli o zirveyi görür. Zirvededir artık. Çıkacak ne bir basamak ne de bir hedef vardır. Her şeyin uç noktasındadır. Şimdi etrafındakilere zorluklarla, mücadeleyle, sabırla ve fedakârlıklarla geldiği bu noktayı, övünerek biraz da kasılarak anlatmaya başlar. Ama bir yere gelir, takılır; anlatacak kelime, bulamaz. Çünkü hâlâ mutsuzdur. Biraz düşünür, dönüp arkasına bakar, ilk başladığı basamağa... Şimdi içinde bir merak daha kalmıştır. Acaba orada mı daha mutluydu yoksa burada

mı daha mutlu? Niçin hâlâ hoşnutsuzdur? İlk basamakta da hoşnutsuzdu, şimdi geldiği yerde. Ne istediğinin, nasıl mutlu olacağıın anah-tarı ilk basamakta mı kalmıştı yoksa geldiği bu zirvede miydi? Mücadeleler vermişti, hayalleri gerçekleşmişti. İstedığı yerdeydi. Her şey tamamı ama bir boşluk vardı, adını bulamadığı...

Rabia EKŞİ 12-B

DAHA FAZLASI YOK

Benim hikâyem tüm diğer ölümlüler gibi doğum ile başlıyor. Koskocaman bir oğlan çocuğu, 68 cm boy, 5.250 kg ağırlık ile hastane kayıtlarının en iri doğumu... Daha o gün kaderim yazılmış anlaşılabilir. Hızlı büyüyen bu çocuk 7 aylıkken ilk anlamlı kelimelerini kurmaya başlar. 9 aylıkken ilk adımını atar. Ancak yürümeyi ve konuşmayı hiç sevmez. Annem bana hep "Sen küçükken de etrafındakilere garip garip bakardın." derdi. Beni sevmek için kucağına alanlar, bakışlarından rahatsız olup hemen geri bırakırlarmış. Fiziksel olarak gelişiminin hiç durmaması bir yana babamın inanılmaz eforu zihnen de tempolu bir ilerleme kat etmemi sağladı. Daha küçükken babam bana Galileo'nun dünyasını ve yıldızlarını, Sokrates'in felsefesini, Newton'un ve İbni Sina'nın Tanrısını anlatırdı. Sonra evde sürekli National Geographic açık olunca insan merak etmeye başlıyor. Merak bu yaşta başlayınca da gerisi geliyor tabii. Okumayı sökmem tam kaç yaşlarında oldu hatırlamıyorum ama 5 yaşında yazdığım güneş sistemi üzerine çok komik bir yazım var. Sabah kahvaltıda babam hep "Evet, bugün ne anlatayım?" der gibi bakardı. Roma'yı, Mısır'ı, Atilla'yı, Osmanlı'yı, Antik uygarlıkları ve daha nicesini o sabah kahvaltılarında öğrendim. Babam yıldızlardan, galaksilerden bahsederken büyülenirdim. İçinde yaşadığım evrenin öyle bir cazibesi vardı ki beni delirtiyordu adeta. Fakat ilkokula başladığımda korkunç bir hayal kırıklığı yaşadım. Hayatımda o zamana kadar doğru düzgün kimse ile sosyal iletişime geçmemiştim. Bir anda hayvanat bahçesine atılmış gibi hissettim. Neden herkes sürekli gülüyor, garip garip sesler çıkarıyor? "Ben kendimi aptal gibi hissediyorum okula gitmek istemiyorum." demiştim babama. Gerçekten de bir sorunum olduğuna tam manası ile inanıyordum. Derslerde neden deftere aynı çizgileri tekrar tekrar yazıyorduk, bunu anlamak da imkânsızdı. Okuldan soğudukça soğudum. Öte yandan ta-

nıdığı o muhteşem insanların hep yanlarında taşıdıkları matematik kitapları ile tanışacaktım. İçimde hâlâ bunun heyecanı vardı. İlk disiplin cezamı da ikinci sınıfta aldım bu arada. Öğretmen çarpım tablosunu 20 kere deftere yazın dedi. Ben de parmak kaldırıp söz aldım. "Öğretmenim sınıf çok sıcak, kapıyı açar mısınız?" dedim. Yetişkin gibi konuşuyor olmama alışılmıştı zaten. Özentiliğe yoruyorlardı. Neyse hoca kapıyı açtı. Sonra tekrar söz alıp "Öğretmenim kapıyı kapatır mısınız?" dedim. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi. "Hayır, tabii ki... Ama eğer bunu 19 kere daha tekrarlamamızı isteseydim sizinle dalga geçmiş olurum." dedim. Terbiyesiz, utanmaz, ukala gibi binbir türlü hakaret ile müdürün odasına gönderildim. Ailemi çağırdılar. Babam usul usul gülümsedi ve beni dışarı çıkarttı. Beraber eve gittik. O gün bana çok önemli bir hayat dersi verdi. Eve girdik. Her zamanki gibi köşesine oturdu ve dedi ki: "Evlat, her söylediğini düşün ancak her düşündüğünü söyleme." Bu söz kulağımda çınladı haftalarca. Bir hayaletle dönüştüm yavaşça. Yıllar geçtikçe etrafımdaki insanlar değişti. Hareketleri değişti. Ancak beni dışlamaları hiç değişmedi. 6. sınıfa kadar öyle böyle geldik. Ancak o yıl çok korkunç bir şey oldu. Tüm ilerlememi sekteye uğratan ve benim yıllar sürecek bir kayıp yaşamama sebep olacak bir şey. Basketbol... Akıl ile ve akıl için yaşayan birinin ne işi olur basketbolda! Öyle ya boyum 1.85'ti. O yaşta çok uzun oluyor bu boy. Beni götürüp daha boş insanların arasına attılar. Fenerbahçe'de basketbolcu olacaksın. Hayatın kurtulacak dediler. Ergenliğimi kullanmaya çabaladılar. "En güzel kızlar senin olacak. Para kimdeyse kızlar ondadır." dediler. İnandım. Ne kadar aptalmışım. Olmayacak insanlara "kanka" demeye başladım. Tüm ilgilerimi terk ettim. Bomboş bir insana dönüştüm. Okuldan ve kitaplardan tamamen koştum. Ta ki 9. sınıfın bir gecesinde ağlayarak ettiğim bir duanın kabul olmasına kadar. Her şey mükemmel gözüküyordu ancak içimde can çekişen biri vardı. Yanlış bir yolda olduğumu hissediyordum. Dedim ki: "Allah'ım, her türlü acıyı çekmeye razıyım. Her şeyi yaparım. Yeter ki beni olmam gereken yola döndür. Ruhumu bu ızdıraptan kurtar Allah'ım." İşte aynen böyle dua ettim ve yattım. Ertesi sabah şiddetli karın ağrısı ile uyandım. Hastaneye gittim ve "Ülseratif Kolit" teşhisi kondu. 2 yıllık bir cehennemim başlangıcı oldu bu tanı. Olduğum her şeyi borçlu olduğum,

mutlu olmamı ve ruhumu tatmin etmemi sağlayan her şeyin keşfini yaptığım bir cehennem... Korkunç ilaçlar ve dayanılmaz ameliyatlardan sonra daha fazla ilaç ve ameliyat bekliyordu beni. Doktor defalarca "Acıya dayanamayacak." dedi benim için. Ölmemi bekliyorlardı. Derim yakıldı. Burnumdan akciğerlerime metal borular sokuldu. İçime daha neler soktular kim bilir? Bazılarını hatırlayamıyorum bile. Yanı başımda insanlar ölüyordu sürekli. Acil Cerrahi katı oldukça sıkıntılıydı. Sabah "Ölmek istemiyorum!" diye ağlayan kızın elini tuttuğum ve akşama cansız bedeninin üstünü örtüşlerine uyandığım oldu. Bu tip deneyimler insanda kalıcı değişimler yaratıyor. İçimde derinlere gömülü olan cevher o yıllarda tekrar ortaya çıktı. Sabretmeyi, paylaşmayı, kibarlığı, merhameti, dürüstlüğü, alçakgönüllülüğü ve en önemlisi bilginin önemini orada tekrar hatırladım. Tekrar hayattaki amacı bilgelik olan o eski Sencer olmuştum. İşte bu olaylardan sonra devasa boyutta eksikler ile okula döndüm. Müfredattan eksiktim. Ancak insanlıktan, doğruluktan ve bilgiden hiç olmadığı kadar zengindim. Sonrasında hem okuldaki 6 yıllık açıklarımı kapattım; hem de ruhumun ilacı olan bilime, felsefeye, sanata ve edebiyata vakit ayırdım. Allah ile olan bağım o kadar güçlenmişti ki... Başka kimseye bunu tarif etmem mümkün değildi. Ağzımdan kan sızan o çığlıklarla dolu gecelerde yanımda hep Allah vardı. Elimden tutuşunu, bana "Biraz daha sabret, az kaldı." deyişini hissediyordum adeta. Hayatım boyunca olan her şey, şu an olduğum ve daha fazlasını isteyemeyeceğim halimin birer yapı taşıdır. Bu yüzden benim olmak istediğim ile olduğum arasında bir uçurum yok. Bir yol var sadece. Uzun bir yol... Uçurumlar ve sonsuzluklar benim arayışında, ideallerimde ve hayal gücümde. Hayattaki maddi başarılar önemlidir elbet ancak benim yolum bundan çok daha öte mevzular ile ilgili. İyi bir üniversiteye girmektense iyi insanların kalbine girmeyi tercih ederim. Çok para kazanmaktansa çok dua kazanmayı, kendime evler arabalar almaktansa kitaplar almayı, kütüphaneler gezmeyi tercih ederim. Sevilmeyi beklemeden sevmeye, almadan vermeye, tanınmadan tanımaya ve hiç durmadan öğrenmeye adanmış bir yolculuk artık benimkisi... Ve emin olduğum tek bir şey varsa o da şu ki: Bir mezar taşına adım yazılana kadar durmayacağım.

Ali Sencer GÜRLER 12-B

Hediye... Kimi zaman en özel anların, duyguların ifadesi kimi zaman affettiren küçük bir simge kimi zaman da hiç tahmin etmediğimiz değişikliklere yol açak olan bir araç. “Bir hediye bir hayat değiştirir mi?” dedik öğrencilerimize. Bakalım onlar kimlerin hayatlarına hediyelerle sihirli dokunuşlar yapmışlar.

ÖDEV Mİ HEDİYE Mİ?

Ben, bana yakın zamanda verilen bir hediye bahsetmek istiyorum. Başlangıçta bana verilen aslında bir hediye olduğunu da anlamadım, benim hayatımda yapacağı değişikliği de tahmin edemedim. 6. sınıfa başladığım bu yıl, yeni bir okula gelmişim. Okul değişikliği yapan her öğrenci gibi benim de klasik kaygılarım vardı. Arkadaş edinebilecek miyim, öğretmenlerime alışabilecek miyim? Okul başlamadan bu tarz sorular zihnimde kurcalayıp duruyordu. Ve nihayet okullar açılmış. Okulun o ilk günü de gelip çatmıştı. Önce okulumun fiziksel yapısını öğrenmeye çalıştım. Çünkü yeni okulum oldukça büyük ve karmaşık, bana göre, yapıya sahipti. Sınıfa girdim, kendime bir sıra seçtim; oturdum. Sınıftakilerin çoğu birbirini uzun zamandır tanıyordu. Bu sebeple de kendimi onların yanında ama aynı zamanda yanında değilmiş gibi hissediyordum. Nihayetinde okula yeni gelen yabancı çocuktum. İlk dersimize sınıf öğretmenimiz geldi kendini tanıttı. Sınıf öğretmenimiz aynı zamanda Türkçe öğretmenimizmiş de bu başlangıçta benim için çok dikkat edilmesi gereken bir durum değildi. Bu yüzden de dikkatimi pek çekmedi. Öğretmenimiz okulun kurallarından, ders içinde yapılacaklardan, işlenecek konulardan bahsetti. Arada bir de kompozisyon lafı geçti. Hani şu benim yazmayı hem beceremediğim hem de sevmediğim kompozisyon. Okulumu, arkadaşlarımı tanıyayım derken ilk haftanın sonun gelmişim bile. Hafta sonu ödevlerimiz

dağıtıldığında şöyle bir göz attım ve Türkçe ödevinin son sayfasında kompozisyon konusu vardı ve bunu yazmam için de kocaman bir sayfa ayrılmıştı. Neyse dedim bir hafta sıkıntıya girsem de dişimi sıkar yazarım dedim, yazdım. İkinci hafta bitiminde hafta sonu ödevimi aldım ve baktım ki kompozisyon ödevi tüm haşmetiyle orada duruyor. Kendi kendime “Bir iki hafta üst üste veridi ama bundan sonra verilmez.” deyip yazdım. Haftalar haftaları kovaladı ve ben her hafta sonu ödevimi elime aldığımda “Bu hafta kompozisyon ödevi yoktur.” düşüncesindeyken kompozisyon ödevim tabii ki vardı. Ve ben fark ettim ki başlangıçta ödev, zorunluluk olarak gördüğüm kompozisyon yazımı benim için zevke dönüşmüş. Ben yazmayı beceremediğimi düşünürken öğretmenim bana yazı yazmayı hediye etmiş.

Can EĞİN 6-B

EŞİKTEKİ HEDİYE

Ben bir öğretmenim. Hayallerimdeki gibi öğrencileri tarafından çok sevilen bir müzik öğretmeni. Hayatta hiçbir şeyin tesadüf olmadığına inanıyorum. Bazen kişiler ve olaylar sizi siz yapabilmek için bir araya gelir ama siz o anda bunun pek de farkında olmazsınız. Henüz yedi yaşındaydım. Yaşıtlarım sokakta akşama kadar top peşinde koştururken ben evde yamuk yamuk bir tahtanın üzerine gerdiğim iplerle dünyanın en güzel melodilerini çıkardığımı düşündüğüm güya gitar olan şeyle vakit geçirirdim. Tam anlamıyla bir taklitçiydim aslında. Neyi mi taklit ederdim? Üst kattan gelen gitar seslerini... Üst kat komşumuz bir gitaristti ve arkadaşlarıyla zaman zaman bir araya gelip prova yaparlardı. Onlar provaya başladıklarında ben de güya gitar olan şeyi elime alıp o parçaları ben çalıyormuşum gibi yapardım. Bir gün gerçek bir gitarım olacağını ve onunla prova yapacağımı hayal ederdim hep. Zavallı anacığım da bu hayalimi bilirdi de alacak parası olmadığından “Boş hayaller peşinde koşma, derslerine çalış da doktor ol.” derdi. Çoğu zaman “Annem belki de haklıdır.” diye düşünürdüm. Bizim gibi aileler

için böyle şeyler lüsktü aslında. Bir yandan da kulağım ister istemez üst kattan gelen melodilere takılırdı ve burkulurdu içim. Bir gün annem de evde yokken duyduğum muhteşem seslerin, en azından benim için öyleydi, cazibesine karşı koyamadım ve üst kata çıktım. Kapının dışında durdum ve içeriden gelen notaların büyüüne kapıldım. Kendimden o kadar geçmişim ki kapının yanında duran saksıyı fark etmemişim bir anda ayağım takıldı ve merdivenlerden aşağıya yuvarlandım. Bir anda kendime geldim, korkudan kalbim küt küt atmaya başladı. Tam kaçmak için hazırlanıyordum ki kapı açıldı. Öfkeli gözlerle karşılaşacağımı düşünürken tam tersine seven bakışlarıyla birleşen yumuşak bir ses tonu, “Ne yapıyorsun burada küçük adam?” dedi. Ben de hep alt kattan dinlediğim ve çok sevdiğim gitarın sesini yakından duymak için geldiğimi anlattım. Beni içeri aldı. İçeri girdiğimde yine onun yaşlarında iki genç daha ellerinde gitarla oturuyorlardı. Hepsi gülümseyerek bakıyordu bana. Başta çekinsem de bu samimi halleri beni biraz olsun rahatlatmıştı. Sonra devam ettiler çalmaya. Ben de kendimi o güzel müziğin ezgisine kaptırdım. “Çok mu seviyorsun müziği?” dedi elinden gitarını bırakınca. Anlattım ne kadar sevdiğimi ama sadece sevgimi anlatabildim. Hayal benim için diyemedim. Başparmağımın çorabımdan fırlamasını, pantolonumun yamalarını gizlemeye çalışırken. Sadece “Bir gün ben de senin gibi gitar çalacağım.” diyebilirdim. Tam da bunları konuşurken geçen zamanı fark ettim. Anneme haber vermemiştim. Beni çok merak etmiş olmalıydı. Eve geldiğimde durum tam da tahmin ettiğim gibiydi. Annem meraktan delirmişti. Ona nerede olduğumu açıkladım ama bu açıklama bana kızmasına engel olamadı. Gece başımı yastığa koyduğumda bir an önce sabah olmasını istedim çünkü üst kat komşumuz evinden fırlamadan önce ertesi gün provalarına gelip onları dinleyebileceğimi söylemişti. Bütün gece gözüme uyku girmemişti heyecandan. Nihayet gün ışımış, sabah olmuştu. Bir an önce annem evden çıksa da ben de üst kat koşsam diye sabırsızlanıyordum. O anda kapı çaldı, koşarak

gittim kapıya. Eşikte kıpkırmızı bir hediye paketi duruyordu. Üzerinde de adım yazıyordu. Heyecanla eğilip aldım ve içeri girdim koşarak. Annemle açtık paketi, gözlerime inanamıyordum. Oyuncak falan değildi gördüğüm, gerçek bir gitardı. Bunu alanın Emre abi, üst kat komşumuz, olduğunu biliyordum. Dün yaşananları hatırlatınca kadar annem duruma anlam verememişti. Hediye karşısında annem de ben de çok mutlu olduk. Emre abinin yanına gittik. Ben hemen boynuna atladım. Annem de ona ilgisinden dolayı çok teşekkür etti. Bundan böyle her hafta sonu birlikte gitar çalışacaktık. Öyle de oldu. Hem çok eğlenceli zamanlar geçirdim hem de gitar çalmayı öğrendim. Sonrasında eğitim hayatım boyunca gitar çalmaya devam ettim. Üniversite eğitimimi de müzik üzerine yaptım çünkü bu tutkuyu benim gibi yaşayan gençlere ben de Emre abim gibi yardımcı olmak istiyordum. O eşikteki gitar ve onu bana hediye eden insan sayesinde çocukluk hayallerim gerçekleşmişti. Ben beni bulmuştum. Anladım ki ne yaşadığımız olaylar ne de karşılaştığımız insanlar asla tesadüf değildi. Bir hediye bir hayat değiştirir mi? Bu soruya en güzel cevap benim sanırım. Sizce de öyle değil mi?

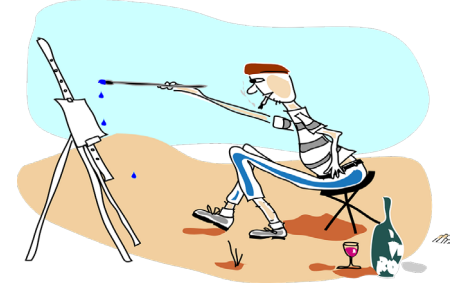
Ali SENCER 12-B

İŞIKLI KİTAP

On beş yaşındaydım sanırım. Karşı komşumuzun kızı Ayşe yürüme engelli olduğundan sadece okula gideceği zaman evden -ailesinden birinin yardımıyla- dışarı çıkıyor, geri kalan zamanını evde oturarak geçiriyordu. Yürüme engeli ve sürekli birilerinin desteğine ihtiyacı oluşu Ayşe'nin hayatla bağlarını zayıflatmıştı. Başını odasının camına dayayıp boş ve umutsuz gözlerle saatlerce etrafını izlerdi. Bir gün Ayşe'yi camdan izlerken aklıma bir fikir geldi. Mademki Ayşe dünyaya gidemiyor, dünyayı ona getirmek gerekirdi. Bunun en iyi yolunun da kitaplardan geçtiğini gayet iyi biliyordum. Evde okumadığım bir sürü kitap vardı. Onlardan birini Ayşe'ye okuması için götürmeye karar verdim. Kitabımı aldığım gibi karşıki evin zilini çaldım. Kapıyı Ayşe'nin annesi açtı. Annesine Ayşe'ye bir kitap getirdiğimi söyledim. Ben de büyük bir heves ve heyecanla Ayşe'nin odasına gittim. Kendisine hem güzel vakit geçirmesi hem de yepyeni şeyler öğrenmesi için ona kitap hediye etmek istediğimi söyledim. Ayşe başta okumak istemedi

ve teklifimi reddetti. Ben kitabımı Ayşe'nin yatağının üzerine bıraktım ve eğer okuyup beğenirse başka kitaplar da verebileceğimi söyledim. Eve döndüm ve camdan Ayşe'yi izlemeye başladım. Ayşe kitabın kapağını bir süre inceledikten sonra kitabın sayfalarını karıştırmaya başladı. Bir sayfada durakladı işaret parmağını satırların üzerinde gezdirmeye başladı, okuyup sayfaları merakla çeviriyordu. Uzaktan görünen o ki Ayşe kitabı beğenmişti. Ertesi gün kapımız çalındı, kapıya ben baktım. Elinde kitapla Ayşe gelmişti. Dün götürdüğüm kitabı bitirdiğini başka kitap verip veremeyeceğimi soruyordu. Ayşe'ye içeri girmesi için yardımcı oldum ve kütüphane olarak kullandığımız odaya götürdüm onu. Hangi kitabı ya da kitapları beğenirse alabileceğini söyledim. Ayşe şöylece bir göz attıktan sonra kitaplara üçüncü sıradaki mavi kapaklı "Umut" adlı kitabı benden istedi. Bu geliş ve kitap isteği ilkti ama son olmadı. Hemen her gün Ayşe bize geliyor ve kütüphaneden kitap seçiyordu. Ayşe bize her geldiğinde birlikte vakit geçirme süremiz de artıyordu. Okuduğu kitabı bana anlatıyor, kitap üzerine saatlerce konuştuğumuz oluyordu. Ayşe ile sağlam temeller üzerine kurulmaya başlayan bir dostluğumuz oluşmuştu. Bu sohbetler, bu sohbetlerin oluşmasını sağlayan kitaplar aynı zamanda Ayşe'yi hayata bağlayan birer halat olmuşlardı. Tam bir yıl böyle geçmişti. Ben Ayşe'nin bu gelişlerine o kadar alışmıştım ki... En son kitap alışının üzerinden iki hafta geçmişti ve Ayşe bize gelmemişti. Cam kenarında da görünmüyordu. Onun için endişelenmeye başlamıştım. Bu endişeyle Ayşelerin evine gittim, kapıyı çaldım. Her zamanki gibi kapıyı Ayşe'nin annesi açmıştı. Ayşe'nin odasına yöneldim, içeriye girdim. Ayşe'yi yazı masasının başında buldum. "Haftalardır görünmüyorsun? Merak ettim seni." dedim. "Bir süre kitap okumaya ara vermek zorundayım." dedi Ayşe. Bir anda, o koca bir yılı boşa geçirdiğimiz hissine kapıldım ve sanırım bu suratıma da yansımış olacak ki, "Endişelenme sakın. Okumaktan vazgeçmiyorum, kitap yazmak için ara veriyorum. Kitapların beni yeni hayatlarla, yeni insanlarla tanıştırdı. Karanlık dünyama bir ışık oldular. Ben de başka insanlara ışık olmak istiyorum." dedi Ayşe. Bu sanırım şu ana kadar aldığım en güzel haberi. Ayşe dediği gibi yaptı ve yazmayı hiç bırakmadı, ülkenin saygın yazarlarından biri oldu. Karanlık dünyalara bir ışık halinde yansıdı.

Yağmur YILDIRIM 6-C

HAYATA RENK VER

Kardeşim, hayatta her türlü olumsuzluğun kendini bulduğunu düşünürdü. Kendisini daha iyi hissetmesi ve renklerin ona canlılık getirmesi için yeteneği de olduğundan ona resim yapabilemesi için bir tuval ve çeşit çeşit boya hediye ettim. Bunları görünce çok mutlu oldu. Şehir hayatının onu boğduğunu düşündüğünden yüksek yüksek binaların, sıkışmış trafiğin resmedilecek bir yanı olmadığını söyledi bana. Cıvı cıvı kuşların, baharda açan çiçeklerin resmini yapmak istiyordu. Onunla bir hafta sonu pikniğe gittik tüm bu istekleri yerine gelsin, istediği gibi bir resim yapсын diye. Ailece piknikte çok eğleniyorduk, kardeşim de sıkıcı bulduğu şehir hayatından uzaklaştığı için çok mutluydu. Pırıl pırıl bir güneş ona canlılık getirmişti. Gerçekten nefes aldığını hepimiz net bir biçimde görebiliyorduk. Kardeşim etrafını hayranlıkla izliyor, bu cennet gibi yerin hangi köşesini resmetsem diye düşünüyordu. Karar veremediği için elimden tuttu, "Haydi birlikte karar verelim. Abla, ben burada çok mutlu oldum. Yapabilsem mutluluğun resmini yapacağım." dedi. Bunu dediği sırada güneş bir anda bulutların ardına saklandı, gök gürlenmeye başladı. Neye uğradığımız şaşırarak bardak boşalmasına yağmur yağmaya başladı. Kardeşim "Abla, ne kadar şansızım. Bir burada mutluydum, resim yapacaktım. Başıma gelene bak." dedi. Ben de çok üzülmüştüm duruma. Ne yapacağımı bilemedim. Yıkık dökük bir kulübe görmüştük, onun içine girdik. Yağmurun dinmesini bekledik. Yağmur dindi ve ardından muhteşem bir gökkuşuğu ortaya çıktı. Başı öne eğik olan kardeşime "Kaldır kafanı, bak şu güzelim gökkuşuğuna. Senin tuvalinde yer almak için geldi." dedim. Kardeşim, gökkuşuğunu görünce yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve anladı ki her olumsuzluğun ardından mutlaka insanı mutlu edecek bir fırsat verir hayat. Yeter ki görmesini bil. Sanırım kardeşime hediyem sıradan bir tuval ve boyalar olmalı.

Ece TERZİOĞLU 9-B

Emil Michel Cioran, Çürümenin Kitabı adlı eserinde “Biz hepimiz, huzurun anahtarını yitirmiş, artık büyük acının sırlarından başka bir şeye varamayan öfkeliyiz.” diyor. “Peki, huzur nedir; huzurun anahtarı sizde olsaydı bu anahtarla neleri değiştirdiniz?” diye sorduk öğrencilerimize. İşte onlara göre “huzur”...

HUZURUNUZU SİZ BELİRLEYİN

Huzur... Çoğumuzun hatta neredeyse hepimizin tek arzusu. İçimizi huzursuzlukla kaplayan ne çok şey var. Durup düşündüğümüz vakit, hayatımızda ne kadar çok acı olduğunu fark ediyoruz. İsteddiğimiz bir şey olmayınca, evdeki hesap çarşıya uymayınca, işler düşündüğümüz gibi ilerlemeyince kolay bastıramadığımız öfkemiz meydana çıkıyor. Genel olarak öfkemiz bizi ele geçirdiğinde etrafımızdaki her şeyi yok etmek isteriz ve o an elimizin altında ne varsa ona haksızlık ederiz. Keşkelemlerle dolu bir okyanusta yüzüyormuş gibi hissederiz kimi zaman, kimi zaman da en büyük yük bizim omuzlarımızda sanırız. Varsın olsun huzurun anahtarı elinde. Kıymet bilmeyen kıymetliyi koruyabilir mi? Bilinçsizce hareket eden, boşvermiş bir insan anlar mı elinde olanın kıymetini? Huzur için beyninizi rahatlatın. Vicdanınız ile baş başa kaldığınız o gecelerin kıymetini bilin. Kendinizle savaşın, kendinize yenilin. Hayatınızı göz önünden geçirin. Eviniz küçük olabilir belki. Olsun. Bir eviniz var. Soğukta ısındığınız, başınıza bir şey geldiğinde sığınacağımız bir yuvanız var. Ailenizdeki bir bebeği sevin. Kokusu, huzurun ta kendisi gibidir. Bir yaşlıyla sohbet edin. Kırışan ellerini tutun, hayatın en sert darbelerini hissedin o ellerde. Engelli bir çocuğu mutlu edin. Gülümsemin size. İçiniz huzurla dolsun. Üst model telefonun, en iyi kıyafetlerin size huzuru vermesine izin vermeyin. Huzurunuzu siz belirleyin.

Eylül Deniz ATALAR HZ-A

HUZURUN ANAHTARI

Huzur, güvenle nefes almaktır; her şeyden keyif almaktır. Toplum huzurunun anahtarı bende olsaydı önce bunların önündeki tek engeli kaldırırdım: savaşları. Savaşları başlatanlar hep barışı hedefler nedense. Çelişkilerle dolu dünyada bunlara izin veren sözde güçler... İçinizde huzuru, merhameti mi kaybettiniz, diye düşünürüm hep. Tv’de sosyal medyada duyduğum, gördüğüm haberlere dayanamıyorum artık. Yetim kalan çocukların gözyaşlarını görmek istemiyorum. Huzur istiyorum! Keşke benim böyle bir anahtarım olsa ve tüm bu vahşete son versem.

*Dila Ece HACIALİOĞLU
Sancaktepe 6-A*

HUZURUN ANAHTARI

Huzurun anahtarı bende olsaydı öncelikle dünyada barışı sağlardım, savaşın olmadığı bir dünya yaratırdım. Sonra sokakta yaşayan hayvanların sahiplerinin olmasını, onlara yardım edilmesini sağlardım. Maddi sıkıntısı olan insanlara iş olanağı sağlardım. İnsanların aklından, kalbinden kötü düşünceleri silerdim. Çevre kirliliğini ve ağaç kesimini önlerdim. Tüm hastalıkların tedavilerinin olmasını sağlardım. Belki çok sorunsuz bir hayat gibi görünebilir ama illa ki sorunlar olurdu. Ne olursa olsun şu anda yaşadığımız dünyadan daha güzel olurdu!

Zeynep KAPTAN 6-C

HUZURU YAKALAMAK

Huzur; insanların rahat, mutlu ve keyifli bir şekilde hayatını yaşamasıdır. Bakıldığında huzurlu olmak için herkesin mutlu, her yerin güvenli olması gerekir. Aslında huzurun anahtarı bizde saklıdır. Biz kendimize ve etrafımıza ne kadar hoşgörülü, saygılı, adaletli yaklaşırsak huzuru o kadar içimizde hissederiz. Yatağımıza yatınca rahatça uyuyabiliyorsak, kendimize güveniyorsak, kötü şeyler olsa bile ümidimizi kaybetmiyorsak ve en önemlisi gülümseyebiliyorsak huzurun anahtarını taşıyoruz demektir.

*Kaan BAYTU
Sancaktepe 5-A*

BARIŞ VE HUZUR

Huzurun anahtarını elime geçirmiş olsaydım öncelikle Türkiye’de terörü bitirirdim. İnsanların birilerini öldürmesi hiç adil değil. Neden bunu yaparlar anlamam, barış içerisinde yaşamak çok daha kolay değil mi? Mustafa Kemal “Yurtta barış, dünyada barış!” diyerek ülkenin ihtiyacı olan en önemli kavramı bize hediye etmiştir. Bu söz ışığında, ülkemizin dört bir yanında barışı sağlayabiliriz. İlkokuldan itibaren çocuklara barışı anlatmak, huzur içerisinde yaşamayı öğretmek çok da zor olmasa gerek. Bütün vatanda barışı sağlamak için birbirimizi dinlemeli, anlamaya çalışmalıyız. Dinlemeden yargılamak en kolaydır. Kolaya kaçmamalıyız. Milletimizi temsil edecek vekiller sahalarda boy gösterdiklerinde ayrılıkçı değil, birleştirici güç olmalı, bu yönde söylemlerini gerçekleştirmeliler.

Barış içerisinde yaşayacağımız ortamı yaratmak bizim elimizde. Keşke bir anahtarı olsaydı da tüm dünyaya huzuru getirebilseydim. Tek görevim; huzuru sağlamak, gelecek nesillere huzurlu bir ülke yaratmak ve yaşam sağlamak olurdu.

Damla BEYDİLLİ 9-A

HUZURUN ANAHTARI

Öfkesine yenik düşüyor insan, etrafındaki olumsuzluklara isyan ediyor, birbirini kırıyor, üzüyor. Tepkilerine hâkim olmayı unutuyor, acılarının derinliklerine inmekten başka bir şey yapamıyor bazen. Yaşanmışlıklar hep var. Acısıyla, tatlısıyla... Aslında aradığımız şey huzur değil, acılara çözüm. Hâlbuki çözüm aradıkça içinden çıkılmaz bir hal alıyor. Ne gerek var bunların içinde boğulmaya? Yok ki elimizde sihirli bir değnek, her şeyi düzeltelim. Huzurun kapısını açacak anahtar içimizde aslında. İnsanın umutları bitmişse eğer o zaman korkmak gerekir. Ama umutlar tükenmez; her sabah güneş doğdukça, kuşlar öttükçe veya çiçekler açtıkça umutlar yeşerir ve yeşerdikçe insan kendini onarır, yeniler, affetmeyi öğrenir, en önemlisi de gülümser.

Huzurun anahtarı hiçbir anahtara benzemez. O herkesin içinde vardır ve önemli olan onu bulmaktır. İnanın onu bulduğunuzda her şeyi değiştirebilirsiniz.

Asya DOĞRUER 9-A

ATEŞ VE KALBİN DANSI

Biz hepimiz; karanlık bir mağarada, meşalesinin ışığı ile yolunu bulmaya çalışan kâşifleriz. Mağara o kadar büyük ki çoğu zaman aradıklarımızın yanından bile geçmeden gidiyoruz. Meşalenin ışığının aydınlattığı son noktanın biraz ötesinde hayatımızın amacı yatıyor olsa bile sınırlı enerjimiz ve vaktimiz ile her yere bakma şansımız yok. Ayak seslerimizi duyuyor o destansı kader. Ancak elimizdeki meşalenin loş ışığı ile ufukta kayboluşumuzu da görmek mecburiyetinde kalıyoruz bazen. Peki, nedir bu işin çözümü? Nasıl olacak da gittikçe daha çok paniklediğimiz bu uzun yolculukta; aradığımız huzuru, mutluluğu ve başarıyı yolun son birkaç adımından önce, yani hâlâ anlamı varken bulacağız? Meşalenin ışığı herkes için sabit, ilahi bir adaletle dağıtılmış durumda. Yani onu büyütemeyiz. O hâlde nereye bakacağımızı bilmeliyiz. İşte anahtar tam da bu... Gelin öncelikle tarihe bir göz atalım. Yaptıkları büyük işler ile kendilerinden binlerce yıl sonra bile anılan kişilere... Büyük İskender, Napolyon, İbni Sina, Newton, Fatih Sultan Mehmet, Sokrates ve daha nice... Peki, bu insanlar ile ilgili ortak olan şey nedir? Cevap basit. Tüm bu insanlar doğdukları andan itibaren ne istediklerini bilen kişilerdir. Hayatlarını yalnızca bir hedefe adanmış ve bu uğurda hiçbir fedakârlıktan kaçınmamış kişiler... Onlar nereye bakacaklarını biliyorlardı. Onları ellerinde meşale ile koşan kişiler olarak hayal edebiliriz. Sıradan insanlardan çok daha uzun ve engebeli bir mağarada ilerliyorlar. Ancak varmak istedikleri nokta belli. Öyle belli ki meşalelerini söndürseniz bile gidip orayı buluyorlar. Çünkü onların pusulası ellerindeki loş meşale ışığı değil, bizzat kendi kalpleri. Peki, içinde bu nihai amaç ile doğmayanlarımız ne olacak? Amaçsızca bir yerden bir yere savrulup ömürlerini zerre zerre mutluluklar için heba mı edecekler? Hayır elbet. Bu metin asıl onlar için yazıldı. Keza kalbinde pusula ile doğanların hiçbir rehberine ihtiyacı yoktur. Peki, pusulası bir kuzeyi bir güneyi gösterenler ne yapacak? Bakalım ne yapacaklar? Öncelikle her insanın içinde belirli bazı güdüler olduğunu biliyoruz. Bunu bize hem psikoloji hem gene-

tik söylüyor. Peki, bu güdü ve kabiliyetlerimizi nasıl gün ışığına çıkaracağız ve sonsuz huzura ulaşacağız? Bunun cevabı sizin kadar çevrenizde de saklı. Çünkü insan, yapısı gereği sosyal bir canlıdır. Dostluklar her zaman zor durumlar ile baş etmemizi kolaylaştırır. Sizi tanıyan, size değer veren dostlarınızın olması; seçimlerinizde, kararsızlıklarınızda ve yolunuzda size rehberlik eden, size destek olan çok önemli bir etkidir. Bu kuvvetli etkene ne denli sahip olursanız yolunuzu bulmanız o denli kolaylaşır ve adımlarınızdan emin olursunuz da o derece artar. Ancak çevrenizin desteği ve kaliteli dostluklarınızın rehberliği ile dahi eksik kalan bir şey hâlâ vardır. Kendi içinde yolculuğa çıkmayan, kitap okumayan, merak duymayan kişi boşuna yaşamaktadır. Şayet huzuru bulduğunu sansa bile kısıtlı görüşü ve anlayışı ile bulduğu huzur, ona çok kısa süre fayda verecektir. Kendini her alanda geliştiren, hem fiziki hem akli zorlukların üzerine giden kişi, huzura ve mutluluğa ulaşmanın pek çok farklı yolunu keşfeder. Bu yollar arasında gidip gelirken kendini tanır. Kendini tanırken dünyayı da tanır. Tanıdıkça daha çok merak eder. Merak ettikçe daha çok öğrenir. Öğrendikçe daha çok düşünür. Böylece kendi içindeki boşlukları belirleyip onları doldurmayı, zayıflıklarını korkmadan söylemeye ve onları avantaja çevirmeye başlar. Karakteri gelişir ve oturur. Merhamet, alçakgönüllülük, adillik, cesaret, hoşgörü ve fedakârlık gibi erdemli insanın olmazsa olmazı özellikleri kendi içinde yeşertir yavaş yavaş. Bu şekilde gelişim gösteren ruh, kendini üzerinde bulunduğu yolda emin ve huzurlu hisseder. Zorluklar ve başarısızlıklarda yılmaz. Aksine daha da güçlenir ve kendine hep daha fazlasını katarak yoluna devam eder.

Tüm bunlar bize huzurun anahtarının pek çok girinti çıkıntı ile bezenmiş karmaşık bir anahtar olduğunu gösteriyor. Tabi huzurun da oldukça karışık bir kilit olduğunu göz önünde bulundurmalıyız. İnsanın en büyük mücadelesi kendini tamamlamaktır. Bu yolda diğer insanların yardımına ihtiyaç duyduğu gibi kimi zaman da başkalarına yardım etmekte huzur ve mutluluğu bulur. İnsan kendini sürekli geliştirdiğinde, uğruna yaşadığı bir hedefi olduğunda, sağlıklı sosyal ilişkiler kurduğunda mutlu ve huzurlu olur. Tüm bunları sağlamak mutlu ve huzurlu bir yaşamın sırrıdır ancak bunları sağlamak için verilen uğraşın kendisi de akıllı insan için büyük bir motivasyondur. Tüm bunların bize söylediği

son söz şudur kanaatimce: Mutlu ve huzurlu insan, kendini bilen insandır.

Ali Sencer GÜRLER 12-B

AİLE VE HUZUR

İnsanlar hayatları boyunca mutluluğun ve başarının sırrını arar durur. Çok önemlidir bu hayatta mutluluğu yakalayabilmek, başarının tadına varabilmek. Hayattan zevk almanın yollarını aramak, hayatın zorluklarıyla başa çıkabilecek imkânlarla sahip olmak, bilgi ve tecrübeden yana donanımlı olmak... Ama bir de huzur denen bir duygu vardır ki aslında insan neye sahip olursa olsun, maddi ya da manevi, huzur tüm bunların tamamlayıcısıdır. İç rahatlığıdır huzur, ruhun dinginliğidir. Öfkelenmeme, kendinle ve çevrenle barışık olma, insana ters gelen olaylar karşısında bile hoşgörülü olabilmektir. Büyük bir zenginliktir. Tam tersi durum yani huzursuzluk insanın içindeki öfke patlamasıdır. İnsanın hem kendi dünyasını alt üst eder hem de etrafındakileri kırar geçirir. Peki, nedir huzurun sırrı? Huzurun anahtarına sahip olan insan neleri değiştirir? Bende olsaydı bu anahtar neler yapardım mesela? Ufak şeyleri dert etmez, olumsuz düşüncelerin çığ gibi büyümesine izin vermezdim. İnsanları daha çok dinler, yakınlarımla daha fazla muhabbet ederdim. Daha sabırlı olmaya çalışırdım. Canımı sıkan bir şey olduğunda kendime bir ay, bir yıl sonra bunun önemi olup olmayacağını sorardım. Daha pozitif olmaya çalışır, kendime ve çevremdekilere daha toleranslı yaklaşırdım. Empati kurma yeteneğimi geliştirir, eleştirme isteğimi azaltırdım. Bu ve bunun gibi birçok şey yapmak isterdim. Bunların tümü huzurun birer parçasıdır. Ve her şeyden önce ailede başlar huzur. Dış dünyada ne olursa olsun, mutlu ve huzurlu bir aile ortamına girdiğim anda her şeyi unuttuğumu hissederim. Aile içindeki paylaşımlar, birlikte yenen yemekler, sıkıntı ve sorunların birlikte giderilmesi, yardımlaşma... Tüm bunlar aile içi huzura katkı sağlayan şeylerdir. En yakınımındaki insanlarla bu mutluluğu sürdürmenin en kolay yolunun anlayış, sevgi ve hoşgörü olduğuna inanırım. İşte elimde olsaydı huzurun anahtarı, bu ortamın her durumda korunmasını sağlardım. Sağlıklı ve huzurlu aile ortamı, huzurlu bir toplum yaşantısına zemin hazırlar. Bu yüzden toplumun en önemli kurumu olan aileyi korurdum elimdeki anahtarla.

İrem Selin ÖZDEMİR 9-A

Öğrencilerimiz için bir “Zaman Makinesi” icat edildi. Onlar da bu makineyi kullanarak istedikleri zamana gittiler ve tarih akışı içinde bazı olayların gidişatını değiştirdiler. Şimdi bakalım öğrencilerimiz, “Eğer öyle olmasaydı...” diyerek geçmişte neleri değiştirmişler...

YAŞASAYDI

Önümdeki kapıyı yavaşça ve temkinli bir şekilde açıyorum. Adımımı yemyeşil çimlerin üzerine atıyorum. Kocaman bir bahçedeyim. Kenarlarında iki şerit renkli çiçeklerin olduğu ince, uzun mermer yolun sonu, büyük bir sarayın girişindeki merdivenlerle birleşiyor. Üç katlı, çok pencereli, ince işçiliğin ön plana çıktığı motiflerle bezenmiş bu saray, belli ki çok özenle yapılmış. Saraya baktıkça daha bir tanıdık gelmeye başlıyor insana. Kendi çevremde bir tur atıp tekrar saraya yüzümü dönünce hatırlıyorum burayı. Dolmabahçe Sarayı'ndayım.

Zaman makinesiyle geçmişe gidip bir olayın seyrini değiştirmek için beni görevlendirdiklerinde çok heyecanlandım. Kararı bana bıraktılar. Nereye gitmek istersen oraya yollayacağız dediler ama ben hem kararsızlığımdan hem de heyecan olsun istediğimden seçimi onlara bıraktım. Aklımda birçok yer vardı. Bir savaş, ihtilal veya antlaşma gibi tarihteki kritik noktalardan birine giderim diye düşünüyordum. Dolmabahçe Sarayı aklıma hiç gelmezdi. Osmanlı zamanındayım diye düşünüyorum. Anlamak için etrafıma bakıyorum ama kuşlardan başka kimsecikler yok. Mermer yolu takip edip merdivenlere yaklaşıncaya sağ tarafta eğilmiş, çiçek-

lerle uğraşan bahçıvanı görüyorum. Kıyafetleri Osmanlı zamanına uygun değil, belli ki günümüze biraz daha yakın. Yanına gidip omzuna dokunuyorum ama hissetmiyorum. Görünmez olacağım söylenmişti zaten, şaşırmiyorum. Merdivenlerden çıkıp içeri giriyorum. Sarayda keşfe çıkıyorum. Sol tarafa dönünce büyük bir salona giriyorum. Kalın sütunlara, devasa boyutlardaki kristal avizelere, tavanlarda ve duvarlardaki işleme sanatlarına hayran kalmamak elde değil. Bunun gibi birçok odaya göz attıktan sonra konuşma sesleri duyuyorum. Seslerin geldiği odaya doğru gidip aralık kapıdan içeriye bakıyorum. Beyaz önlüklü iki adam bir yatağın ayak ucunda üzgün bir şekilde duruyorlar. Odadan içeri giriyorum ve yatağın yanına yürüyorum. Mustafa Kemal Atatürk, tam karşımda, yataкта yatıyor. Yüzü zayıflamış, solgun... Deniz mavisi gözleri kapalı, elleri buz gibi... Belli ki hastalığının ilerlediği bir dönemdeyim. Yatağın kenarına oturuyorum ve uzun uzun bakıyorum ona. Bugüne kadar onun hakkında öğrendiğim her şey bir film şeridi gibi geçiyor aklımdan. Doğumu, yaşamı, zaferleri, kahramanlıkları, inkılapları; kararlılığı, devrimciliği, vatan sevgisi, milliyetçiliği, idealistliği, ileri görüşlülüğü... Bir de ölümü... Siyah beyaz fotoğraflarda gördüğüm o odada, o yatağın başında, o solgun yüze bakıyorum. Birden duvardaki saate dönüyorum. Dokuzu üç geçiyor. Hızla kalkıyorum yataktan. Ne yapabilirim? Düşünüyorum. Bir dakika daha azalıyor zamanım. Elim montumun cebine gidiyor ve küçük bir cam şişe buluyorum. “Ne ki acaba bu?” diye düşünüyorum. Sonra kulağıma bir ses, bir kelime fısıldıyor: “İçir!” Saniyelerim kaldı. Sesi dinliyorum, Atâ'nın dudaklarını aralayıp sıvıyı içiriyorum ve bekliyorum. Saate dönüyorum, dokuzu altı geçiyor. Gözümden bir damla yaş süzülüyor. Son kez o güzel yüze bakmak için dönüyorum ve bir çift mavi göz hiç olmadığı kadar canlı bana bakıyor.

Zaman makinesinin icat edildiği bir dünyada ölümsüzlük iksirinin var olduğuna inanmak çok da zor değil. Peki, hikâyenin bundan sonrası nasıl olurdu? Mustafa Kemal, hâlâ yaşıyor olsaydı... Çocukların neşeye oyunlar oynadığı, barış ve sevgi dolu bir ülke olur muyduk? Kötü

haberler alıp kahrolmadığımız, gencecik bedenleri toprağa vermediğimiz, istediğimizi söyleyip istediğimizi yazdığımız, gülmenin uzak bir hayal olmadığı aydınlık bir geleceğe sahip olur muyduk? Bence çok daha fazlası olurduk. Peki ya sizce?

Elif GÜVEN 12-B

CÖMERT KRALİÇE

Değişik desenlerle bezenmiş, görkemli cibinlik yavaşça aralandı. Kraliçe yatağından doğruldu, kısa bir süre odasına göz gezdirdikten sonra yatağından aşağı indi. Sarayda Marie'nin haklı olarak garip bulunduğu bir adet vardı, onu o anda odada bulunan en rütbeli kişi giydirdi. O sabah orada çok kişi yoktu, bu yüzden onu hizmetçisi olan kadın giydirdi. Bu iş bittikten sonra bir alt kattaki yemek salonuna yöneldi, kocası XVI. Louis yemeğini bitirmeden yemeğine başlayamıyordu.

On altı yaşında saraya gelmişti, yarın on sekizine giriyordu. Saray her ay hayır işlerine belli miktarda para bağışlıyordu. Vakfın başkanı Marie'nin doğum gününe davet edildi. O gün saatler daha hızlı ama oldukça yavaş aktı. Muhtemelen yarın tam tersi olacaktı. Ertesi gün, akşam erken saatlerde ilk konuklar gelmeye başladı. Çok geçmeden salon kalabalıklaştı. İlk gelen konuklardan biri vakfın başkanı olmuştu. Dışarıda havai fişekler patlatıldı, salonda ise içki servisi başladı. Konuklar birbirinden değişik ve eğlenceli kâğıt oyunları oynadılar. Bunların arasında vakfın başkanı ve Kraliçe de vardı. Başkan, Marie'nin çocuksu sarhoşluğundan gece boyunca faydalandı ve o, ne olduğunu anlayamadan Marie'nin tüm servetine, oyunlardaki profesyonelliğini kullanarak kondu. Marie farkında bile olmadan çok büyük bir hayır işi yapmıştı. Bütün bunlar olurken üzerindeki kıyafetleri düzeltmeye çalışan ve her halinden ortama uyum sağlayamadığı belli olan bir genç, sessizce Marie ve Başkan'ın oyunlarını izliyordu. Çok değil bundan bir saat kadar önce, Başkan'ın yanına gelerek ona gelecekte fikirler sunan ve onun aklına kraliçeye bu oyunu oynamasını sokan kendisi değilmiş gibi, umursamaz bir tavırla kendisine, zeytinli kanepelerden ikram eden garsona gülümseye-

rek, birini alıp, ağzında tadına iyice varıncaya kadar çiğneyip midesine indirmişti. “Dünya ancak böyle düzelebilir.” diye düşündü genç. Zenginler eğer paylaşmayı bilselerdi ne açlık ne yokluk, bunların hiçbiri yaşanmazdı. “Daha eskiye gitmeliyim hmm belki de Osmanlı Dönemi’ne, kim bilir?” diyerek zaman makinesinin yolunu tuttu. Bana zaman makinesinin icat edildiği ve geçmişte bir olayı değiştirme şansı tanındığını öğrendiğimde, ne yapmam gerektiğini biliyordum. Önce bundan tam 10 yıl sonrasına giderek kendimi buldum ve ona ne yapmak istediğimi bir bir anlattım. Bana bugünün geleceğini bildiğini, söyledi ve konuştuğumuz şeyleri uygulamak için hemen zaman makinesine bindi. Önce genç ben, çocuk beni, şimdiki zamana bırakıp amacımızı gerçekleştirmek için geçmişe bir yolculuğa çıktı. Sarayda parti verilirken köşede sessizce bekleyip zeytinli kanepeleri yiyen genci kim sandınız? Tabii ki ben...

Orhan DİNÇKAN 4-B

ZAMAN MAKİNEM

Bir zaman makinesi icat edildiğini ve geçmişte bir olayı değiştirmek için onu kullanabileceğimi söylediklerinde önce inanmamıştım. Sonra ailem beni makinenin olduğu laboratuvara götürdü. Şaşırmıştım. Bana uzun boylu, oldukça iri ve keçi sakallı bir adam eğilerek: “Evet, çocuğum içinde bulunduğun dönemde eğitim sisteminin ne kadar kötü olduğunu biliyoruz, bu sistemin içinde, sıkıntıları bire bir yaşayan masum bir çocuğun bu hakkı kullanabilmesi gerektiğini düşündük. Bu yüzden iyi düşün, kendin için değiştirmek istediğin bir olayı seç ve makinenin içinde gördüğün o kocaman kırmızı tuşa bas.” Heyecandan o tuşa nasıl bastığımı bile hatırlamıyorum. Birden kendimi bir sınıfta buldum, sanki daha önce gördüğüm ama tanımadığım başka çocuklarla birlikte otuyordum. Bir adam: “Evet, artık başlayabilirsiniz.” dedi. İnanmadım zamanında beni çok korkutan ve bu yüzden heyecanlanıp çözemediğim bir sınavın tam ortasındaydım. Gülümsedim, sakinleştim ve sınavı bitirdim. Huzurla kafamı sıraya koydum. Kaldırıldığımdaysa karşımda yine o keçi sakallı adamı gördüm. Yanındakine bir şeyler fısıldıyordu. “Artık vakti geldi, onu MÖ 2200 yılındaki Çin’e gönderebiliriz. Böylelikle sınav sistemi asla bulunmamış olur.” Hazır olun çocuklar, çok yakında sınav diye bir şey olmayacak.

Zeynep Ege TEKİNARSLAN 5-D

RAMAK KALA

Bir zaman makinesi bulunduğunu ve onu kullanabileceğimi öğrendiğimde oldukça heyecanlandım. Bana hangi zamana gidip hangi olayı değiştirmeye karar vermem için 1 hafta süre tanındı. Önce çok eskilere gidip dünyanın nasıl oluştuğunu öğrenmek istedim. Sonra dünya tarihindeki en büyük savaşları düşündüm. 1. Dünya Savaşı ve 2. Dünya Savaşı zamanlarına gitmeyi hayal ettim. Ama bir çocuk olarak o kadar milletin dâhil olduğu savaşları durdurabilecek stratejiye ve tecrübeye sahip değildim.

Başka bir şeyi, benim yaşadığım döneme daha yakın ancak en azından tanıdıklarımın dinleyebileceğim ve az çok hakkında bilgi sahibi olduğum bir olayı değiştirmek istiyordum.

Çokça düşündükten sonra bir haftanın bitiminde hangi zamana dönmek istediğimi açıkladım. “16 Ağustos 1999 tarihine dönmek istiyorum.” Bunu duyduklarında çok derin bir sessizlik oldu ama kararlılıktan oldukça etkilenmiş olacaklar ki hayır, diyemediler. Güneşli sıcak mı sıcak bir ağustos öğlesi, İstanbul’da sanırım adı Kandilli olan bir yerdeyim. Onu arıyorum. Türkiye’nin Deprem Dede’si, kendimi yaz için araştırma ödevi olan bir kız gibi tanıtıyorum. Beni gülümseyerek karşılıyor Işıkkara, ona yaklaşıyor yakınlaşmaz asıl meseleyi anlatıyorum, şok geçiriyor ama çok geçmeden -sanırım tedbiri elden bırakmak istemediği için- bana inanıyor. Aceleyle yerinden kalkıp bir yerlere telefon açıyor. Hararetli bir şekilde uzun saatler boyunca birileriyle konuşuyor bense bana verilen gazozu içerek oturduğum yerde öylece olanları izliyorum. Aradan birkaç saat geçtikten sonra “Cumhurbaşkanı’m” ifadesi dikkatimi çekiyor ve konuşmaya kulak kabartıyorum. Deprem Dede’nin Cumhurbaşkanı’nı anlattıklarına ikna ettiğini düşünüyorum. Çünkü en sık kullanılan sözcüklerden biri “tahliye”. Medya kanalları aracılığıyla halk büyük tehlikeye karşı uyarılıyor. Uyarılardan belli bir süre sonra tahliye işlemi tamamlanıyor ve beklenen olay gerçekleşiyor, boş binaların domino taşları gibi yere yığılıklarını korkuyla izliyoruz, bu haliyle bile yeteri kadar üzücü. Bir yerlerden alarm sesi duyuyorum, sanki annemin sesini de. Gözlerimi açtığımdaysa yatağımda huzursuz dönüyorum, hazırlanmak için kalkarken istemsiz bir sözcük dökülüyor dudaklarımdan: “Keşke!”...

**Eylül Duygu EREN
Sancaktepe 6-A**

BABAM İÇİN

Bana bir zaman makinesi yapıldığını ve onu benim kullanabileceğimi söylediklerinde aklımdan sadece tek bir kişi geçti. O kişi, babamdı. Babamla çok iyi anlaşıyoruz ve ikimiz de basketbol oynamayı çok seviyoruz. Babam basketbolda çok iyidir. Attığı her atış genelde basket olur. Onu basket oynarken izlemeyi çok severim. Gözlerindeki heyecan, hareketlerindeki serilik ve her basket isabetindeki o mutluluk, beni de kısıkrak sarıverir. Eğer kötü bir gün geçirmişsem bu sayede birden kendimi iyi hissederim. Bu yüzden beni bu kadar mutlu eden adamı ben de sevindirmek istedim. Zaman makinesini bu amaçla kullanacağım ve babamın çocukluğuna gideceğim. Dedemlerin evini hiç böyle hatırlamıyorum. Sanki siyah-beyaz duvarlar birden rengârenk oluverdi. Çok sonra önlerinde duran küçük çocuğu gördüm. Oldukça üzgündü. Makinenin ses ayarlarıyla oynadım ve işte onları duyabiliyordum. Dedem o üzgün çocuğa: “Anadolu Efes antrenörünün sana söyledikleri umrumda bile değil, seni İstanbul’a yollayamam.” diyordu. Babaannem ise sessizce olanları izliyordu. Küçük çocuk ağlıyordu. Dedem devam etti: “Boşuna ağlama oğlum, beni de anla lütfen! İstedikleri kadar burslu bir okula yollasınlar seni, ben seni gözümün önünden ayıramam.”, çocuk omuz silkti ve odasına doğru koştu. Epey bir süre ağlamaya devam etti. Makinenin görünürlük ayarlarıyla oynadığımda birden kendimi odanın ortasında buldum. Çocuk beni karşısında görünce korkuyla ve heyecanla karışık bir çığlık attı. Onu sakinleştirdim ve oraya ne amaçla geldiğimi anlattım. İnanmakta zorlansa da onun hakkında o kadar çok şey biliyordum ki çaresiz kaldı. O gün yaptığım konuşmayla onu ikna ettim. Anlattıklarımın faydalanarak bir gece basketbol antrenörünün de yardımıyla İstanbul’a gitmesini sağladım. Olayı duyan dedem, çılgına döndü ve soluğu İstanbul’da aldı. Geldiğindeki kızgınlık; ortamı, okulu ve öğretmenleri tanıyınca yerini birden sakinliğe bıraktı. Uzun konuşmalar sonucu dedem, babamı buraya yollamaya ikna oldu. Babam şimdi çok ünlü bir basketbolcu ve her şeyden önemlisi artık gerçekten mutlu.

Emir BAŞAĞALAR 8-D

“Çocuklar sözlerinizi değil, ayak izlerinizi takip eder. Bıraktığınız izlere dikkat edin!” sözünden yola çıkarak öğrencilerimizin hayatta kimin ya da kimlerin izlerini takip ettiklerini anlatmalarını istedik. İşte öğrencilerimizin takip ettiği izler...

TAKİPÇİ

Küçüktüm, hâlâ küçüğüm. Ne kadar büyüsem de hep biraz eksik olacağım, öğrenmem gerekenler olacak. Yeri gelecek dizlerim kanayacak, yeri gelecek gözlerim nemlenecek, yeri gelecek şen kahkahalarım duyulacak. Bu serüveni yaşarken herkes gibi benim de ardında bıraktığı çakıl taşlarını toplayarak her adımını takip ettiğim ve kovama bir çakıl taşı daha koyduğum biri var.

Sözler bir kulaktan girip diğer kulaktan çıkmak için vardır sanki. Belki de o yüzden gece geç saatlere kadar dışarıda kalma, yalan söyleme, kurallara uy gibi söylemler çok da dikkate alınmaz. Ben hayat serüvenimi yaşarken benimle paralel olarak bir hayat daha akıp gidiyordu. Gözümün önünde yaşananlar, bana günlerce gecelerce söylenenlerin beyazperdeye aktarılması gibiydi. Başrolde de abim vardı. O, düşe kalka yürürken hayatta ben de onun gölgesi gibi onu takip ediyordum. Hayata bakış açısıyla, idealleriyle model edindiğim o mükemmel olarak gördüğüm abim hatalarından tek tek geçerken sözün vücut bulduğu anları yaşıyordum. Abimin hayatına derin derin çizilen çizgileri takip ediyordum artık aynı çentiklerin benim hayatıma atılmaması için.

Gizem İBRİŞİM 12-B

TAKİPTEYDİM

Küçükken neye sahiptik ki? Hepimiz geriye baktığımızda o koskocaman dünyamızda çok fazla da bir şeyimiz yoktu aslında. Belki birkaç oyuncak bebek, arabalar, toplar... Sadece o kadar ama hepimizin hayalleri vardı. Kimimiz büyüüp oyuncu olmak, kimimiz büyüüp doktor olmak istiyordu, kimimiz ise başka hayaller peşindeydi. Tabii ki bu hayalleri oluştururken sadece iyi yönleri aklımıza geliyordu çünkü dünyanın en iyi penceresinden bakmak ustalık alanımızdı. Bu pencerelerden bakardık ve çoğumuz laf dinlemezdik. Yapma derlerdi, yapardık. Koşma derlerdi, koşardık. Bunları neden yaptığımız konusunda tek bir şey biliyorum o da bizlere yani çocuklara laf geçirilmesi zordu, çünkü biz ne bulduysak onu istiyor ne duyduysak onu söylüyor ne gördüysük onu yapıyorduk. Bunlardan en önemlisi de kesinlikle görmektir. Hepimiz küçükken birini örnek almışızdır, o örnek aldıklarımız genelde yanı başımızdadır çünkü en çok onlara tanık olurduk. Ben de örnek alma

konusunda çok da uzağa gitmedim, annemi örnek aldım. Hep onu izledim. Neden mi? Çevremdeki en iyi ayak izi ondaydı çünkü. O güçlüydü, kararlıydı ama en önemlisi o bir gün bile gelip bana “yeter artık, vazgeç!” demedi. Arkamdaydı ne zaman baksam ne yapsam hep oradaydı ama şimdi çok daha

farklı her şey, kimseyi örnek almıyorum. Annemin izinden gidip büyüdüm ama artık kendi ayak izimin peşindeyim çünkü hiçbirimiz başka bir insan olamayız zorlasak da istesek de olamayız. Başkalarından ilham alırız ama içimizdekilerden hiçbir şey kaybetmeyiz. Yönlendiriliriz ama aslında gitmek istediğimiz yön bellidir. Yol, bir iz takibiyle başlar arkadan gelenlere bayrak teslimi için hiç ayak basılmamış bir alan bulunur. Asıl önemli olan da o dur aslında, özgün olmak, özgür olmak. Çünkü kimsenin ayak izi başkasıyla aynı olamaz.

Burçe KAYA 11-B

AYDINLIK YOLDAKİ İZLER

Ardımızda bıraktığımız izlere ne kadar dikkat ediyoruz. Bıraktığımız izleri kimler takip edecek, hiç düşünüyor muyuz? Çocuklarımız, onların arkadaşları, çocuklarımızın çocukları... İz bırakanlar, izleri takip edenlerden daha önemli değil midir? Hayatımızda bize iz bırakan olayları iyi ya da kötü olaylar diye ikiye ayırmak mümkündür. Ne kadar çabalasanız da unutmak isterseniz de unutamayacağınız, kaçamayacağınız kötü izler ya da hatırlanıp neşelendiren iyi izler... Bu izleri bırakan insanlar da hiç unutmayacağımız, aklımızdan çıkarmayacağımız insanlardır.

Hayatımızda en büyük ve en derin izleri annelerimiz bırakır bence. Hayatımızın hangi evresinde olursak olalım bırakılan o derin izlerin hep takibinde oluruz aslında. Annelerin bıraktığı izleri iyi ya da kötü olarak ayırmak istemiyorum ama annelik sorumluluklarını tam anlamıyla kavrayamayanlar çocuklarının hayatında maalesef kötü izler bırakmakta çünkü onların seçtikleri yollar çocukların da seçeceği yollar arasında olmaktadır. Kendine olan güveniyle, hayattaki seçimleriyle, bakışıyla, gülüşüyle benim izini takip ettiğim ve kendimi çok şanslı hissettiren annemdir. Yürümeye başladığım bu yolu aydınlatan, sağlam adımlar atmamı sağlayan annemdir.

Almira Buse ERDOĞAN 12-B

Duru Lal Arslan: Okulumuza hoş geldiniz, bizimle röportaj yapmayı kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederiz. Hazırsanız röportajımıza başlayalım.

Ayla Çınaroğlu: Ben teşekkür ederim, beni okulunuza davet ettiğiniz için. Hazırım, başlayabiliriz.

Duru Lal Arslan: Bir söyleşinizde yazar olmaya çocuğunuz olduğu vakit karar verdiğinizizi söylüyorsunuz. Size göre anne olunca mı çocuklara söylenecek şeyler artıyor ve çocuklar o zaman daha çok anlaşıyor?

Ayla Çınaroğlu: Anne olduğunuz zaman evet, söylenecek şeyler artıyor. Belki birikiyor, birikmiş bazı duygular oluyor ama daha çok bir şeyin farkına varıyorsunuz.

Kendi çocukluğunuzda olan şeyler, çocuklarınızın çocukluğunda olan şeyler ve bugünkü genel durum. Ben, çocuklarım olduğu zaman onlara kitap okumak istedim. Tabii ki bir insanın yetişmesinde kitabın çok büyük önemi olduğunu anlamıştım. O yüzden çocuklarıma kitap almak istedim. O zamana kadar çocuk kitaplarına eğilmemişim çünkü kendi çocukluğumda, çocuk kitapları çok fazla bulunmadığı için yetişkin kitaplarını okuyarak kendimi geliştirdim. Çocuk kitaplarının önemini işte o zaman fark ettim. O zaman kitapçılarda çocuk kitaplarının olmadığını gördüm. Bundan altmış beş yetmiş sene öncesinden söz ediyorum. O zaman ben yazan ve okuyan bir insan olarak bunun bir kere ülkeme borcum olduğunu hissettim. Borcunu ülkesine nasıl öder bir insan, bu ülkede eğitim görüyoruz,

bunun karşılığını vermeliyiz diye düşünüyorum. Nasıl verebiliriz karşılığını? Yapabileceğimiz en iyi şeyi yaparak. Yeteneklerim, isteklerim neleri yapmamı sağlıyor diye düşünüp yapabileceğim en iyi şeyi yaptım. Çocuklara kitap yazabileceğimi anladım ve bu yazın alanındaki boşluğu gördüm. Başta kendi çocuklarımdan yola çıkarak ama sonra ülkemizin bütün çocuklarını düşünerek yazmaya başladım.

Tuna Aydemir: “Mago” adlı kitabınızda: “Ama çocuklar? Onlar kötü değildi. İyilik ve kötülük dünyasını büyükler atıyordu çocukların içine, büyükler öğretiyorlardı. Hayvanlarda ise iyilik ve kötülük yoktu, doğallık vardı yalnızca. İyilik de kötülük de insanların geliştirdiği şeylerdi.” diyorsunuz. İyilik ve kötülük kavramlarını çocuklara öğreten

büyükler, çocukların kötülüğü bölüp iyiliği seçmeleri için nasıl bir yol izlemeliler?

Ayla Çınaroğlu: Galiba biraz eğitimden geçiyor her şey. Gerçekten öyle ama eğitim direkt eğitim olmalı. “Bak kötülük yapma, iyilik yap.” demek pek anlamlı değil ancak bunu doğal hayat içinde çocuklarımıza örneklerini göstererek anlatmanın çok daha etkileyici olduğunu ve bu konuda edebiyatın çok büyük bir önem taşıdığını düşünüyorum.

Duru Lal Arslan: Bir çocuk duyduğunun % 20'sine, gördüğünün % 80'ine inanır. Eğer güzel bir kitap, güzel bir resimle tamamlanıyorsa o çocuk o kitabı gerçekten sever. Çünkü resimlere bakarak bile çocuk öyküler üretebilir, hayallere dalabilir ve anlatım gücünü geliştirebilir, düşüncesinden hareketle, aynı zamanda bir grafiker olarak sizce çocuk kitaplarındaki iç ve dış resimler ne kadar önemli?

Ayla Çınaroğlu: Çok önemli, çocuklarımız her zaman güzel ve iyi şeyler görürlerse dünyalarını ona göre kurarlar. Yani çok iyi resimlerle karşılaşmış, çok iyi müzikler dinlemiş, çok iyi edebiyat yapıtlarıyla büyümüş bir çocuk kötüyü gördüğünde onu algılayabilir ve hayatta hep seçici davranır. Çocuklarımıza hep güzel şeyler verelim ki onlar güzel şeylere alışsınlar çünkü çoğu şey alışkanlık yaratıyor hayatta. Bir kötülüğü yapmaya alıştırsanız çocukları, hayatlarını o şekilde biçimlendiriyorlar. Kitaplardaki resimler de buna dâhil tabii ki çok kötü resimlerle yapılmış bir kitap herhalde iyi bir örnek veya doğru bir yönlendirici olmaz.

Tuna Aydemir: Çocuk, avuç içlerinden öpülmemiş hayatın kirletilmemiş tek resmidir belki de. Zira hayatın içinde her şey bir şekilde masumiyetini kaybetmiştir! Onları bu karmaşanın içinde sağlıklı büyütecek olan ise onların kalbine dokunacak kitaplardır. Siz başarılı ve deneyimli bir yazar olarak yazdığınız kitaplarda en çok üzerinde durduğunuz yani özellikle yansıttığınız konu, vermek istediğiniz mesaj nedir?

Ayla Çınaroğlu: Zor bir soru bu, tabii bir

çocuk kitabı yazarı eserlerinde özellikle birçok mesaj vermeye çalışır. Hatta bu durum kendiliğinden gelişir. Şu mesajı vereyim diye zorlamak doğru değildir zaten. Doğru bir şey yapıyorsanız onun içinde birçok mesaj vardır. Ama benim çocuklarda olmasını istediğim şey aslında kendi çocukluğumda eksikliğini hissettiğim bir şey: Açık olabilmenin eksikliğini hissettim hep çocukluğumda, yani kendini dışı vurabilmenin eksikliğini hissettim. Çünkü ben çok içine kapanık bir çocuktum, içimden geldiği gibi konuşuyordum. Şimdi bakıyorum, çocuklar çok daha rahat; içinde, dışında her şeyi söyleyebiliyor, konuşabiliyorlar. Şimdi istiyorum ki çocuklar daha açık olabilsinler, düşündüklerini söyleyebilsinler ve o anlamda da hayatı algılayabilsinler. Vermek istediğim mesaj belki de bu: Çocuklar; özgür, rahat ve açık olabilsinler hayatta.

Duru Lal Arslan: Çocukların küçük yaşlarda okuma alışkanlığını kazandıklarını ancak bu alışkanlığı büyüdükçe kaybettiklerini görüyoruz. Okullarda kitabı sevdirmeye, okuma alışkanlığı kazandırma amaçlı söyleşiler yapan bir yazar olarak siz, bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz? Sizce bunun önüne geçmek için neler yapılabilir?

Ayla Çınaroğlu: Burada bir hata var bence çocuklar okul döneminde okuma alışkanlığı kazanıyorlar da sonra mı unutuyorlar? Böyle olmaması gerek, yani bence böyle değil. Okuma alışkanlığı kazanmış, okumanın tadını almış bir insan büyüdükçe bunu kaybetmez diye düşünüyorum. İnşallah benim düşündüğüm gibidir bu. Kaybederlerse çok yazık olur çünkü bu öyle bir alışkanlık ki düşünün; değerini çok iyi bildiğiniz, sevdiğiniz, alıştığınız bir şeyden nasıl vazgeçersiniz? Önemli olan o alışkanlığı kazanabilmek ama “Öğretmen ödev verdi, bu ay beş tane kitap okunacak!” diye değil, gerçekten bir şeyler algılayarak, okumanın keyfini alarak okumak... Çocuklarımızın bunu içselleştirmesini sağlamak gerekiyor. O zaman çocuk okumaktan vazgeçmeyecektir. Çünkü edebiyat dünyası sürekli yenilenen bir şey, her gün yeni yazarlar katılıyor bu dünyaya ve her gün daha önce hiç duymadığımız eski yazarları

keşfediyoruz bu dünyanın içinde. Yani, ucu bucağı olmayan bir okyanustur edebiyat alanı. Bir insanın bütün kitapları okumuş olması zaten mümkün değil ama sürekli yeni alanlar, yeni kitaplar ortaya çıkıyor. Benim hâlâ baş ucumda yığılı kitaplarım var. Keşke daha çok zamanım olsa da hepsini okuyabilsem. İnsanların böyle düşünmesini sağlamak için çocukken bu tadı almaları gerekiyor herhalde. Bunu başarabilirsek ne mutlu bize, o zaman çok daha nitelikli bir toplum olacağız, diye düşünüyorum. Bugün eksikliğini hissettiğimiz bazı şeyleri o zaman daha çabuk karşılamış ve yerine getirmiş olacağız.

Tuna Aydemir: “Her gün postadan çıkan, özensizce yırtarak açtığımız sonra da çöpe attığımız zarflar... Oysa ‘zarf’, düz bir tabaka kâğıttan çok farklı; iki katlı ve üç yanı kapalı bir kâğıt nesne. İlginç biçimler üretmek, üretirken el becerisi ve düşlem gücünü geliştirmek için küçük bir fırsat.” şeklinde “Zarfogami” adlı kitabınızın çıkış noktasını ifade ediyorsunuz. Sizce günümüzde çocuklar, hayattaki ayrıntıların farkına varıp bunları birer fırsat olarak değerlendirebiliyorlar mı?

Ayla Çınaroğlu: Pek sanmıyorum ama şimdi okullarımızda uygulanan yeni beceri derslerimiz var. Zannediyorum bu derslerin çocuklara bir miktar katkısı oluyor. Bu dersler, çocukların el becerilerini geliştirebiliyor. Eğer ki bu dersler düzgün bir şekilde uygulanıyorsa ya da çocuklar bunun farkına varabiliyorsa çocukların ayrıntıları fark edebilmesi anlamında mutlaka faydası oluyordur. Bahsettiğin zarfogami ise kâğıt katlama becerisi biliyorsunuz. Japonlar bunu çoktan uyguladılar. Origami sanatları var ve daha pek çok şey yapıyorlar. Biz de farklı bir şey yapabiliriz, diye düşündüm. Ben, zarfları katladım mesela siz başka bir şey bulabilirsiniz. Başka bir şeyden yararlanıp değişik bir şey yapma becerisi edinebilirsiniz. Uğraşabilirsiniz boş zamanlarınızı verimli geçirebilmek için ki boş zaman diye bir şey kabul etmiyorum zaten. Beynimiz hiçbir koşulda durmuyor. Bilmiyorum, ben bir türlü durduramıyorum onu. Yatıyorum, uyuyayım diye beynime diyorum ki: “Dur

artık çalışma!” ama o kendi kendine çalışıyor. Yani böyle bir yeteneği var beynin. O zaman onu olumlu işlerde kullanalım, becerebileceğimiz şeyleri düşünelim. Her şeyden olumlu yararlanmak lazım, beynimizden de ellerimizden de değil mi? Neler neler becerebiliyor bu ellerimiz.

Duru Lal Arslan: “Mago” adlı romanınızda Mago’ya hak veren Erdem Öğretmen insanlık adına Mago’dan özür diler. Siz büyükler, biz çocuklardan insanlık adına hangi konularda özür diliyorsunuz?

Ayla Çınaroğlu: Çok konu var özür dilemek istediğim. Her şeyden özür dilemek gerektiğini düşünüyorum. Kestiğimiz ağaçlardan, kötü davrandığımız hayvanlardan, gereksiz yere tükettiğimiz nesnelere, çöpe attığımız her şeyden özür dilemek gerektiğini düşünüyorum. Çünkü hepimiz, bu dünyaya ait varlıklarız, hepimiz birer organik maddeyiz aslında. Hatta taşlardan bile özür dilemek gerektiğine inanıyorum. Çünkü taşları da yavaş yavaş tüketiyoruz. Kaz Dağları’nda birkaç yüzyıl önce bir taş ocağında, granit sütunlar yapılmış ve bu sütunlar oyulup başka ülkelere gönderilmiş. Bugün hâlâ gittiğinizde görebilirsiniz ki yarı oyulmuş ya da tamamen oyulmuş bekleyen pek çok granit sütun var. Biz böyle taşları da yok ediyoruz. Petrol, madenler, hepsini tüketiyoruz. Onlardan da özür dilemek gerektiğini düşünüyorum. Evet, bunlar canlı değil belki ama biz tüketmeye devam ediyoruz. Havayı, suları tüketiyoruz, kirletiyoruz. Dünyadan özür dilememiz gerekiyor aslında çünkü biz dünyayı kullanıyoruz ve eskitiyoruz. Eskiyen bir şeyde tükenme yoluna girmiştir. Ayakkabımızı giyip eskitiriz sonuçta bir gün artık giyilmez hale gelir ki onu bile eskidi diye çöpe atarız. Bunlardan hep özür dilemek lazım, o ayakkabının yapımında kullanılan varlıklardan ve o ayakkabı için emek verenlerden. Tükettiğimiz hayvanlar var, bitkiler, ağaçlar, lifler var. Bunların hepsi dünyaya ait varlıklar ve biz de onlardan biriyiz bu yüzden insanlardan da özür dilemeliyiz. Çünkü öyle çocuklar var ki onlar için hiç emek verilmemiş, hiç eğitim alamamış... Bu onların suçu değil, onları özel okullarda okutmadıysak, onları

iyi besleyip sağlam bir gövdeye sahip kılamadıysak bu kimin suçu? Bu, bizim suçumuz, toplumumuzun suçu! Onlardan özür dilememiz gerek bence. Bilmiyorum, fazla mı romantik düşünüyorum?

Tuna Aydemir:

“Tut beni kollarımdan kaldır
Sırtına oturt” dizeleriyle başlıyor “Güzel Bulut” adlı şiiriniz, bir kaçıp gitme arzusu var bu şiirinizdeki sözcüklerde ama sözcüklerin ardı hep eve dönme telaşı içinde. Tecrübelerle dolu yaşamınızda, o bulut sizi nerelere götürdü, kimlerle tanıştırdı, “evim” diye tabir ettiğiniz yere dönerken umduklarınızı bulabildiniz mi hayatta?

Ayla Çınaroğlu: Çocuklar çok entelektüel sorular bunlar. Ben bunlara nasıl cevap vereceğim, bilemiyorum. Evet, hepimizin ev diye tabir ettiği bir yer vardır, gitmek ve dönmek istediği bir yer... Evimiz hep dönmek istediğimiz yerdir. Ne kadar eksik olsa da bizim bütün arzularımızı karşılamıyor olsa da evimiz biraz da kendimizdir. Kendimizi orada buluruz ancak. Bulutlar bizi evet, bir yerlere götürüyor bazen. Aslında sanat böyle bir şeydir. Sanatın bütün kollarında hep bir bulutun üstüne biner, bir yerlere gideriz. Bir şair, bir ressam düşünün. O, öyle bir resim yapar ki yeryüzünde öyle bir şey yoktur ama orada kendisine bambaşka bir dünya açılır. Bir roman başlı başına farklı bir dünyadır. Gidilmek ya da dönülmek istenen bir yerdir. Yani olumsuz bir çevre tasvir ederse yazar o, dönülmek istenen bir yer olur sanırım. “Aman, bir an önce dünyama döneyim.” dersiniz böyle bir durumda. Sanatta vardır bunlar, bu kaçışlar daha çok sanatın kapsamında vardır.

Duru Lal Arslan: “Küçük Mor Balık” adlı öykünüzde oldukça mutsuz bir balığın kendisiyle arkadaş olmak isteyenleri nasıl reddettiğini anlatıyorsunuz. “Minik Yeşil Kurbağa” adlı öykünüzde ise istemeden aslanın kuyruğuna basan ve onu çok kızdıran küçük kurbağanın neler yaşadığını öğreniyoruz. Hayatın gerçeklerini biz çocuklara yansıtmak için eserlerinizde kullandığınız renkler ve hayvanlar sizin için neleri temsil ediyor, neden büyük mavi

bir balık değil de küçük mor bir balık, bu kavramları belirlerken nelere dikkat ediyorsunuz?

Ayla Çınaroğlu: Yazarın uydurukçuluğuna bağlı. Yani yazar, o anda neyi uydurabilmişse onu yansıtır. Mor balık olmayabilirdi, olabilirdi, küçük turuncu bir balık da olabilirdi. Fazla da bir şey değişmezdi. Ne değişirdi? Karşılaştığı balıklar değişirdi. Birlikteliğin, arkadaşlığın önemi aynı kalırdı. Orada sadece renk değişirdi. Bunlar önemli değil. Önemli olan anlatmak istediği şeydir yazarın. Yazar anlatmak istediklerini verebilmek için bir şeyler uydurur. “Mago” diye de bir şey yok biliyorsunuz öyle konuşabilen bir hayvan da yok ama yazar söylediklerini anlatmak için öyle bir kavrama gerek duymuş demek ki. Hayvanların da bir canı ve duyguları var. Bunu yansıtmak için bir hayvanı konuşturuyorsun. Yazarlar bunu hep yaparlar.

Tuna Aydemir: Engelliler için pek çok çalışmaya imza atan, bu konunun farkında olup toplumda farkındalık yaratmaya çalışan bir yazar olarak sizce asıl engelli kim? Türk Dil Kurumunun açıkladığı gibi, “Vücudunda eksik veya kusuru olan” mı yoksa engelli görünmeyen biz engelsizler mi?

Ayla Çınaroğlu: Çok güzel, harika bir soru bu. Ne yazık ki çoğumuz engelliyiz, gövdemizde organlarımızda bir engel olmasa bile çoğumuz engelliyiz. Anlayış engeli içindeyiz. Karşımızdakini ne kadar anlayabiliyoruz, onlara ne kadar hak tanıyabiliyoruz, farklılıklara karşı nasıl bir duygu içindeyiz? Pek çok engelli insanla siz de karşılaşıyorsunuzdur çocuklar, siz onları engelli olarak görmezsiniz de başka türlü görürsünüz. Bu; anlayışsızlık, kişiliksizlik, eğitimsizlik olarak görülür ama bunlar sonuçta hep bir yerde engelliliktir. Bence organsal engelin belli bir tanımı var, kimisi telafi edilebilir kimisi ile bir hayat devam ettirilebilir. Ama bazı engellilikler, işte bu içsel engeller olumsuz şeylere sebep olabiliyor. Çünkü o engelliler size baskın çıkıp sizi yönetmeye kalkabiliyorlar. Bu anlamda da onlardan zarar görebiliyoruz.

Duru Lal Arslan:

“Ey zaman, bilmez misin ettiğin kötülükleri Sana düşer azapların, tövbelerin beteri Alçakları besler, yoksulları ezer durursun Ya bunak bir ihtiyarsın ya da eşeğin biri” **diye açıklıyor Ömer Hayyam “zaman” olgusunun kendisindeki yansımasını. Siz de “Olmayan Zamanda Bir Ada” adlı eserinizde “zaman”ı bir masala benzetip “hiç olmamış, olmayacak bir şey” olarak adlandırıyor sunuz. Gerçekten, nedir “zaman”?**

Ayla Çınaroğlu: Zaman nedir? Yani bu kadar zor soru sorulur mu? Zaman birçok şekilde değerlendirilir, herkes farklı düşünebilir ama ben zamanı olmayan bir şeye benzetirim. Çok felsefi ve olumsuz bir nitelendirme olacak belki ama zaman olmayan bir şey, atamazsın satamazsın, gözle göremezsin... Olmayan bir şey ama var, şu yaşama sürecimize 'zaman' diyoruz.

Tuna Aydemir: “Veli'nin Kurabiyesi” kitabının kahramanı Veli, elinde kocaman bir kurabiye ile bahçeye çıkar. Kurabiyesini arkadaşları Ali'yle paylaşır, sonra kalanını Çomar'la, sincapla ve minik kuşla... Paylaşa paylaşa geride minicik bir parça kalsa da Veli mutludur.

Her şeyin çabuk tükendiği toplumumuzda günümüz çocuklarının Veli gibi paylaşmanın tadına varabildiklerini düşünüyor musunuz?

Ayla Çınaroğlu: Sanmıyorum, paylaşmanın tadına varabilmek için bazı şeylerde eşitlik olması gerekir. O nasıl olacak, onu da bilmiyorum. Paylaşmayı öğrenmemiz lazım bence ama öyle bir toplum olmalı ki bunun için, herkesin paylaşmaktan bir şeyler anlayabilmesi gerekiyor. Bir insan sırf paylaşıyorsa başka biri de sırf toplayıcıysa “Her şey benim olsun.” diyorsa o zaman eşitlikten

bahsedemeyiz bu dünyada. Biz çocuklarımıza paylaşmayı öğretmeye çalışıyoruz ama paylaşmayı bilmeyenler de var. Onun için de toplumda bence öncelikle eğitim birliği olması gerek. Herkesin paylaşmayı öğrenmesi lazım. O zaman hiç kimse aç kalmaz, dağlar kadar servet sahibi olanlar da olmaz. Eşitlik sağlanabilir.

Duru Lal Arslan: İletişim, yaşamın vazgeçilmez bir ögesidir. “Keçi Masalı”nda köylülerin inatçılıkları yüzünden birbirlerine saygı ve sevgiyle yaklaşmadıklarını, birbirlerinin duygularına önem vermediklerini, sadece kendi düşüncelerini dayattıkları için ilişki kuramadıklarını anlatıyorsunuz. Köylüler ancak boğa tehlikesi karşısında, saygı ve sevginin olmadığı, sadece rekabet duygusunun yaşandığı ilişkilerin ne kadar tehlikeli olduğunu bilince varırlar. Bu sayede de yardımlaşmayı ve iletişim kurmayı öğrenirler.

Günümüzde insanların birbirlerinden bu kadar kopuk olmasını nelere bağlıyorsunuz? Çocukların iletişim kuramayan bireyler olmaması adına neler önerirsiniz?

Ayla Çınaroğlu: Aslında bu öykü çok daha büyük bir esinle bana geldi. Sadece bir köy olarak değil, bütün dünyayı düşün. Cevat Şakir Kabaağaçlı, (Halikarnas Balıkcısı) adlı yazarımızın yaşadığı bir olaydan yola çıktım. Orson Welles radyodan bir anons yapıyor: “Merihliler, dünyayı işgal etti. Hazırlanın!” ve bir anda dünyada çok büyük bir iletişim ağı oluşuyor. Ne yapabiliriz, şeklinde. Fakat sonrasında bu haberin gerçek olmadığı ortaya çıkıyor. Bunun üzerine Cevat Şakir Kabaağaçlı: “Tüh yahu! Bu fırsatı da kaçırdık.” diyor. Neden? Eğer gerçekten Merihliler dünyayı işgal etmiş olsaydı bütün dünya bir araya gelecek ve güçlerini birleştireceklerdi. Onlarla savaşabilmek için kendi aralarındaki savaşlar, çekişmeler, çıkar kavgaları sona erecekti ve topluca dünya Merihlilere karşı gelecekti. Bahsettiğiniz masal bu hikâyeden ortaya çıktı. İnsanların bir tehlike karşısında birleşmeleri gerekiyor. Neden sırf tehlike var diye birleşsin? Neden normal zamanda hiçbir sebep olmaksızın insanlar birlik olmasın? Keşke... Belki bir gün gerçekten böyle bir tehlike olursa bir araya gelinir. Bir deprem olduğu zaman nasıl yardıma koşuyoruz bütün dünya için... Her zaman geçerli olmalı bu!

Tuna Aydemir: Yaşam bazıları için doğadan kopuk, yüksek binalarda, kutu dairelerde, sanal çevrelerde, güvenilirli sitelerde steril bir şekilde; birçok kişi için de savaşlar, kayıplar, yıkımlar ve güvensizlik içinde sürüyor. İki farklı kutup yer alıyor hayatta ve çocuklar buldukları çevreye göre yetiştiriliyor. Biri diğerinin yaşantısını bilmiyor. **Siz farklı hayatlara sahip çocukların hayat dünyasına girmek, onların dilinden konuşmak, ilgilerini canlı tutmak adına kitaplarınızda nasıl bir yol izliyorsunuz?**

Ayla Çınaroğlu: Bilmiyorum ki... Çaresizim, yapabildiğimi yapıyorum. Ne kadarını yapıyorum, ne yapıyorum gerçekten bilmiyorum. Ama yarının çocukların kurgusuna bağlı olduğuna inanıyorum, bunu anlayan,

bunu genişleten, bu fikri doğrulayan çocuklar olacağına inanıyorum. Çünkü yarının hâkimi, doktoru, avukatı, öğretmeni sizlersiniz. Bizim yapamadıklarımızı sizler yapacaksınız. O yüzden her şeyi dört boyutlu düşünmemelisiniz. “Bana ne!” dememelisiniz, dememeliyiz, dememeye çalışmalıyız.

Duru Lal Arslan: Eserlerinizin olumlu bir bakış açısıyla sona erdiğini görüyoruz. Gelişme bölümlerinde insanların hırsları, aç gözlülükleri kısacası olumsuz özellikleri ortaya konuyor; sonuç bölümlerinde ise iyiliği temsil edenlerin gücü karşısında kötülüğün gücü kalmıyor. Eserlerinizdeki karakterler iyiden, güzelden yana. Denilebilir ki Ayla Çınaroğlu'nun olmasını dilediği dünyada hiçbir kötülüğe yer verilmiyor.

Ne yazık ki gerçek hayat böyle değil, kötüler de kazanabiliyor. Bunu, çocukları üzmemek ya da onlara umut vermek adına yapıyorsunuz? Çocukların da hayatın gerçekleriyle tanışmaları gerektiğini düşünmüyor musunuz?

Ayla Çınaroğlu: Yazarın ne yazık ki böyle bir zorunluluğu var. Şimdiden çocuklara: “Çocuklar, dünya çok kötü bir yerdir. Bütün haklarınız elinizden alınabilir. Siz de bunlara karşı koymak için kötülük yapın” mı diyelim onlara, diyemeyiz. Böyle bir mesaj vermeye hakkımız yok. Çocuklara güzel şeyler verirsek güzel şeyler yapacaklar. O amaçla kötülükleri görmezden gelmek değil yaptığım, onlar zaten var ve çocuklar onları er ya da geç görecekler hayatta. Kitaplarımızda da o kötülükler zaman zaman yer alıyor ama sonunda kazanması gereken her zaman iyilik olmalıdır. Tarihte de vardır kötülük ve iyilik kavramları, bütün bunlar birlikte yaşanır ama hepsinin oluşum sürecinde insanların etkisi vardır. Onun için çabalarımızı iyilik için harcayalım ki kötülükler yavaş yavaş silinsin, ortadan kalsın.

Tuna Aydemir: “Tülüş” romanınızda Şair Melih, bize yazarlığın sorunlarını anlatıyor. Örneğin şairliğin para kazandırmadığı görülüyor. İlgisizlikten umudunu kaybeden bir şair bir televizyon programı sayesinde ilgi görüyor ve televizyonun kısa sürede

şöhret kazandırma boyutuna dikkat çekiliyor. Ödül kurumlarının ve şöhretlerin sahiçiliğine yönelik bir eleştiri de söz konusu.

Çok sayıda ödüle sahip bir yazar olarak ödüllerin yazarlığınıza etkisini değerlendirir misiniz? Şöhrete bakış açınız nedir?

Ayla Çınaroğlu: Çocuklar ne kadar ayrıntılı sorular bunlar. Bir yazar, bir eleştirmen gibi gayet muhteşem sorular çıkarmışsınız, gerçekten kutluyorum! Evet, böyle bir şey var. Şöhret demeyelim de buna toplumda var olabilmek çabası diyelim. Bir insan çaba gösteriyorsa, bir şey için çalışıyorsa onun karşılığını alabilmek ister. İyi bir şey yapılmışsa mesela, biri bir fincan yapmışsa bunu herkesin görmesini ve “Aaaa ne kadar güzel yapmışsın! Bakalım içimi de rahat mı?” eleştirisini almak, görmek ister. Bir yazar da şiir yazıyorsa onun karşılığını görmek ister. İyi mi yazıyorum, diye merak eder. Yazarlığımız hep böyle olmuştur, yazarlara soracak olursan bu soruyu yine aynı cevabı alırsın. Nasıl yazarlığa başladın, sorusunun cevabı genellikle benimkine benzer olur. Yazmaya başladım, yazılarımı yarışmalara gönderdim, ödül kazandım. Ne güzel diye düşünüp bundan sonra da yazmaya hep devam ettim. Çünkü hiçbir karşılık göremezseniz sürdürmezsiniz yazmayı yani mesleğinizi. Olumlu eleştiriler almanız gerekir devamlılığınız için. Şöhret, insandan insana değişir. Olumsuzluğu da olumsuzdu da var. Mesela Galata Kulesi'ni satan bir adam vardı. Onun gibi kötü örnekleri de var şöhretin. Televizyonda görüyorsunuz bunun başka örneklerini ama ben çocuğumun böyle olmasını istemem. Dilemem böyle bir şöhreti eğer tanınacaksa onurlu bir şöhreti olsun çocuğumun. Böyle olunca güzel bir şey şöhret, ben bugün bu okulda çok meşhürüm, çocuklar beni tanıyorlar. Aman, ne mutlu bana! Onlara iyi bir şey verdiğim için çok mutluyum, beni kötü bir şöhretle tanımalarını istemezdim, Allah korusun. Düşünsenize dünyada herkes beni tanısin ama katil olarak böyle bir şeyi kesinlikle istemem. Çocuklar gerçekten kutluyorum beni terlettiniz, zor sorular sordunuz. Başarılar diliyorum hayatınızda. Belki de gazeteci olacaksınız ileride. Bu konuda çok başarılısınız, teşekkür ediyorum her şey için.

SANA KELİMELERDEN KALELER YAPTIM

Sana kelimelerden kaleler yaptım. Hendekli, balkonlu, eflatun bayraklı, girişi saklı kocaman kaleler. Bir odasında bıraktım yüreğimi. Merasimsiz, habersiz, tantanasız ve beklentisiz usulca düşürüverdim elimden, olur da bulursan belki sevinirsin diye, öylesine.

Sana harflerden sarmaşıklar ördüm; geceleri gözlerini kapadığında, uyku ile uyanıklık arası o tekinsiz aralıkta durduğunda, cinlerin meşveret alanında yapayalnız kaldığında koklarsın belki, hatırlarsın diye. Sana alfabeden kaftan diktim; azametle giyesin ve hiç üşümeyesin diye, kalın kadifeden, sırma ipliklerle işledim üzerine isminin baş harflerini, sessiz ve derinden, kimse bilmeden, sadece

Yaradan'ın duyduğu bir yemin gibi. Sana noktalardan güller, virgüllerden bülbüller, ünlemlerden yaylalar, noktalı virgüllerden dağlar ve ovalar yaptım. Her bir imla işaretini özenle ekledim isminin büyüüne. Çünkü sevmek, yeni bir dil inşa etmek demek. İki kişilik bir dil. Çünkü aşkın olduğu yerde muhakkak kelam vardır, sessizlik değil.

Harfin olduğu yerde ise bir katre hüznün vardır, neşe değil.

Mürekkep denizlerinde beyaz bir sayfa gibi yelken açtım. Cezalı bir öğrenci gibi yüz kere, bin kere, on bin kere alt alta ismini yazdım. Senin bile bilmediğin kelime oyunları yakaladım isminde. Harflerden fal baktım, hikâyeler yazdım kaderine. Rotasız, haritasız, bata çıka ilerledim. Kırk gün kara yüzü görmeden, kitaplardan burnumu çıkarmadan, insanlarla muhabbet etmeden yolunda gittiğim oldu. Gün oldu su aldı gemim, yaralandı. Ufuk çizgisinde güneş misali ışıldadı mütebessim yüzün. Her gün doğumunda yeniden sevdim seni, her günbatımında bir kez daha kaybettim.

ELİF ŞAFAK